

“MAGIA NEAGRĂ”

Gh. Brătescu

MAGI BLESTEMAȚI

forum

_____ GH. BRĂTESCU

MAGI BLESTEMAȚI

- Cine l-a creat pe HITLER ?
- Vrăjitorul RUDOLF HESS

FORUM

BUCUREȘTI 1990

Coperta : STOIAN EUGEN

Toate drepturile asupra acestei lucrări
sînt rezervate Editurii Forum

Cine l-a creat pe Hitler ?

I.

1. Despre planeta noastră, grecii antici, și nu numai ei, aveau o imagine ciudată. De aceea nici nu este de mirare că își închipuiau Pământul un fel de tavă rotundă în jurul căreia curgea apa Okeanos. Legende fantastice circulau cu privire la uriașul fluviu, înfierbîntînd mințile, mai ales ale navigatorilor. Unul dintre aceștia, îndrăznețul Pytheas din Massalia a avut curajul să pornească la drum, peste mări, în căutarea capătului Terrei care, după toate povestirile în circulație pe atunci, nu putea fi decît spre nord. După numeroase aventuri, Pytheas ajunge în actuala Mare a Islandei și află de la localnici că, undeva la șase zile de drum din Britania, spre miazănoapte, aproape de Marea Înghețată, unde Soarele doarme șase luni, se află capătul Pământului, dincolo de care există un amestec de aer și apă, prin care nu se putea naviga. Pytheas nu a numit acest capăt al planetei în vreun fel, dar romanii i-au spus „Ultima Thule“. Că straniul punct geografic ar fi putut fi insulele Orkney, Făroer, Islanda, Groenlanda sau nordul Scandinaviei, aceasta nu are nici o importanță aici. Nici chiar faptul că marele geograf antic

Strabon îl învinuia de minciună pe curajosul Pytheas, care a navigat într-acolo în anii 325—320 î.e.n. Interesant este faptul că relatările lui Pytheas au dat naștere unei sumedenii de legende care au hrănit imaginația europenilor, mai cu seamă a nordicilor, timp de milenii, stîrnind dorința de aventură a unor navigatori temerari. Aceleași legende, descriind misterul unor tărîmuri înfricoșătoare, unde doar zeii, eroii și bărbații neînfricați puteau ajunge, au străbătut Evul Mediu, spre a străluci mai tîrziu, aureolată, sub pana unui Goethe sau Gounaud.

Romantismul evocator al curajului, dîrzeniei și bărbăției, cuceririi unor insule ale fericirii, spre Soare-Apune, i-a înflăcărat și pe cîțiva intelectuali din Königsberg, care au creat o societate literară secretă, denumită de ei „Thule-Gesellschaft“, frecventată îndeosebi de amatori într-ale mitologiei, cultivînd și ocultismul. Veneau la adunări, ferindu-se de poliție, tineri practicanți ai buddhismului, yogismului, doctrinei secrete a cavalerilor teutoni sau credințelor păgîne baltice.

Dar iată, izbucnind războiul mondial, apoi după pacea din 1918, Königsbergul devenind capitala Prusiei Orientale. În valurile sentimentului de nedreptate pe care le stîrnise Tratatul de la Versailles, prin fărîmițarea națiunii germane, „Thule-Gesellschaft“ s-a transformat repede într-o asociație revanșardă, renovată astfel de generalul Erich Ludendorff, fostul șef al Cartierului general al Armatei germane în timpul războiului. Militaristul Ludendorff năzuia să transforme „Thule-Gesellschaft“ într-o grupare politică naționalisto-poporană, care să-i asigure propulsarea spre puterea supremă în stat, agitînd teza demagogică a misiunii istorice pe Pămînt a poporului german, ca forță dominantă și civilizatoare. Concepută astfel de general, „Thule-Gesellschaft“, inițial cu filiale în Prusia Orientală și Lituania, își va deschide acum sedii la München, apoi în alte orașe ale Germaniei și, în fine, la Berlin.

Generalul Ludendorff se credea geniul asociației, pe care o vedea dezvoltându-se, însă, în marea lui îngîmfare, nu sesizase că adevăratul creier al acesteia era, de fapt, Marele Instructor Erik Hanussen, un prestidigitator vienez, pripășit la München, care-și avea și el ambițiile sale. Hanussen își inițiasse adeptii în yoga, magie și hipnoză, subjugîndu-i literalmente prin prezența sa extraordinară. Mic de statură, cu ochii vii, arzători, diabolici, părea totuși uriaș, fascinantîndu-și discipolii prin vocea sa tulburătoare și gesturile mîinilor sale care păreau că revarsă efluvii.

Hanussen vagabondase mult înainte de război, trăind un timp și în India, printre yoghini, ca și la Viena, unde deprinsese arta scamatoriei de la un circar italian, căruia îi fusese ajutor. Revenit de pe front s-a trezit într-o lume dornică să uite ororile conflagrației abia încheiate, gata să se lase pradă oricărei plăcări, fie ea cît de dubioase. Germania, sleită de puteri și înfometată, prolifera teama de moarte și gustul pentru ocultism, pentru mister. Se nășteau peste noapte societățile secrete magice, spiritiste, satanice, anarhisto-mistice care promiteau tuturor o fericire iluzorie, plasată într-o existență transcendențială. În acest straniu decor spiritual, Hanussen s-a simțit la el acasă ba, mai mult, s-a crezut deodată stăpîn pe situație, dominînd cu puterile sale oculte, mulțimea de dezrădăcinați, lipsiți de forță și voință, aruncați în haosul prăbușirii Germaniei, care-și aștepta, într-o prostație mistică, eliberatorul. Sigur, socialiștii încercau și uneori izbuteau să preia cîrma corabiei, dar ei se loveau de forța brutală a ceea ce rămăsese din armată, o adunătură de brute, dispuse oricînd să ucidă fără ezitare.

Printre acestea se afla și caporalul posac, plin de complexe, Adolf Hitler, din fostul regiment de infanterie List, înscris voluntar în Comandoul 4 bavarez al Reichswehrului, aprobat prin Tratatul de pace, ca forță de ordine la München. Hitler era omul de încredere al căpitanului

Mayr, comandantul comandoului care, de altfel, îl și simpatiza mult. Este adevărat, Hitler n-a participat la sugrumarea Republicii Sovietelor din Bavaria, în aprilie 1919, proclamată în avîntul manifest al muncitorilor, căci el se afla atunci internat în spitalul militar din Pasewalk, însă aceasta nu a însemnat că, de ar fi fost valid, s-ar fi codit să tragă împotriva revoluționarilor socialiști.

— Ah! Mi-am vîrît atunci capul fierbînd de amărăciune și de rușine sub pătură și pernă, i-a spus el lui Hanussen, austriac ca și el, reîntîlnindu-l pe străzile Mînchenului.

Revederea a fost plăcută pentru sărăntocul de Hitler, care nu-l mai văzuse pe magician încă dinainte de război. Hainele noi, fața jovială a vienezului contrastau precum cerul de pămînt cu uniforma ponosită, chiar dacă pe ea atîrna Crucea de Fier clasa I și clasa a II-a a caporalului de infanterie, gălbejit, tras la obraz, încruntat și slăbănog.

— Ei lasă, Dolfi, i-a replicat Hanussen, încercînd să-l liniștească, alintîndu-l cu diminutivul din adolescența vieneză. Acum totul s-a încheiat, continuă el, desfăcîndu-și haina, spre a căuta ceasul de aur ascuns în buzunarul vestei.

— Nu mai plînsesem din ziua în care am condus-o pe mama la cimitir, reluă Hitler, cu încăpăținare, prefăcîndu-se că nu aude. Atunci, în acele nopți, a crescut în mine ura, ura împotriva acelor răspunzători de acest eveniment.

Hanussen îl privi mirat, închipuindu-și că omul din fața sa, pe care nu-l văzuse de atîta timp, înnebunise cumva pe front.

— Ai fost rănit la cap, dragule? îndrăzni magicianul o întrebare, cu binișorul, încercînd să-l descoasă, spre a afla cauza bizarei purtări a conaționalului său.

— Ascultă, domnule Hanussen, nu rănilile m-au făcut să gîndesc astfel, ci războiul, care predispune la o meditație adîncă asupra a tot ce este omenesc, răspunse

Hitler, intuind sensul întrebării. Patru ani de război dau mai multă cunoștință despre problemele vieții, decît treizeci de ani de universitate.

— Apropos; cu Reini te-ai mai văzut ?

La auzul acestui nume, Dolfi deveni și mai palid, amintindu-și deodată de anii dinaintea războiului cînd, făcînd-o pe studentul, vagabonda ca și acesta pe străzile Vienei. Pe atunci se credea artist de geniu neînțeles, urît de profesorii de la Academia de Arte, care-l respingeau de la cursuri. Uscat, lihnit de foame, cu fața acoperită de o barbă creță și zbîrlită, purta o redingotă ajungîndu-i pînă sub genunchi, dăruită de un evreu ungar, unul Neumann, căruia i se făcuse milă de el. Tot Neumann îl cadorisise cu un melon soios, care-i stătea pe vîrfurile chicii nepieptănate, ca o oală de noapte. Cu Reinhold Hanisch, cum se numea în realitate Reini, legase prietenie la azilul din Meidling. Cerșeau amîndoi noaptea prin cîrciumile din mahalalele vieneze. Hitler desena cărți poștale, pe care Reini, făcînd pe orbul, pasă-mi-te condus de un amic, le vindea cheflililor, căroră le inspira mila. Cîștigul era apoi împărțit frățește.

Hanussen, dibaci observator al fizionomiilor, remarcă situația penibilă în care-l aruncase pe interlocutorul său, scormonind trecutul acela întunecat, pe cînd cu toții fuseseră locatari ai căminului de burlaci din Brigittenau.

— Dacă tu nu mai ai vești de la Reini, în schimb eu l-am văzut pe Gusti Kubizec, spuse, schimbînd cursul conversației.

— Ce mai face melomanul acela? se învioră deodată Hitler, rememorîndu-și amicul de odinioară, cu care fusese pentru prima dată la operă. Văzuse atunci „Rienzi“ de Wagner și spectacolul îl impresionase profund, într-atît încît, timp de cîteva zile, numai despre acesta vorbise.

— Ce să facă, este impresarul meu, dragule.

— Cum adică, impresar ? Ai ajuns cumva artist, Erik ?

Magicianul se simți ofensat, la auzul unei asemenea întrebări.

— Mi se pare că nu citești ziarele, dragule. Nu este zi în care să nu se scrie despre spectacolele mele de iluzionism, încercă el să-și impresioneze fostul tovarăș de la căminul de burlaci.

— Așa, deci, înțelese Hitler de unde se trăgea bunăstarea lui Erik Hanussen.

Acesta, considerînd discuția încheiată, se uită din nou la ceasul de aur, scos cu eleganță ostentativă din buzunarul vestei. Apoi, scotocind într-un portofel, făcu să apară o monedă lucitoare, pe care i-o oferî conaționalului său.

— Știu că voi, militarii o duceți greu, se scuză el.

Hitler îl refuză cu un gest ferm.

— Nu te deranja Erik. Deocamdată am o soldă.

— Hm! făcu magicianul. De cînd a ajuns Reichswehrul să plătească lefuri și trupei? Nu cumva mă amăgești?

— Vezi de treabă, eu nu sînt un simplu caporal, ci politician. Am absolvit un curs politic militar, preciză Hitler, foarte mîndru.

— Bravo, Dolfi! Atunci am ceva pentru tine, conchise misterios magicianul, invitîndu-l la o reuniune a lui „Thule-Gesellschaft“, cu gîndul racolării unui asemenea personaj pitoresc, care-i putea deveni util.

Hitler i-a mulțumit politicos, fără a da semnul vreunui entuziasm și s-au despărțit strîngîndu-și reciproc mîinile, cu efuziune.

2. Marele Instructor Erik Hanussen organizase aparatul așa-zis politic al lui „Thule-Gesellschaft“ și devenise astfel conducătorul spiritual al acestei societăți pe care generalul Ludendorff o vroia numai a sa. Însă Ludendorff care-și afișa ca singur program revizuirea Tratatului de la Versailles și refacerea gloriei germane bismarckiene,

se afla în minoritate față de Hanussen. Căci acesta, deși incult, avea nu numai ceea ce se numește „școala vieții”, dar și un anume farmec care stăpânește masa, completat cu o exorbitantă forță de a răspîndi în rîndul celor ce îl vedeau dorința de a-l urma, de a-l imita.

Hanussen, șiret, a respectat vechile tradiții ale lui „Thule-Gesellschaft” de a propaga legende populare și miturile germanice. Însă el nu făcea aceasta din scopuri științifice sau culturale, ci din considerente absolut șovine și rasiste, corespunzătoare opiniilor sale retrograde, revanșarde și mistice. El vorbea adeptilor săi despre Walhalla, locul de onoare al eroilor căzuți în lupte, plasat în ținutul bucuriei din misterioasa insulă Thule. Îi exalta cu povești despre casta războinică Jarla, despre Walkirii care ocrotesc destinul războinicilor, Brunhilde cea purtătoare de sulită, Gondul, Sigrun, Thrud și alte zeițe, ca și despre puterile nelimitate ale lui Wotan, divinitatea supremă a vechilor germani. Hanussen, ca adept al ocultismului, propovăduia victoria sîngelui arian, mitul bărbatului blond cu ochi albaștri, unicul creator de civilizație, întruchiparea, după el, a eternului suflet germanic, căruia însuși creștinismul i-ar datora valorile eterne. Hanussen debita și alte aberații, ascultate cu extaz de adeptii săi. Susținea patetic pecetea nordică a civilizației miceniene, a întemeietorilor Romei, ba chiar a lui Homer și Dante, repetînd pînă la obsesie că toate marile valori ale lumii au fost produse în Germania, că dispariția sîngelui germanic prin alterarea lui de către cel nearian ar duce implicit la pieirea civilizației occidentale. Hanussen nu se sfia să arunce toate relele lumii asupra evreilor, renăscînd legenda conspirației urzită de aceștia împotriva națiunii germane, ca și miturile primitive germanice menite în concepția lui să mobilizeze poporul dezorientat, prăbușit și dezmembrat datorită haosului și mizeriei provocată de război. Era în pledoaria sa un amestec straniu de precepte din broșurile unor rasiști ca

Paul de Lagarde și Adolf Ströcker, articolele din ziare despre Jahn, Fichte, Nietzsche și Wagner, aforismele vitaliste ale lui Oswald Spengler din romanul „Decăderea Occidentului” și Arthur Moeller van den Bruck în cartea „În uraganul de oțel”, cuvântările antisemite ale lui Georg Schönerer și Karl Lüger, precum și stupidele predici ale lui Georg Lanz von Lidenfelds, din revista „Ostara”, un amestec violent și vulgar de mitologism, misticism, psiho-logism și delir rasisto-sexual.

Cu un asemenea arsenal de pseudoteorii, calificate de el științifice, Hanussen poza în om elevat, cult, deși nici să scrie corect gramatical nu reușea vreodată.

3. Ucenicul cel mai fidel al lui Hanussen era Alfred Rosenberg, german emigrat din Estonia, eșuat la München în căutare de lucru. Arhitect fără comenzi, cam pedant și mărginit, își țira zilele scriind broșurele ocultiste și anti-semite, pe care le vindea prin berării, la bețivii ce-l luau drept cerșetor. Uneori mai primea câte o pomană de la cine știe ce conte sau prinț rus, pripășit prin Germania, de teama bolșevicilor, cu care vorbea în limba lor căci, fiind din Tallin (Reval), pe malul Golfului Finic, învățase de copil, rusește. Rosenberg conta și el ca instructor, însușindu-și perfect elucubrațiile maestrului. Ba, în plus, și-a ticluit o teorie și mai trăznită, despre istoria universală, ca fiind o succesiune de lupte rasiale.

— Istoria trebuie rescrisă, spunea el cui vroia să-l asculte. Ea este un interminabil conflict dintre sânge și sânge, o poveste colorată și fecundă a avântului și declinului popoarelor. Istoria, da, se înflăcăra, nu este un roman, ci o epopee a religiei sîngelui.

Rosenberg mai inventase „mitul sîngelui”, un fel de dogmă mistică sectantă, opusă creștinismului, considerată de el un factor de dezagregare. Dogma rosenbergiană propăvăduia o „ideologie a sîngelui”, în care „frumosul” era

opus „binelui“, iar „dragostea“ era eliminată în favoarea „conceptului germanic al onoarei“. Preoții acestei noi religii nu puteau fi decît oamenii nordului, singurii considerați de Rosenberg capabili să conducă lumea.

Cînd Adolf Hitler s-a hotărît să asiste la o ședință secretă a societății „Thule“, tocmai vorbea Rosenberg în fața unui grup de bărbați, ce-l urmăreau cu religiozitate.

— Asta-i popă? l-a întrebat el în șoaptă pe Hanussen, care se așezase alături.

— Cum popă, dragule? Este un înțelept, un arhitect al viitorului, i-a răspuns acesta.

— Pe dracu', a scăpat o înjurătură Hitler. Ce toacă acolo nu-i decît un fel de plagiat disperat și greu de digerat, un Houston Stewart Chamberlain de proastă calitate cu cîteva mirodenii în plus.

Hanussen s-a încruntat, surprins de o asemenea apreciere dură, dar nu a replicat. La sfîrșit, l-a prezentat pe Rosenberg lui Hitler.

— Ați expus o operă la un înalt nivel de gîndire, i-a declarat Hitler conferențiarului, fără pic de reținere, spre marea uimire a lui Hanussen, care nu știa dacă aprecierea respectivă era concluzia unei bruște schimbări de opinie sau o crudă ironie, după dialogul ce-l purtase anterior cu caporalul de infanterie.

Hitler a revenit la reuniunile lui „Thule“, cu multă regularitate, ascultînd cînd pe unul, cînd pe altul, dar niciodată nu a luat cuvîntul. Acolo i-a cunoscut pe cei mai mulți dintre cei care aveau să-i devină mai tîrziu colaboratori apropiați: Rudolf Hess, Max Erwin von Scheubner-Richter, Max Amann, Herman Essen, Dietrich Eckart, Christian Weber, Ulrich Graf, Kurt Lüdecke, Joseph Goebbels, pe baroana Karin von Fock-Kantzow și prin ea pe Hermann Göring. În fine, tot la ședințele secrete ale lui „Thule“, Hanussen i l-a prezentat pe Ernst Röhm, care avea să-i devină cel mai periculos rival. Într-o zi, lividul caporal

a avut prilejul să-l vadă acolo și pe generalul Ludendorff, cu care s-a grăbit să intre în conversație.

„Thule-Gesellschaft“ a fost cheia care i-a deschis lui Hitler poarta spre societatea müncheneză căci, bucurându-se de amiciția lui Hanussen, dar și a poetului Dietrich Eckart, a putut pătrunde ca invitat în familii din „lumea bună“. Era un personaj inedit și neliniștitor, adesea caraghios printr-o polițetă exagerată, agasantă și slugarnică.

Hanussen, versat, se arăta întotdeauna degajat, fie că prânzea alături de Ludendorff sau de magnații Fritz Thyssen și Hugo Stinnes „regele concernelor“ din Germania. Hitler însă era stîngaci și stingherit, făcînd eforturi să pară stilat, în pofida faptului că înghițea cu lăcomie mîncarea și uneori se pomenea lansînd cu gura plină invective la adresa evreilor și comuniștilor. Ca să-l cizeleze, Hanussen i-a dat ca „instructoare“ cîteva doamne mai în vîrstă, ușor bigote și conservatoare, care se ocupau de el cu grijă maternă.

4. În locuința lui Hanussen, Hitler a găsit totodată un nesperat adăpost, un refugiu confortabil după chinuitoarele nopți petrecute în cazarma Comandoului 4 al Reichswehrului. Casa era destul de primitoare, atît cît să cuprindă apartamentul personal al magicianului, și „sanctuarul“, un fel de sală de sport, unde Hanussen și apropiații săi practicau yoga, hipnotismul în masă și exersau diferite numere de iluzionism.

În acest decor neobișnuit, Hitler a deprins să se comporte ca un yoga indian, dezvoltîndu-și cu răbdare și chin facultăți latente : voința, dedublarea personalității, insensibilitatea la durere, puterea de seducție în masă cu ajutorul cuvintelor, gesturilor și privirii. Hanussen îl instruia metodic, cu orgoliul satisfăcut de conștiinciozitatea cu care Hitler îi executa ordinele. Apoi l-a convins că un adevărat yoga trebuie să se supună unei discipline severe dietetice,

respiratorii și sexuale, numai astfel putînd deveni superior maselor. Magicianul credea sincer că Hitler avea toate calitățile unui yoga și nu se înșela. Cu încetul, elevul său a reușit să-l ajungă și chiar să-l depășească. Acum era capabil să rămînă ore în șir nemișcat, cu fața ca o mască halucinantă, aproape fără să respire. Regimul vegetarian și oroarea față de tutun și alcool i-au modificat treptat fizionomia, dar și comportamentul. Putea fi calm, dar și coleric, diabolic chiar, în mod imprevizibil, înfricoșîndu-i astfel pe cei din jur, aidoma șamanilor orientali. Reușea, grație lecțiilor lui Hanussen, să cadă într-un fel de transă verbală, maladivă, delirantă, apoi să-și revină brusc, picînd parcă din cer, spre a relua conversația de unde o părăsise înainte de „criză“. Bineînțeles, asemenea scene impresiona pe neinițiați, dar ele nu erau cu nimic superioare celor produse de vrăjitorii triburilor amerindiene sau africane.

5. Hitler credea cu tot dinadinsul că exercițiile la care se supunea cu atîta ardoare îi vor folosi în activitatea de politician, la care se hotărîse să adere. Prilejul verificării aptitudinilor sale i s-a oferit în ziua în care căpitanul Meyer i-a dat misiunea să participe ca spion la o întrunire a Partidului muncitoresc german, care se ținea în berăria „Sternecker“.

— Dacă iei cuvîntul acolo, ai să ai succes, Dolfi, l-a încurajat Hanussen, auzind ce ordin primise Hitler.

— Ah, nu ! Voi sta mut, ca simplu observator, ca să pot raporta corect ce s-a petrecut acolo. Asta mi-e misiunea, replică.

— Pierzi ocazia, dragule, l-a întăritat magicianul.

Hitler s-a dus la berărie, precum i se ordonase. S-a așezat la o masă, a comandat o halbă și a stat cuminte, ascultînd și el ca și alți treizeci sau patruzeci de clienți, discutîndu-se despre rușinea și renașterea Germaniei, lamentări înteminate privind dispariția ordinei, dreptului

și bunelor moravuri germane, nedreptățirea muncitorimii, viața grea și răbufniri antisemite. Apoi, unul care a fost recomandat mesenilor drept domnul Gottfried Feder a ținut o cuvîntare despre cum și cu ce fel de mijloace ar putea fi îndepărtat capitalismul. „Rahat!“ bombănea Hitler din cînd în cînd cu voce scăzută, nefiind de acord cu cele spuse de conferențiar. Dar nu s-a mai putut abține cînd, un oarecare, s-a ridicat și a strigat că situația s-ar îndrepta dacă „Bavaria s-ar separa de restul Reichului. Dintr-o dată a devenit fiară, revărsînd asupra necunoscutului un torent de cuvinte, intimidîndu-l într-atît încît omul a șters-o repede lăsînd unui vecin plata consumației.

— A naibii gură are ăsta! Ar putea să ne fie util, i-a șoptit mecanicul Anton Drexler lui Karl Harrer, un gazetar sportiv, care se considerau întemeietorii partidului.

Hitler își termină ditirambica lui intervenție, ridicîndu-se și plecînd, el însuși speriat că nu respectase ordinul primit de a sta liniștit și nebăgat în seamă. „Dacă află căpitanul Meyr, s-a zis cu mine!“ și-a spus, grăbindu-se să dispară. Însă Drexler alergă după el, rugîndu-l să mai participe și la alte adunări. Apoi îi dăruie un manuscris intitulat „Trezirea mea politică“, în semn de prețuire. După cîteva zile l-a căutat la cazarmă și i-a înmînat carnetul de membru nr. 555, fără ca Hitler să i-l fi cerut. Acum, că tot devenise fără voie membru al Partidului muncitoresc german, a cerut încuviințarea comandantului să mai participe la unele din amuzantele reuniuni de la berăria „Sternecker“. Căpitanul Meyr și-a dat aprobarea și astfel caporalul s-a dus la adunări săptămîină de săptămîină, dar niciodată n-a mai luat cuvîntul.

Doar în toamnă, Hanussen din nou l-a sfătuit să vorbească, să-și demonstreze sieși puterea pe care învățase să o stăpînească.

— Dolfi, de ce nu-ți supui pe blegii aceia? Dacă ai intrat într-un partid, tu trebuie să devii conducătorul lui.

Altfel, degeaba toată strădania ta. Du-te acolo și fă-i să te urmeze, i-a spus magicianul pe un ton poruncitor.

Hitler l-a privit ca intrînd în transă. La sfaturile Marelui Instructor l-a convins pe Drexler să riște o adunare la berăria „Hofräuhaus“, una dintre cele mai vestite din München. Mecanicul, ascultător, a închiriat sala, unde s-au strîns 111 persoane. În fața mulțimii, Hitler s-a simțit stăpîn pe situație. Precum îl îndrumase Hanussen, a luat cuvîntul și timp de o jumătate de oră, vorbind pînă la epuizare, ud de transpirație, s-a abandonat inspirației, electrizînd auditorul, care l-a ovaționat furtunos.

— Știu să vorbesc, știu să vorbesc, știu să stăpînesc masa, făcea el fără încetare, cînd Hanussen l-a întrebât cum a fost.

— Vezi ce forță incendiară are făclia cuvîntului magic? i-a replicat acesta. Dă-i înainte, Dolfi. Dacă punem mîna pe partid, îl vom înarma cu doctrina noastră și Germania ne va fi la picioare.

Hitler zîmbi misterios. Din acea seară memorabilă, el a mai vorbit de peste douăzeci de ori despre Tratatul de la Versailles și problema evreiască. Săptămîină de săptămîină, numărul auditorilor creștea văzînd cu ochii. Hanussen trimitea la întruniri toți membrii societății „Thule“, Hitler aducea soldați, iar căpitanul Röhmer o adunătură de tot felul. Sărmanul mecanic Drexler, om retras, era înmărmurit de întorsura pe care o lua partidul înjghebat de el, în timp ce Harrer căzuse subjugat de omul care preluase practic organizarea și conducerea manifestațiilor, el rezumîndu-se la întocmirea proceselor-verbale ale ședințelor. Ce ajunseseră reuniunile, la un moment dat îl ilustrează procesul-verbal notat înainte cu cîteva săptămîni ca partidul lui Drexler și Harrer să ia forma dorită de Hitler, la sugestiile lui Hanussen: „După aceea vorbi domnul Hitler, care însă, cuprins de minie, răcni atît de tare, încît cei din spate nu putură înțelege decît prea puțin.

La vorbele domnului Hitler, un individ tot striga «ptiu», în timp ce alții strigau «foarte bine». Individul a fost însă înșăfăcat și a zburat prin sală pe scări în jos și, dacă nu l-ar fi luat un polițist sub aripa lui ocrotitoare, nu s-ar mai fi întors poate întreg acasă... (Hitler spunea că a sosit timpul când se poate vedea dacă Germania este unită sau nu, dar el speră că Germania își va deschide grabnic ochii.) “

La 24 februarie 1920, în cadrul unei întruniri la berăria „Hofbräuhaus“, Hitler a dat citire noului program al partidului, elaborat de el, cu ajutorul lui Hanussen, avînd douăzecișicinci de puncte, un amalgam de deziderate naționaliste, autoritariste, proclamații demagogice socializante, antisemitism și rasism.

În august 1920, din nou a venit Hitler cu o propunere, țintind ca la jocul de șah o bătaie lungă. El a cerut ca partidul să ia o nouă denumire, aceea de național-socialist al muncitorilor germani (Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei — NSDAP). Nimeni nu i s-a opus. În noiembrie 1920, Eckart a avut ideea de a înființa un ziar. Hanussen l-a susținut, dar nimeni nu avea bani suficienți pentru finanțarea inițială a unui organ de presă. Hitler a alergat la Ludendorff, iar acesta la generalul von Seeckt, șeful Statului Major al armatei. Acesta a cedat rugămintelor, oferind un ajutor nerambursabil din partea Reichswehrului. Și iată, o lună mai târziu, apărînd „Völkischer Beobachter“ organul de presă al NSDAP. Era de fapt ziarul societății secrete „Thule“, căci paginile sale se aflau deschise articolelor lui Eckart, Rosenberg, Hess, Hans Frank. Dar era mai ales ziarul lui Hitler, care tindea să devină, așa cum îl împingea Hanussen și cum se dorea de altfel și el, conducătorul partidului.

— Dolfi, acum este momentul, a exclamat Marele Instructor. Preia conducerea. Într-un partid puternic, ca și în statul germanic și arian, unul singur poate fi Führer.

Acest principiu reprezintă cea mai bună și supremă expresie a rasei germane.

Hitler l-a ascultat și, cu ajutorul celor din „Thule“, s-a impus ca președinte al partidului. L-a propus Max Amann, mîna sa dreaptă, pe neașteptate, într-o adunare. În urletele aprobatoare ale celor prezenți, Adolf Hitler a primit cu falsă modestie să le fie conducător, el însuși desemnîndu-l pe Drexler, care nu pricepea ce se întîmplă, drept președinte de onoare al partidului. Harrer, furios, nu a putut să se împotrivească, intuind culisele acestei manevre, pregătită din clipa în care se schimbase denumirea partidului. A găsit deci să se retragă din scenă.

Partidul creștea, susținut de armată și magnați care vedeau în el singura posibilitate de a bara ascensiunea social-democraților și comuniștilor. Numărul adeptilor se înmulțea vertiginos, partidul înghițind într-una micile organizații naționaliste, para-militare, corpurile france, milițiile cetățenești, reacționare, ca și mii și mii de elemente dubioase, declasate, dezorientate, rătăcite, sărăcite, cărora Hitler le promitea bunăstarea și renașterea Germaniei. NSDAP și-a făurit propria-i etică ofensivă, organizîndu-și detașamente înarmate de asalt (Sturmabteilungen — SA) sub pretextul asigurării adunărilor împotriva tulburărilor provocate de partidele adverse.

Subvențiile, darurile, beneficiile ziarului, cotizațiile încep să mărească fondurile partidului și Hitler este acum onorat bine.

— Cum poate fi un Führer simplu caporal sub comanda căpitanului Meyr ? l-a zeflemisit Hanussen.

Ironia maestrului l-a hotărît imediat să părăsească armata, renunțînd la soldă, care și așa era o bagatelă în comparație cu sumele oferite de NSDAP. A renunțat și la gherocul negru, ros în coate, la ghetetele de piele galbenă și ranița pe care o purta veșnic în spate, ca accesoriu de propagandă, cumpărîndu-și haine noi, pe măsută.

Curînd au aderat la partid negustorii și industriașii münchenezi, neliniștiți de presiunea sindicatelor, a urmat studențimea agitată de sentimente naționaliste și antisemite, partidul totalizînd, în toamna anului 1923, peste 55 000 de aderenți cotizanți.

— Ai cucerit Munchenul, acum urmează Berlinul, dragule, i-a prezis Hanussen. Dar ai grijă, nu te grăbi !

Hitler nu avea însă timp de așteptat.

6. Totul a început la sfîrșitul anului 1923, cînd Hitler a decis să dea o lovitură de stat pentru a-și asuma puterea în Bavaria. Seara de 8 noiembrie a fost găsită tocmai potrivită, căci atunci se desfășura o manifestație naționalistă la care lua parte guvernul bavarez, în frunte cu președintele acestuia, von Kahr, un conservator monarhist. Dar sala era plină cu oamenii lui Hitler care, în timp ce vorbea von Kahr, au scos afară pe membrii guvernului, i-au declarat destituiți și au anunțat crearea unei armate naționale sub comanda generalului Ludendorff, menită să înfăptuiască, împreună cu NSDAP, „revoluția națională”. Atunci și-a făcut apariția, bine regizată, ca la teatru, însuși Hitler. În zbireretele necurmăte ale asistenței, el s-a autoproclamat șeful guvernului bavarez și conducătorul marșului asupra Berlinului.

— Ai greșit, Dolfi, l-a certat acasă Hanussen. Te-am povățuit să nu te grăbești. Acum, dacă tot ai făcut-o, de ce nu te-ai gîndit să arestezi guvernul, doar ești sprijinit de Willy Frick, prietenul meu, care conduce poliția politică.

Hitler a tăcut, neîndrăznind, din orgoliu, să-și recunoască eroarea.

— Nu contează păduchii aceștia. Vei afla mîine cine are dreptate, tu sau eu.

— Potolește-te Dolfi, vād în ochii tăi nenorocirea. Ai grijă. Eu te-am povățuit.

— Drumul este fără întoarcere, a strigat exaltat Hitler, întorcându-i spatele. Dacă merge, cu atât mai bine, dacă nu merge, ne spînzurăm, a adăugat el, lăsîndu-l perplex pe magician.

A doua zi, dimineata, Hitler, Ludendorff, Max Erwin von Scheubner-Richter, Göring, Amann, Röhm, Rosenberg și alții s-au așezat în fața unui cortegiu alcătuit din detașamentele de asalt ale NSDAP, străbătînd centrul orașului, îndreptîndu-se spre sediul guvernului. Dar, în Piața Odeon, lîngă edificiul Federnnhalle (Galeria comandanților de oști) i-a întîmpinat un cordon de poliție. Cîțiva SA au scos pistoalele și au tras, polițiștii ripostînd imediat. Hitler a luat-o la fugă, alții s-au culcat pe burtă ca să scape de gloanțe, dar 16 oameni au fost uciși, printre ei și Scheubner-Richter.

Capii demonstrației antiguvernamentale au fost arestați, în frunte cu Hitler, doar Göring a reușit să scape, fugind în Austria. Imediat NSDAP a fost interzis pe întreg teritoriul țării. Se părea că totul era pierdut, că previziunea magului Hanussen se adeverise, cu atât mai mult cu cît împotriva lui Hitler și Ludendorff se intentase un proces de înaltă trădare, pentru instigare la rebeliune. La jumătatea lui martie 1924, cel mai zgomotos proces politic din cîte se cunoscuseră pînă atunci în Germania lua sfîrșit prin condamnarea lui Hitler la cinci ani închisoare și achitarea lui Ludendorff, a cărui vină fusese asumată deliberat de „Führer“.

II

1. După numai nouă luni, la 20 decembrie 1924, Hitler părăsea fortăreața Landsberg, unde fusese încarcerat, fiind

pus în libertate înainte de termen. Ieșit din pușcărie, primul drum l-a făcut la Hanussen, care i-a oferit propriul său apartament.

— Erik, acum că o să o luăm de la început, ghicește-mi viitorul, l-a rugat superstițios pe magician.

Hanussen l-a privit drept în ochi, făcându-l să clipească. I-a prins tâmpilele cu palmele, ținând degetele mari apăsate pe frunte, minute întregi, fără ca vreunul să spună ceva. Hitler lăsa și ridica pleoapele rar, ca hipnotizat, cu obraji ușor îmbrobonați de sudoare. Deodată, Hanussen și-a ridicat brațele, ca într-o implorare.

— Văd aur, văd strălucire, văd glorie, Dolfi. Lumea va fi a ta, la picioarele tale. Tu ești Führerul, spunea, privind în gol, Hanussen.

Hitler îl urmărea fascinat, convins o dată în plus că lumea se afla la cheremul lui.

— Erik, îmi vine să te strâng în brațe pentru cuvintele tale, zise Hitler. Ai dreptate, de acum încolo lupta va fi dată așa cum doresc și voi învinge. Da, eu sînt Führerul și întreaga Germanie va trebui să o știe.

Într-adevăr, cu un avînt extraordinar, demential, Adolf Hitler, fără a se sinchisi de opreliștile guvernului bavarez, care-i interzisese să ia cuvîntul în public, și-a asumat conducerea partidului, pe care Alfred Rosenberg, rămas în locul lui pe timpul detenției, nu putea să nu i-o cedeze, cîtă vreme înțelegea bine că nu el era alesul. Conform concepțiilor afișate încă în grupul „Thule“, naziștii — schimbînd tactica — deși urau parlamentarismul, s-au prefăcut gata să intre în cadrul legal. Marele regizor era Hitler care, cu abilitate și viclenie, a reușit să facă a se crede că oamenii lui s-au îmblînzit peste noapte. Și a reușit, păcălind guvernul care, uitînd evenimentele anterioare, a autorizat, la 24 februarie 1925, reconstituirea NSDAP. Cu o zi înainte a reapărut și „Völkischer Beobachter“.

— De acum, drumul îți este liber, dragule. Nimic nu-ți stă în cale, l-a încurajat Hanussen. Văd pe fruntea ta o coroană de foc, a continuat magul, cu ochii scînteind. Tu vei fi președintele Reichului.

Într-adevăr, peste o lună, s-a desfășurat scrutinul pentru alegerile prezidențiale, locul devenind vacant prin moartea social-democratului Ebert. Dar NSDAP, care a intrat în cursa electorală, nu l-a prezentat drept candidat al său pe Hitler, care s-a retras cu perspicacitate, deși ar fi dorit din tot sufletul să urce pe scara politică, ci pe generalul Ludendorff, mai decorativ ca militar pentru postul disputat. Hitler avea dubii privind reușita lui Ludendorff, ca reprezentant al unui partid abia refăcut. Așa s-a și întîmplat. În al doilea scrutin au rămas în cursă mareșalul Hindenburg, Marx, candidatul centrului și social-democrației, precum și Thälmann, reprezentantul comuniștilor. Hitler l-a vizitat pe mareșal, propunîndu-i voturile partidului condus de el. O manevră tactică inspirată, care avea să dea roade peste cîțiva ani, după ce bătrînul Hindenburg a fost ales președintele Reichului.

Cu o asemenea sus-pusă protecție, Hitler s-a putut consacra pe deplin organizării unui partid neobișnuit, care-și avea grupuri de șoc paramilitare, precum și structuri de factură guvernamentală ca afaceri externe, apărarea țării, finanțe, industrie, agricultură etc., o conducere repartizată teritorial, purtînd denumiri arhaice, demagogice, precum „conducători ai imperiului“, ai „țărilor“, ai „feudelor“ și în fine o poliție proprie, motivarea legală și propagandistică a acestei scheme fiind contestarea competenței instituțiilor oficiale, în care, chipurile, poporul nu era reprezentat. Astfel, NSDAP a devenit curînd un stat-fantomă cu drapel și imn național, proprii. Hanussen, Rosenberg și profesorul Haushofer au imaginat steagul partidului: fond roșu, culoarea stîngii muncitorești, disc alb adică semnul dreptei naționaliste și al soarelui nordic din

mitologia germanică, pe care a fost desenată sovastika sau svastica, însemnul mitic al suveranității ariene. „Cîntecul lui Horst Wessel“ a fost declarat imnul statului. Partidul a instituit propriile sale decorații pe care le împărțea Hitler, insigne și uniformă brună, desenată de Rosenberg.

O serie de cauze diverse cu caracter social-economic, jocuri de culise bine speculate au dat apă la moară naziștilor. Însă principalul dar a fost făcut lui Hitler de marele industriaș dr. Alfred Hugenberg. Acesta era unul dintre cei mai bogați oameni ai Germaniei, proprietar de uzine și fabrici, al unei mari părți a presei de dreapta și al cinematografiei naționale, conținând ca primă forță din umbră în manipularea opiniei publice germane. Hugenberg, unul din fondatorii Ligii pangermanice, tocmai fusese ales la sfîrșitul anului 1928, președinte al Partidului german-național și această funcție i-a deschis apetitul acaparării întregii puteri în stat. Era un fel de Hitler în felul său, dar bogat, îngîmfat, închistat și conservator. Hugenberg, urmărind postul de președinte al Reichului sau cel puțin de cancelar, pentru moment, încerca să coalizeze în jurul său extremiștii de dreapta, fîlfiind lozinca libertății economice a Germaniei. Momentul culminant trebuia să-l constituie referendumul din toamna anului 1929 cînd germanii erau chemați la urne spre a spune „da“ sau „nu“ așa-zisului plan al financiarului american O. Young, care crea posibilități de pătrundere a capitalului anglo-american în industria germană. Bineînțeles, lui Hugenberg, lui Tyssen și celorlalți magnați germani, proiectul american le reprezenta un pericol pentru propriile lor afaceri. El avea nevoie de un „nu“ care i-ar fi asigurat o dublă victorie a partidului său și deci un prilej de ascensiune, precum și o apărare a intereselor sale economice. Căuta deci aliați și cel mai puternic dintre aceștia îl socotea pe Hitler, recunoscut ca ardent agitator naționalist. Legătura între ei a fost

aranjată de Hanussen, care-l trata pe Hugenberg de o migrenă mai veche, prin hipnopsihoterapie. Hugenberg, încheind alianța dorită, i-a pus lui Hitler la dispoziție, fără rezerve, uriașul lui aparat de propagandă. Un asemenea noroc neașteptat l-a înflăcărat pe Hitler, care ducea o viață retrasă, de politician provincial. Cu „Völkischer Beobachter“ al lui, poate niciodată n-ar fi ajuns să se impună în întreaga Germanie așa cum i-a înlesnit șansele mașina publicistică a lui Hugenberg. Afișe, manifeste, broșuri, spectacole propagandistice au împânzit brusc Germania, toate răspîndind numele lui. Iată-l deci pe Hitler devenind vedetă peste noapte. Hanussen i-a asigurat o regie excelentă elaborată cu minuțioasă grijă, pînă în cele mai mici detalii. Fiecare miting era pregătit ca un spectacol. În așteptarea sosirii oratorului, fanfare intonau marșuri războinice, erau defilate steaguri, agitatorii strigau lozinci la megafoane, urmate de „Heil-uri!“ zbierate de mii de voci, mulțimea cînta în cor imnuri patriotice. Cînd cu toții erau în extaz își făcea apariția oratorul, primit cu urlate și frenezie. Uneori venea cu avionul care se răsucea de cîteva ori deasupra stadionului sau a pieții unde erau adunați participanții la miting, ceea ce mărea și mai mult agitația. Hitler începea să vorbească, hipnotizînd lumea, stăpînind-o prin metode deprinse de la Hanussen. Ca un iluzionist, el utiliza fraze simple, lozinci repetate într-una, într-un stil elementar dar limpede, țintind un singur obiect prin formulări categorice. Argumentele gradate calculat, modulațiile vocii, stările de iritare sau de calm bine aranjate, gesturile de furie sau de rugăciune, totul trebuia să ducă la un succes deplin, la exacerbară slăbiciunilor celor ce-l urmăreau. Și totdeauna reușea. În cele din urmă, Hugenberg, care-i acordase tot sprijinul în speranța că în final el va trage foloasele, a pierdut controlul. Cu aroganța celui care are bani și a persoanei „de familie bună“ a încercat să-l interzică. Dar Hitler nu mai era un modest

acum. Cu atât mai mult cu cât prin Tyssen obținea substanțiale subvenții de la industriași, ce-l susțineau agățându-se de el cu disperare, în speranța evitării confruntării cu muncitorimea și capitalul străin. Demagogia lui Hitler a înșelat masele, toți cei care se aflau într-o stare de mizerie, aruncați fără voia lor de confuzia economică a Germaniei, și aceștia erau milioane, au văzut în el un mîntuitor. Aderenții partidului nazist se înmulțeau fulgerător. Simpatizanții, de asemenea. La 14 septembrie 1930, NSDAP s-a bucurat de voturile a 6 410 000 de alegători, primind 107 locuri în Reichstag, plasîndu-se pe locul doi, după social-democrați, cu 143 mandate. Hitler și politica lui au devenit deodată principalul subiect angajat de presă, radio și chiar în familii din întreaga Germanie. Iată-l deci ajuns „omul zilei“, tronînd delirul și agitația pe care le stîrneau prezența lui oriunde. În asemenea condiții, lui Hugenberg nu-i rămînea altceva decît să se gudură acum pe lîngă Hitler, renunțînd de nevoie la gîndurile de a și-l supune. La 11 octombrie 1931, ei doi, împreună cu marele financiar Hjalmar Schacht, președintele Băncii Reichului, generalul von Seeckt și alți cîțiva lideri politici au lansat un manifest într-o mare manifestație organizată la Harzburg, în care se declarau „oposiție națională“, gata să preia conducerea țării, cerînd demisia imediată a guvernului și formarea altuia de către ei.

În această atmosferă parosistică, la 10 aprilie 1932 s-au ținut alegeri prezidențiale. Brüning și-a dat demisia, fiind numit cancelar în locul lui, baronul Franz von Papen, care cocheta cu dreapta extremistă, avîndu-l în frunte pe Hitler.

Guvernului lui von Papen îi revenea misiunea să organizeze alegerile pentru Reichstag la 31 iulie 1932, care s-au soldat cu un triumf al partidelor de dreapta cele mai reacționare. Un succes extraordinar a obținut NSDAP, 14 milioane de alegători, adică 37,4 la sută din cei chemați la urne, votînd pentru Hitler. În felul acesta a obținut 230 de mandate și primul loc în parlament.

— Dolfi, ești în pragul puterii, l-a felicitat, sărutându-l, Hanussen, la anunțarea rezultatelor.

Hitler a tăcut, strângînd buzele. Apoi a izbucnit.

— Cîtă vreme este cancelar von Papen, nu-mi rămîne de făcut decît să lupt pentru doborîrea lui.

— Hai dragule, liniștește-te. Ce este acest baronaș caraghios pe lîngă tine? Tu ai ajuns Fûhrerul poporului german. Trebuie deci să-l manevrăm ca pe un cățeluș, încet, ușurel, să nu apuce să latre, pînă-i punem zgarda.

Hitler a zîmbit crispat.

— Așa, așa, a mormăit.

Von Papen era conștient de noua forță politică ridicată ca din senin, care avea în spate 400 000 de oameni înarmați și în plus un sprijin puternic din partea armatei și industriașilor. I-a propus deci postul de vicecancelar. Însă Hitler nu se putea mulțumi cu atît. El se considera primul. Pînă la urmă, jocul politic, subtil dirijat, l-a pus pe von Papen în situația de a demisiona. Era momentul ca Hitler să vină la putere. Adepții lui, moșierul von Kalkreuth, industriașii Thyssen, Vögler, Krupp, Bosch, Hariel, marii armatori Voermann și Beindorff, bancherii Schacht, Schröder și Reinhart, alte fețe simandicoase, cer mareșalului Hindenburg numirea lui Hitler în locul lui von Papen. Însă mareșalul ezită. El știa că Hitler nu are sprijin extern și că aliații nicicînd nu vor agreea un personaj ostil lor. Bineînțeles, nu dorea să aibă încurcături mai ales cu englezii și americanii, de la care aștepta nu reproșuri și opoziție, ci ajutoare economice, spre a scoate Germania din haos și mizerie.

Hindenburg mai știa că Hitler era „omul zilei“, crezîndu-l un produs artificial al mării finanțe și al străzii, în spatele căruia bănuia ca sforar pe Hugenberg. Prudent, l-a ocolit pe șeful nazist, cu toată presiunea exercitată asupra lui de bogații Germaniei, așteptînd să treacă vremea, să evolueze evenimentele, în speranța lămuririi situației în favoarea unui curent mai moderat, posibil prin programarea

unor noi alegeri generale. Prin urmare, Hindenburg și-a îndreptat ochii spre generalul Schleicher, care-i promisese o dictatură a militarilor și potolirea naziștilor. Generalul îi părea un tip de ordine, despre care putea garanta în fața aliaților și a președintelui american Hoover, care ajutase Germania prin moratoriul propus de el și aprobat la Lausanne în iulie 1932. Hindenburg îi purta lui Hoover respect, căci prin moratoriul respectiv făcea ca plățile grele ale Germaniei către aliați, ca reparații de război, să fie definitiv sistate. Onoarea lui de bătrîn militar îl obliga la recunoștință și respectarea promisiunilor de ordine în țară făcute aliaților, speriați de avîntul comunist în Germania. Iată-l deci numindu-l pe Schleicher în postul de cancelar.

Un asemenea gest nu-l putea lăsa indiferent pe Hitler care nu înțelegea însă bine jocul politic al bătrînului mareșal.

— Domnule Hitler, l-a lămurit industriașul Thyssen. L-am vizitat pe Hindenburg spre a-mi arăta îngrijorarea față de nerespectarea apelului nostru. Știi ce mi-a răspuns ramolitul ? Dar, te rog, promite-mi, asta rămîne între noi.

— Promit, spuse Hitler, precipitat, ridicînd două degete, ca la jurămînt.

— Bine, răsufală ușurat Thyssen. Mi-a declarat că nu poate garanta nimic cu privire la pesoana dumitale în fața aliaților.

Șeful naziștilor deveni livid, pricepînd că, în acest context, drumul spre cancelaria Reichului îi era închis.

— Așa deci, tembelul acesta bătrîn face pipi pe el în fața englezilor și americanilor ? strigă precipitat, înroșindu-se de furie.

— Domnule Hitler, v-am rugat doar, încercă Thyssen să-l liniștească.

Hitler se potoli.

— Atunci îi vom dovedi că puterea se cucerește prin putere, continuă.

— Înainte de a întreprinde ceva, o măsură de forță, de pildă, eu vă sfătuiesc să sondați sprijinul evocat de Hindenburg. De pildă, luîndu-vă ca aliați pe bancherul Kurt von Schröder și pe baronul von Papen, ambii bucurîndu-se de simpatiile aliaților, cu care cochetează la cataramă.

— Da, Schröder, murmură Hitler. El este prietenul nostru. Perfect ! Chiar omul care ne trebuie, cu relații în guvernul englez și la Casa Albă. Perfect, repetă șeful naziștilor, gînditor.

Întîlnirea cu Schröder a fost mai mult decît cordială, de unde se putea vedea cît de mult îl interesa pe acesta sprijinul naziștilor.

— Ce ai spune, domnule Hitler, despre o alianță cu von Papen ? l-a sondat bancherul, dovedind prin această întrebare că nu era în nici un fel străin de problemă.

— Sînt gata să o accept, cîtă vreme ea poate avea efecte istorice, răspunse măreț șeful naziștilor.

— Atunci ar putea fi posibilă o întîlnire cu von Papen după Anul Nou. Eu zic, pe 4 ianuarie, la mine acasă, la Köln. V-ați găsi acolo, ca din întîmplare, el și dumneavoastră, amîndoi oaspeții mei. Restul vă privește.

— De acord, făcu Hitler, bucuros de acest aranjament, cu subtilitate lucrat.

Desigur, Hitler era absolut conștient că invadarea străzilor Berlinului cu haimanale și spărgători de geamuri nu putea să-i facă „presă bună” într-o societate cum era cea germană, cu reguli seculare, foarte pedantă și conservatoare ; că spiritul naționalist trezit de naziști, în fond, venea să exalte tocmai sentimentele de păstrare a tradițiilor germane, nu dorința de modificare a acestora. Hitler, care se versase în luptele politice, știa că ascensiunea îi putea fi asigurată numai prin relații cu cei puternici sub raport economic și administrativ și mai ales prin acapararea, cu oamenii săi, a posturilor-cheie în stat. În aventura lui, oricare politician advers și chiar simpatizant putea fi folosit

ca simplu actor de moment în marea piesă a înșelătoriei pusă în scenă de naziști. Minciuna, ipocrizia, cinismul, farsa constituiau arme obișnuite pentru atingerea țelurilor, păcătind pe toată lumea.

Franz von Papen era omul cel mai lesne de înșelat, fiind din fire orgolios pînă la extrem, orbit de credința stupidă că, aparținînd aristocrației, venea chemat de istorie să conducă destinele Germaniei iar, în plus, se înfățișa ca un naiv caricatural, un aiurit fără pereche, tipul perfect al zăpăcitului, veșnic uituc și împrăștiat. Von Papen se lansase în politică datorită unor atuuri care nu țineau deloc de vreo calitate pesonală, ci de poziție și conjunctură. El era foarte bogat, deținea moșii și fabrici, pachetul de acțiuni al marelui cotidian „Germania“, relații strînse în cercurile aristocratice, financiare și catolice din țară și de peste hotare, iar în palatele sale reunea adesea, în recepții fastuoase, personaje din sferele militare și politice înalte care foloseau aceste prilejuri pentru a pune la cale aranjamente dintre cele mai diverse, de la afaceri și căsătorii, la manevre guvernamentale de culise.

Von Papen îl dușmănea pe Schleicher, omul de casă al lui Hindenburg, socotindu-l un intrigant fără pic de rușine, datorită căruia mareșalul îl obligase să părăsească funcția de cancelar, tocmai cînd se pregătea să devină dictator printr-o lovitură de stat. Generalul Schleicher îl persifla. „Von Papen nu-i un cap, ci o pălărie“ spunea el în gura mare, cuvinte care n-au întîrziat să ajungă la urechea baronului. Cînd Schleicher a fost pus în locul său, ura împotriva acestuia n-a mai avut margini, von Papen jurînd să se răzbune. Lovit în amorul propriu, aruncîndu-și la gunoi orice scrupul, s-a hotărît a-l lua ca aliat pe Hitler, numai din dorința de a-l prăbuși definitiv pe Schleicher și eventual pe Hindenburg. Thyssen și Schröder, amicii lui, i-au servit ca intermediari.

— Franz, nu riscăm prea mult? I-a întrebat Schröder, neliniștit, când acesta i-a înfățișat dorința sa de a-l întâlni pe Hitler.

— Cunoști proverbul „Să te ții la distanță dacă vrei să prânzești cu dracul”? Ei bine, așa vom face. Îl vom lăsa pe el cancelar, iar noi îl vom pîndi din umbră. Fiecare greșală va fi punctată împotriva lui. În timp ce Hitler va pierde partida, eu, bucurîndu-mă de încrederea lui Hindenburg, îl voi încolți atît de bine, că va începe să țipe.

— Dacă așa crezi, Franz, facă-se voia ta, făcu bancherul pe un ton grav, imitînd cu brațele gestul de implorare al preoților catolici.

Întîlnirea între von Papen și Hitler s-a petrecut precum fusese proiectată. Hitler nu știa că însuși baronul o pusese la cale, fiind convins că era opera lui Thyssen, dar acesta nu avea absolut nici o importanță, căci oricum el era în căutare de relații sus-puse.

— Trebuie să fim de acord amîndoi că Schleicher este o canalie, i-a spus direct von Papen, stînd amîndoi pe fotolii în fața șemineului încins lîngă care trona un brad înalt de Crăciun.

Hitler, care n-avea nici o îndoială asupra sentimentelor de antipatie nutrite de von Papen împotriva generalului cancelar, ca și asupra opiniilor sale politice inspirate chiar din discursurile pe care el însuși le rostea în fața auziștilor, a dat din cap afirmativ.

— Dacă avem aceleași gînduri, continuă baronul, nu credeți că s-ar potrivi de minune o alianță între noi împotriva generalului?

— Cum vedeți, domnule baron, o asemenea cooperare între naționaliști și conservatori? răspunse șiret cu o întrebare, Hitler. Noi vrem să schimbăm societatea existentă, dumneavoastră să o mențineți! Noi reprezentăm poporul, insistă brutal șeful naziștilor.

Von Papen, care meditase la subiectul pus în discuție, nu a ezitat să-i răspundă pe loc.

— Domnule Hitler, trebuie să afli că noi, conservatorii, nu sîntem niște dezertori. Ei bine, prin această alianță, pe care doresc să o încheiem, conservatorismul revoluționar sacrifică valori temporare, pentru a salva pe cele eterne, iată mobilul acțiunii mele.

Hitler își ascunse zîmbetul crispat, sorbind ușurel din cana cu ceai.

— Așa, așa, prea bine. Atunci o vom face, declară el ritos.

Von Papen jubila, văzîndu-și proiectele prinzînd viață, fără a realiza că, în fond, nu el era cel care manevra, ci însuși omul pe care și-l închipuia o simplă marionetă, un pion pe tabla lui de șah.

Acolo, în casa lui Schröder, Hitler și cu von Papen au pus la cale planul alcătuirii unui front comun al național-socialiștilor și germano-naționalilor, boicotarea lui Schleicher, presarea lui Hindenburg din toate direcțiile și forțarea guvernului la demisionare, după care să preia ei puterea.

Generalul Schleicher s-a văzut deodată prins între două fronturi, cu Reichstagul împotriva guvernului, căci majoritatea o deținea dreapta extremistă, acum în alianță secretă cu centrul naționalist. Nu-i mai era votată nici o lege, nici o măsură. De pretutindeni i se puneau piedici, strada era într-o permanentă agitație, armata îl lăsase izolat. Hindenburg însuși, pe care-l servise cu atîta linguseală, îl ținea la distanță, din prudența de a nu fi amestecat în vreo gafă a guvernului.

Intrigile urzite de Hitler și von Papen, la care au contribuit cu imaginația lor maladivă Hanussen, Göring și Goebbels, au reușit pe deplin. Schleicher a trebuit să demisioneze,

plecînd din cancelaria Reichului, discreditat și umilit, la 28 ianuarie 1928. Von Papen jubila de plăcere și, fericit, a dat în cinstea acestui eveniment o mare recepție.

O zi mai tîrziu, Hindenburg, convins el însuși, dar determinat și de fiul său Oskar, bun prieten cu Göring și Hanussen, că totuși Hitler avea în spatele său prin von Papen o puternică acoperire politică, agreată de aliați, l-a chemat în audiență pe șeful naziștilor, încredințîndu-i Cancelaria.

La această numire contribuise și Göring, care deținînd funcția de președinte al Reichstagului, după alegerile din aprilie 1932, era permanent consultat de Hindenburg, din obligație legală. Apoi, însuși von Papen i-o ceruse, potrivit aranjamentelor secrete cu șeful nazist.

Noul cancelar, Adolf Hitler, conform celor stabilite în ascuns cu von Papen, i-a pus imediat pe birou lista viitorului guvern, locul de vicecancelar fiind rezervat aliatului său conservator. Celor mai apropiați colaboratori ai lui, anume Frick, Göring și Görtner, le rezervase departamentele internelor și justiției. Era nevoie de ei acolo, ca să apere bătaușii din SA. Hindenburg a parcurs în liniște textul scris curat la mașină și a cerut de formă lămuriri.

— Am cîteva propuneri, spuse el hotărît celui pe care nu de mult îl numise „caporalul vagabond”. Doresc ca von Papen să ocupe președinția Consiliului de Miniștri a Prusiei, von Neurath să fie ministru de externe iar Blomberg, ministru al Reichswhrului.

Hitler surprinse aici manevre din umbră ale lui von Papen, dar evaluează calm cererea mareșalului, găsind că bătrînul îl privează de controlul asupra Prusiei, urmărind în plus să-l pună sub tutela germano-naționalilor. Calculează rapid situația.

— De acord, excelență, dar îngăduiți-mi să susțin ca Göring să fie ministru de interne în Prusia, unde totuși trebuie să fie o mîină de fier spre a menține ordinea.

Hindenburg nu sesiză contramășcarea cancelarului, care-l punea pe Göring în spatele lui von Papen. A primit senin, apoi semnînd decretul de numire s-a ridicat, întinzînd mîna lui Hitler. Îmbrăcat de gală, cu redingotă neagră, guler tare și pantaloni raiți, ca „om din lumea bună”, fostul vagabond, locatar al azilelor și căminelor de burlaci, și-a înclinat capul foarte ceremonios, făcînd să-i lucească freza, proaspăt unsă cu ulei parfumat și mustața tunsă scurt, nemțește.

A doua zi, 30 ianuarie 1933, la ora 11,15, Hitler și guvernul său au depus jurămîntul solemn pe Constituția de la Weimar, în fața președintelui Reichului, von Hindenburg.

Bătos, moșneagul de 86 de ani i-a măsurat pe toți cu ochii lui apoși. Le-a strîns mîna rînd pe rînd, în liniște, după care, în loc de discursul tradițional în astfel de ocazii, s-a retras fantomatic. Membrii cabinetului l-au salutat, plecați. Ajuns la ușa sălii de recepție, Hindenburg s-a întors o clipă, cu fața îngrijorată.

— Și acum, domnilor, cu Dumnezeu înainte ! a rostit el, dînd Germania pe mîna lui Hitler.

Acesta l-a urmat pînă în cabinetul prezidențial.

— Excelență, vă mulțumesc, a șoptit noul cancelar, îndoindu-se de mijloc, ca un valet de provincie. Vă cer un favor.

— Să aud, domnule cancelar. Ce anume ?

— Conform unor uzanțe mai vechi, guvernul vă solicită să dizolvați Reichstagul și să convocați noi alegeri, cît mai curînd. Ca să putem înlăptui misiunea încredințată de excelența voastră, adăugă Hitler viclean, urmînd planul pus la punct cu von Papen.

Hindenburg n-a spus nimic. A sunat dintr-un clopoțel de argint ținut pe birou, chemîndu-și după moda veche, secretarul.

— Prepară-mi un text de convocare a noilor alegeri pentru Reichstag, i-a poruncit el.

Apoi, adresându-se lui Hitler :

— Data de 5 martie, să zicem, este bine, cade într-o duminică, preciză consultînd calendarul de pe birou.

Hitler ar fi vrut o dată ceva mai îndepărtată, spre a prepara alegerile în liniște. Dar cum nu dorea să se dezică de la propria-i propunere ca votul să se desfășoare cît mai repede, făcută de el cîteva minute înainte și nici să-i stîrnească bănuieli mareșalului, aprobă.

Naziștii realizau că numai prin numirea lui Hitler în funcția de cancelar, puterea încă nu era în mîinile lor pe deplin. În viitoarele alegeri, ei trebuiau să obțină singuri deplina majoritate parlamentară, altfel totul se ducea de rîpă, iar șeful lor, eșuînd din pricina scrutinului, ar fi fost nevoit să demisioneze la fel ca toți predecesorii lui de la cîrma guvernului.

— Ești cancelarul Germaniei și, totuși, deslușesc îngrijorarea în ochii tăi, i-a spus Hanussen, chiar în acea zi, în timp ce Hitler primea felicitările amicilor săi politici.

Goebbels interveni, neîntrebat :

— Hanussen, ce tot bilbîi acolo ? Fûhrerul nostru simte greutatea istoriei apăsînd pe umerii săi. Tu nu vezi ce trebuie să vezi. Privește, Germania se află în pragul coticurii sale istorice, făcu teatral acesta.

Hitler se învioră.

— Hindenburg a făcut apel la mine spre a redresa Germania, după ce oamenii aleși de el pînă acum au dus țara la catastrofă. Azi vrea să răscumpere, prin noi, în cîtiva ani, toate greșelile. Iar pe deasupra avem în Reichstag peste 220 de social-democrați și comuniști.

— Dar deținem majoritatea, intră în discuție Goring, plin de sine.

— Mie îmi trebuie totul, să fie limpede. Vreau un Reichstag fără bolșevici.

Goebbels tuși sec, în timp ce Göring își mîngîie tunica cenușie, pipăind cu un gest neglijent „Crucea de Fier“ clasa I, atîrnată la gît, căci rămăsese în uniforma militară abordată de dimineață, la ceremonia investirii lui Hitler, de către mareșalul Hindenburg. Hanussen îl privi mai întîii pe el, apoi pe Goebbels și la urmă pe Hitler, spărgînd tăcerea care se lăsase.

— Pentru mine este clar totul. Știți cum fac eu pe scenă ? Hocus-pocus și gata, dispare iepurașul ! Aranjați bine cușca și băgați în ea toți comuniștii. Așa, ca la varieteu „țac-pac !“

Göring se încruntă că nu-i venise lui o asemenea idee de forță. Hitler îi adresează o privire plină de înțeles.

— Da, da, bîigui obosit, cancelarul. Acum să lăsăm politica și să trecem la lucruri vesele. Ia spune ce vezi tu, în viitor, magule ?

Hanussen și-a dus mîna la frunte, a închis ochii și, după ce a stat nemișcat un timp, a făcut un pas către Hitler.

— Văd un om trecînd peste flăcări. Ooo, Walkirii, veniți, veniți ! exclamă teatral. Vino și tu, Wotan din negurile nordului înghețat. Sînt aici cu toții, zeii cei buni ai germanilor și omul sfidînd dogoarea roșie. Ah, acela ești tu, Dolfi ! strigă isteric magicianul. Ești tu, Führrerul care stăpînește lumea, ca un messia, horcăi, căzînd pe dușumea.

Hitler, impresionat, se lăsă greoi pe un scaun. O liniște apăsătoare îl stăpînea.

— Hanussen a ghicit viitorul, spuse el superstițios, îndreptîndu-și o șuviță de păr ce-i căzuse pe frunte.

2. Noul cancelar s-a mutat din ultraelegantul hotel berlinez „Kaiserhof“, unde își fixase mai de mult cartierul general al luptei pentru putere, într-o vilă somptuoasă, pe măsura rangului abia căpătat. El era conștient că trebuie întreprins grabnic ceva spre intimidarea adversarilor și chiar a miniștrilor săi, căci numai cîțiva erau naziști.

Hitler era susținut însă din afară, de organizațiile sale paramilitare care, a doua zi după investirea lui, au ieșit în stradă, gata de harță. Demonstrațiile, manifestațiile, defilările, spectacolele politice se țineau lanț, totui fiind premeditat spre a demobiliza și speria partidele adverse. Și nu numai atât. Bande de naziști răpeau, maltratau și asasinau, dezlănțuiau represiuni sângeroase în masă, atacând direct adunările social-democraților și comuniștilor mai ales, partidele de centru, fiind practic înfrînte, autodesființate, înecate în valul politic neobișnuit impus de mecanismul propagandistic hitlerist. În timp ce zeci de mii de naziști se adunau aproape zilnic, rostind jurăminte în cor, ținînd lumînări în mînă, practicînd un ritual inventat de Hanussen și Rosenberg încă din anii secretei „Thule-Gesellschaft” cînd conspiratorii jegăriți își mărturiseau aderența la bizara sectă a singelui, sute de fruntași comuniști erau tîrîți în case părăsite, în hrube și magazine organizate ca lagăre clandestine de echipele SA. În aceste așa-numite buncăre, cei răpiți din propria lor casă, de la lucru sau chiar de pe stradă, erau schingiuiți bestial, lăsați să moară de foame sau de sete. Unii cădeau torturați ca pe vremea Inchiziției, martiriul lor făcînd deliciul bestiilor în cămăși brune. Schelete încă în viață zăceau pe paie umede, cu oasele rupte și răni purulente, agonizînd. Bande SA, conduse de foști asasini ca „Picioar de gumă”, „Barosanul” și „Peștele” cutreierau pretutindeni, alegîndu-și victimele, uneori numai pentru faptul că aveau haine sau fizionomii care nu le plăceau.

Mareșalului Hindenburg i-au venit la ureche unele zvonuri despre cele ce se petreceau. L-a chemat pe Hitler.

— Domnule cancelar, tocmai acum a plecat dintr-o audiență, ce mi-a cerut-o, domnul Ernst Thälmann, conducătorul grupului parlamentar comunist care s-a plîns că au loc atrocități împotriva partidului domniei sale.

Cum trebuie să luăm o asemenea declarație, care va ajunge și în ziare, mai mult ca sigur ?

— Excelență, guvernul nu deține vreun raport al poliției cu privire la asemenea acte, minți Hitler cu nerușinare, știind perfect ce se petrecea în țară, precum și faptul că Göring înlăturase, chiar din 2 februarie, două treimi din personalul Ministerului de Interne, inclusiv al poliției de pază urbană, punînd în locul lor naziști din SA și SS, iar ca șef al poliției îl numise pe omul lui de încredere, Rudolf Diehls. Dar pot să vă informez că încă din seara de 30 ianuarie, comuniștii au ieșit în stradă, dorind să ia cu asalt sediul guvernului și să provoace o lovitură de stat. N-a fost nevoie de intervenția nici a armatei și nici măcar a poliției, ei fiind puși pe goană de popor, zîmbi sarcastic cancelarul, care, folosind această formulă cinică, ascundea asasinatele grupelor SA ale naziștilor.

— Totuși Thälmann este un om serios, ce l-o fi apucat ? se miră, naiv, mareșalul. De ce nu s-a adresat guvernului ?

— Trebuie să ne ferim de intrigile comuniste, excelență, făcu pe un ton confidențial Hitler. Apoi cred că sînteți de acord că repetarea unei republici sovietice în Germania nu mai poate fi îngăduită și, cu atît mai mult, sub guvernul meu.

Hindenburg a trebuit să-i dea dreptate, el fiind la fel de reacționar.

— Cît privește guvernul, continuă Hitler, ca răspuns la actele comuniștilor, cred că ați ascultat discursul meu ținut la radio a doua zi după evenimente.

— Cînd, la 31 ianuarie ? întrebă Hindenburg, încercînd să-și aducă aminte ce spusese atunci cancelarul.

— Exact. Am declarat clar că misiunea guvernului meu este să restabilească unitatea de spirit și de voință a poporului german, menținînd credința creștină, principiile tradiționale ale națiunii noastre. Iar comuniștii provoacă.

— Provoacă, deci, murmură mareșalul, mulțumind politicos pentru informațiile primite, pe care nici pe departe nu le bănuia complet neconforme adevărului.

3. Noii miniștri naziști, ca și ceilalți fruntași ai partidului, imediat după înscăunarea lui Hitler și-au urmat șeful în a-și modifica aspectul exterior al modului lor de viață. Uitînd de anii de vagabondaj, apucăturile prea puțin onorabile din anii începuturilor, se doreau acum „persoane de lume bună“, cu apucături de rentieri și mecenați. Göring îi întrecea pe toți, el ocupînd un întreg palat rezervat președintelui Reichstagului, unde se purta ca un senior. Sigur, salariul său, oferit de parlament, nu putea să-l satisfacă. Însă el îl avea pe Rudolph Diehls, care cu relații tenebroase la bursă, făcea tot felul de speculații necurate, aranja intervenții și afaceri dubioase, ale căror beneficii le vărsa în buzunarul protectorului său. În comparație cu Göring, Hitler părea modest, iar Frick de-a dreptul umil, deși cu toții dispuneau acum de locuințe superbe, servitori, automobile la scară, garderoabe elegante și bani în bănci.

Totuși, cel care dispunea perfect de timpul și cîștigul său era magicianul Hanussen. Mutat și el la Berlin, o dată cu Hitler, avea la discreție sala „Scala“ din centrul Capitalei, unde dădea spectacole de varieteu seară de seară, anturat de o trupă de balerine care dansau mai mult goale pe scenă. O reclamă uriașă îl prezenta drept cel mai mare vizionar și mag al tuturor timpurilor, publicul înghesuindu-se permanent să-i admire numerele sale de iluzionism, exercițiile de hipnoză, lecturile la distanță și ghicirea gîndurilor vreunor spectatori. Desigur, nu era nimic supranatural în tururile lui Hanussen, dar el se pricepea de minune ca toată lumea să-l creadă posesorul unor puteri miraculoase.

Hanussen era bogat, înconjurat de lux și opulență. Locuia într-o vilă foarte elegantă, pe o stradă liniștită din somptuosul cartier Charlottenburg, avea un „Mercedes“ de ultim tip și un cabinet extravagant de ocultism, unde ghicea viitorul sau trata prin hipnoză bolnavi de afecțiuni nervoase, îndeosebi. Nu oricine putea pătrunde la el, ci numai clienții cei mai bogați și mai generoși.

Într-un cartier atât de liniștit, vila lui Hanussen intriga totuși, prin numeroasele sosiri și plecări de mașini, ca și prin personalul acestuia, compus exclusiv din tineri secretari și valeți adolescenți. Cum chefurile se succedau aproape seară de seară aici, prelungindu-se pînă în zori, unii au răspîndit versiunea că Hanussen nu putea fi decît un Rasputin germanic, aruncat în adînci orgii. De cîteva ori, poliția a fost alertată asupra dispariției unor adolescenți, zăriți în tovărășia magului. Însă reclamațiile n-au avut nici o urmare, căci prea puțini bănuiau înaltele protecții ale acestuia.

Hanussen continua să-i primească în vila sa berlineză, ca odinioară la München, pe Hitler, Göring și Rosenberg, iar mai apoi pe Goebbels și Himmler, față de care Fûhrerul avea o vădită afecțiune. Ca și în trecut puneau împreună la cale intrigi și acțiuni subtile, la care magicianul se dovedea foarte ingenios, transpunînd trucerile lui pe planul manevrelor naziste de culise.

Hanussen mai avea un punct forte care îl susținea în ochii șefilor naziști. Dădea bani cu împrumut, pe care de regulă, nu-i mai primea înapoi. Dar această ciudată cămătăreală care în trecut era prețul menținerii sale în fruntea lui „Thule-Gesellschaft“, ca și al autorității personale, acum, cînd foștii șomeri și vagabonzi deveniseră șefi, împrumuturile nerambursabile căpătaseră forma mitei pe care o da pentru a fi lăsat în pace. Dintre datornici, Göring era cel mai sîcîitor. Nu lua bani direct, ci prin intermediul lui Diehls, cu care Hanussen, exasperat de

insistențele-i de a i se da sume din ce în ce mai mari, a intrat la un moment dat în conflict. Aceasta era pe la începutul lui februarie 1933.

— Gata, Diehls, nu mai am bani pentru tine, i-a spus magicianul. Lasă și pe alții, mai amărați, să primească un ajutor de la mine. Cît te privește, mă mințesc acum, cînd ești șeful poliției politice, nu știi să-ți aduni gologanii pentru zile negre.

— Care zile negre, hoțoman bătrîn? izbucni Diehls. Mie îmi trebuie banii acum. Ai înțeles? bubui polițistul, lovind cu palma tăblia mesei.

— Ia ascultă domnule, ridică și Hanussen tonul. Ai ajuns pînă aici încît să mă intimidezi? N-am bani și poți să pleci. Gata, am terminat.

— Nu ai terminat, pușorule. Află că am un dosărel frumusețel în care foaie cu foaie poate să te înfunde. Ia spune matale, ce-i cu orgiile în care mai dispăre cîte un tinerel cu care te distrezi? Hai?

Hanussen înlemni, dar își reveni imediat din uimire.

— Așa, umbli cu șantaje, tipule? Ei lasă că voi avea grijă să-i pun pe masă lui Göring lista completă cu banii luați de tine în numele lui și din care nici un sfert nu au ajuns la el.

Acum era rîndul lui Diehls să o sfeclească. Fără a mai comenta și-a luat paltonul și a plecat, negru la față, jurînd în sine să-l doboare pe Hanussen, care oricînd îl putea pune într-o lumină proastă.

Chiar a doua zi, Diehls și-a expediat în Austria pe inginerul Georg Bell, un agent de nădejde, cu ordinul de a strînge datele cele mai amănunțite cu privire la trecutul lui Erik Hanussen. Era sigur că magicianul ascundea o viață dubioasă și imputabilă. Nu s-a înșelat, informațiile primite fiind peste așteptările lui, căci Bell i s-a înfățișat cu un dosar extraordinar din care pur și simplu rezulta că Hanussen, care bătea atîta monedă pe arianism, ger-

manism și antisemitism, avea mamă o evreică. Ba, în plus, inginerului, pentru că tot ajunsese în Austria, i-a venit ideea de a afla cîte ceva și din biografia lui Hitler. În sinea lui era convins că, aducînd la Berlin acte despre tinerețea revoluționară a Führerului va fi felicitat și recompensat. Însă, spre surprinderea sa, a aflat o serie de fapte care l-au uluit. Anume că însuși Hitler avea o origine dubioasă, ceva cam asemănătoare cu a lui Hanussen.

— Bagă de seamă Bell, totul rămîne între noi, l-a făcut atent Diehls. Dacă sufli cumva un cuvîntel, s-a zis cu tine, mai spuse trecîndu-și latul palmei peste gît, gestul fiind absolut semnificativ pentru agent, care abia acum își dădea seama în ce intrase, din prea mult zel. Diehls s-a grăbit să pună pe masa lui Göring întreaga afacere, mizînd că președintele Reichstagului va ordona distrugerea lui Hanussen. Însă acesta, luînd tăcut dosarul, l-a închis leneș în dulapul lui de oțel.

— Cred că totul este un fals, Diehls, spuse calm. Deci tu, ca polițist cu experiență, ai să faci bine să arunci afacerea din memorie. Și, de fapt, ce naiba vrei cu Hanussen? Este un circar și atîta tot. Apoi ne mai folosim din cînd în cînd de el, conchise pe un ton amical, plin de înțelesuri.

Abia a ieșit Diehls din cabinetul său și Göring s-a grăbit să-l cheme la telefon pe Hans Frank, ministrul de justiție al Bavariei, comisar al Reichului pentru uniformizarea justiției în landuri și revizuirea jurisprudenței.

— Hans, am o problemă gravă de rezolvat între patru ochi, i-a spus el la receptor. Vino cît poți de repede la Berlin. Te aștept să te văd și să cinăm ca pe vremuri.

Franck, cu care Göring era amic încă de pe cînd frecventau seară de seară „Thule-Gesellschaft” și berăriile unde Hitler se exersa ca orator, s-a grăbit să ia primul tren, sosind la München chiar în acea seară.

— Nu se poate, Führerul nostru este un german pur sînge ! a strigat el, cu ochii injectați de furie, amintindu-și

de anii cînd, ca student, apoi ca magistrat stagiar, participa, în numele național-socialismului, la raidurile antisemite ale „secțiilor de asalt” naziste, fascinat de persoana lui Hitler. Mă voi duce chiar eu la Viena să cercetez adevărul și voi de acela care-l mistifică, amenință exaltat.

Göring, în picioare, îl aprobă, dînd din cap.

— Oricum, Franck, totul să constituie un secret al nostru, nu cumva să dezlănțuim un scandal care să compromită partidul, îl avertiză acesta grijuliu.

Franck, în pofida îndoielilor inițiale, s-a convins în cursul cercetărilor sale discrete, făcute la Leonding, locul de naștere al tatălui lui Hitler, că acesta era copilul evreului Frenkenberger și al austriacei Schnickelgruber. În ianuarie 1877, tatăl viitorului cancelar își schimbase numele în Hitler, avusese trei soții și mai mulți copii, Adolf fiind născut în ultima căsnicie a nestatornicului bărbat. Cît privește pretinsa viață de copil orfan și sărac, cît și greutățile de a-și face studii, povestite de Hitler amicilor săi s-au dovedit pentru versatul jurist a fi pure invenții, descoperind că acesta dusese de fapt un trai de parazit pe spinarea mamei și de secătură care refuza să-și cîștige o pîine muncind ca toți oamenii, colindînd în schimb cafenelele, leneș și lunatic.

Zguduit de rezultatul investigațiilor, Franck s-a întors la Berlin.

— Hermann, îmi vine să mă sinucid sau să părăsesc partidul, i-a spus el lui Göring. Nu pot suporta așa ceva, o asemenea mistificare. Intru în învățămînt și stau liniștit. Nici de avocatură n-am să mă mai apuc, din prudență.

— Ia lasă prostiile, Hans. În fond, nimeni nu știe ce știm noi. Vom îngropa totul și mergem înainte, spre binele partidului iar, dacă vrei, chiar al nostru, zise Göring cu subînțeles.

Hans Franck a priceput, în fine, situația, învingîndu-și pornirile de revoltă, spre a cădea în balta comună a compromisului, intrigilor și suspiciunii proprii conducătorilor naziști.

4. Cît privește pe Göring, acesta nu mai avea nici o îndoială acum că hîrutiile procurate de Diehls erau bune de luat în seamă. Însă nu de acestea îi ardea lui acum, cînd alegerile băteau la uşă.

— Goebbels, trebuie să întreprindem acţiuni mai hotărîte, ca să cîştigăm masa de alegători, i-a spus Göring, în timp ce ambii se aflau la Hanussen, care le făcea passe de relaxare hipnopsihoterapeutice.

Hitler stătea pe o canapea, ascultîndu-i.

Göring şi Goebbels, mai ales, oarecum îngrijoraţi de greutatea situaţiei, l-au asigurat pe cancelar că oamenii lor pregăteau bine terenul, vînd a spune că, de fapt, inamicii politici erau snopiţi în bătaie, ucişi sau în cel mai bun caz, închişi.

Hanussen tăcea retras, ca de obicei, vîzîndu-şi de treabă, îmbrăcat într-un halat negru, de mătase, lung pînă la călcîie, după moda orientală.

— Erik, ce prevesteşti tu? l-a întrebat Hitler, superstiţios, observîndu-i faţa plină de mister.

— Văd o casă mare în flăcări, i-a răspuns acesta. O casă cu acoperiş de sticlă, în care aleargă un bărbat, trecînd prin foc. Dar acest bărbat nu eşti tu, Dolfi, ci Hermann. Da, el trece prin vîlvătăi, ieşind luminos, ca un zeu.

— Auzi, Göring, ca un zeu, rîse Hitler, încercînd totodată să priceapă tîlcul profeţiei lui Hanussen.

L-a priceput mai tîrziu, după ce Goebbels şi Göring, sfătuiţi de Hanussen, au acceptat incendierea Reichstagului, spre a folosi incidentul ca pretext pentru suprimarea legală a libertăţii constituţionale şi, astfel, asigurarea victoriei în alegeri a naziştilor.

Planul, în detaliu stabilit de Hanussen cu Goebbels, însărcinat cu regizarea campaniei electorale, a fost aprobat de Hitler cu oarecare ezitare. Însă Göring l-a asigurat că totul va decurge perfect. Treaba era simplă. Cu o

săptămână înainte de alegeri, un grup de zece SA-iști de nădejde, aleși dintre oamenii lui Ernst Röhm, conduși chiar de SA-Führerul Berlinului, Karl Ernst, contele Helldorf, prefect de poliție și SA-Führer, precum și de Heines, alt prefect de poliție și SA-Führer al Sileziei, trebuiau să pătrundă în clădirea Reichstagului, printr-un coridor subteran prin care se făcea aprovizionarea cu cărbune a instalației de calorifer. Coridoarele corespundeau cu palatul de peste stradă, în care locuia Göring. Naziștii din SA aveau misiunea să împrăstie pe coridoare, în aulă și prin întreaga clădire un material incendiar constând dintr-un amestec de petrol și fosfor, cu proprietatea auto-aprinderii după un oarecare timp. Incendiatorii se retrăgeau apoi grabnic, lăsând în locul lor un ins, care surprins asupra faptului de poliție, se autodeclara făptaș al incendiului și membru sau simpatizant al comuniștilor, din ordinul cărora, chipurile, ar fi executat crima sa. Planul era plan, numai că, dacă echipa SA nu era chiar dificil de stabilit, în schimb găsirea unui om dispus să ia asupra sa un asemenea act, care-l ducea la moarte, devenea complicată. Hanussen, ca un prestidigitator de clasă, l-a scos însă la comandă. Acesta era un oarecare Marinus van der Lubbe, olandez de origine, care vagabonda în chip de yoga prin Germania. Îl adusese regizorul de film Geza von Cziffra, recomandându-l magicianului spre a-l folosi pe scenă, ca medium. Van der Lubbe era pe deasupra un înrăit homosexual, cunoscut al faunei de declassați din Berlin, bun prieten cu mulți membri ai SA-ului, la fel de perversi ca și el. De altfel, Ernst Röhm, șeful SA-ului, Karl Ernst, Heines, Helldorf și ceilalți membri ai grupului format pentru incendiarea Reichstagului erau și ei contaminați de aceleași relații morbide. Locuința lui Hanussen era foarte adesea locul de întâlnire și de orgii colective, în care homosexualii se dedau la cele mai scabroase pasiuni.

De îndată ce l-a văzut pe van der Lubbe, magicianul și-a dat seama că acesta era cel mai indicat să-i servească drept unealtă în monstruosul plan urzit de Goebbels și Göring. L-a dat pe mîna unui complice, Paul Waschinsky, care l-a fascinat imediat pe olandez cu statura lui atletică. Între aceștia doi s-a născut pe loc o „prietenie virilă”.

Însă Hanussen, îngăduind legătura perversă, l-a forțat pe Waschinsky să-i exacerbeze lui van der Lubbe pornirile anarhiste, dorința de fapte excentrice. Lui și-a rezervat rolul de a-l convinge prin hipnoză să comită atentatul. Timp de o săptămînă l-a supus unor ședințe dure de hipnotism, ordonîndu-i să incendieze Reichstagul. Cînd individul a fost complet subjugat, Hanussen a dat semnalul declanșării oribilei acțiuni.

În seara de 27 februarie, Göring trebuia să dea liber pazei, să permită echipei SA accesul în palatul său și să așeze cutiile cubice cu materialul incendiar la ușa tunelului care răspundea de la el din casă pe sub Frederick Ebert Strasse pînă în Reichstag. Tot el avea sarcina să-l convingă pe vicescancelarul von Papen să dea o recepție la Clubul partidului său, avîndu-l ca oaspete de onoare pe mareșalul Hindenburg, îndepărtîndu-i pe amîndoi de evenimentele proiectate. Diehls, la rîndul lui, avea misiunea să fie primul la fața locului, îndrumînd polițiștii și pompierii în direcții care să-i ducă întii cît mai departe de tunelul de cărbuni și apoi cît mai aproape de van der Lubbe.

Toți actorii sinistrei piese au repetat îndelung și minuțios ce aveau de făcut, în timp ce Diehls, la ordinul lui Göring, a alcătuit, fără odihnă, listele celor ce trebuiau arestați după incendiu, precum și grupurile de polițiști și bandele de SA care urmau să ducă la îndeplinire arestările. În fine, în dimineața de 27 februarie, pregătirile au fost încheiate. La ora 17,30, șeful SA-ului, durul Ernst Röhm, a mai inspectat o dată pe fiecare membru al echipei de incendiatori.

— Ceea ce importă acum este ca fiecare dintre voi să-și facă perfect traba, a spus el. Deci, repede la lucru, după care o să bem o bere la lumina Reichstagului, a adăugat, în rinjetele „băieților“ care se simțeau onorați de o asemenea invitație.

O jumătate de oră mai târziu, Diehls i-a primit la ușa de serviciu a palatului lui Göring, conducându-i în liniște la tunel, unde incendiarii au stat pînă la ora 20,45. Amfitrionul aștepta într-un salon, cu Hitler, care-și întrerupsese special turneul electoral, și cu Goebbels, ce cronometra fazele operației. Vis-à-vis de palatul lui Göring, pe strada Friedrich Ebert, staționau într-un „Hanomag“ confortabil, Hanussen și victima sa van der Lubbe, drogat și hipnotizat. Pe bancheta din spate dormitau doi SA, îmbrăcați în uniforme de polițiști. La ora 21, Hanussen a pornit mașina, a mers încet pe stradă, încrucișându-se cu „băieții“ lui Röhm, care-și isprăviseră treburile. Repede, conform planului, l-a scos din limuzină pe van der Lubbe și i-a ordonat să spargă o fereastră, apoi să intre pe acolo în Reichstag, ceea ce acesta a și făcut automat. Diehls era în spatele ferestrei așteptînd spre a-l dirija pe coridoarele pustii și întunecate ale clădirii, pînă în aulă.

— Dă foc, dă foc, ești un yoga răzbunător, i-a strigat autoritar lui van der Lubbe, precum îl învățase Hanussen, punîndu-i în mîini două aprinzătoare „Fleissige Hausfrau“.

După care s-a retras cît putea de repede spre tunelul de cărbuni.

— Aveți grijă să nu ia foc nenorocitul acela, pînă vin pompierii, le-a ordonat celor doi SA îmbrăcați în polițiști, instruiți să-l aresteze pe van der Lubbe, la momentul calculat. Cînd auziți clopotul cisternelor, lăsați-l naibii și ieșiți afară, să nu vă zărească cineva în preajma lui. Ați înțeles? își mai instrui acesta subalternii, dispărînd în bezna tunelului.

Spre ora 21,10, primul etaj al Reichstagului era în flăcări. Un student în teologie și alți trecători au început să strige „foc!”, în timp ce câțiva polițiști au dat telefoane la pompieri.

La ora 21,17 a apărut o mașină a poliției, din care sar, intrînd în grabă în clădirea Reichstagului incendiat, locotenentul de poliție Emil Leteit, inspectorul de poliție Scranowitz și doi sergenți. Exact în același timp se ivesc pompierii din Detașamentul nr. 6, care aleargă să-și facă meseria. Șeful lor, Ludwig Wissell s-a repezit și el în clădire, căutînd să aprindă lumina electrică. Știa din timpul exercițiilor de rutină că micul comutator se afla pe o scară de serviciu. Dar acolo l-au întîmpinat cei doi SA lăsați de Diehls să-l supravegheze pe van der Lubbe, care l-au somat cu pistoalele întinse să se întoarcă. Ceea ce a și făcut.

— Unde dracu' umbli Wissell și de ce nu aprinzi luminile ca să nu orbecăim ca nebunii? l-a apostrofat de cum l-a văzut, comandantul pompierilor din Berlin, Walter Gempp, sosit și el la locul sinistrului.

Wissell, salutînd, i-a raportat ce i s-a întîmplat, stîrnind un torent de înjurături la adresa lui din partea superiorului, care nu credea o iotă din cele debitate, socotindu-l pe șeful Detașamentului nr. 6 un fricos și mincinos fără pereche.

În timpul acesta, focul se întetea văzînd cu ochii, spre marea uimire a lui Gempp, căruia i s-a părut ceva necurat la mijloc. Bănuiala i-a fost întărită cînd a aflat de la șeful pazei Reichstagului că însuși președintele Göring dispusese ca nici un funcționar, inclusiv paza obișnuită, să nu mai stea în clădire după ora 20. Apoi a auzit încă ceva. Göring, care tocmai apăruse, împreună cu Hitler și Goebbels, se opusese ca Wissell să dea alarma maximă, împiedicînd astfel ca toate detașamentele de pompieri din Berlin să participe la stingerea focului.

În clădire, cei doi SA, deghizați în polițiști, îl „găsesc” pe van der Lubbe și-l predau lui Emil Leteit și Scranowitz. Fără să întrebe ceva, aceștia îl arestează pe civil. Mulțimea strînsă, curioasă, a putut vedea bine cum locotenentul și inspectorul de poliție duceau de braț un individ cu părul vîlvoi și privirea speriată, rîzînd într-una, demențial, spre a-l urca iute într-o mașină. Cîțiva reporteri au făcut la minut fotografii. Diehls a remarcat scena, răsufînd ușurat. Treaba poliției era pe trei sferturi încheiată. După douăzeci de minute, van der Lubbe, asupra căruia fusese găsit un pașaport străin, era supus primului interogator, de către comisarul Walter Zirpins. Ca în transă, tînărul a dictat aproape șaiszeci de pagini la mașină, curgător, parcă citind o carte, arătînd că el a pus foc Reichstagului, fiind comunist și dușman al parlamentarismului. În timp ce Zirpins asculta înmărmurit aceste depoziții, pe un balcon al Reichstagului, ferit de flăcări, Hitler, Göring și Goebbels priveau incendiul. Șeful poliției politice, Rudolf Diehls, i-a găsit aici, grăbindu-se să raporteze mai marelui său înfăptuirea cu succes a planului urzit. Dar Göring l-a oprit, strigînd dramatic :

— Acesta este începutul răscoalei comuniste, despre care mi-ai dat din timp informații, Diehls.

Diehls a înțeles imediat care era de acum înainte calificarea incendiului și rostul întregii acțiuni.

Apoi Hitler a început să urle animalic, cu fața congestionată și venele de la gît umflate, cum șeful poliției politice nu-l mai văzuse.

— Acum nu mai există nici o îndurare ! Fiecare activist comunist va fi împușcat unde va fi găsit. Nici pentru social-democrați nu mai există cruțare !

— Ai auzit, Diehls ? Chiar din acest moment începi arestările, i-a ordonat Göring, încruntat.

Diehls, ca și alții care apăruseră prin preajmă, a auzit bine ce i se comandase. O oră după acest ordin,

camerele de arest ale comisariatelor, închisorile improvizate, beciurile sediilor trupelor auxiliare SA, încep să se umple cu prizonieri, persoane înscrise pe listele lui Diehls vizate de Göring. Și tot atunci, Martin M. Sommerfeldt, referentul de presă al lui Göring la Ministerul de Interne al Prusiei, redacta sub supravegherea șefului său un raport oficial pentru ziare și radiodifuziune, în care incendiul era declarat „act de teroare al bolșevismului” în Germania, după care, chipurile, ar fi urmat să fie distruse clădirile guvernamentale, întreprinderile de importanță vitală, castelele, clădirile de valoare istorică, muzeele.

Președintele Reichului, care văzuse incendiul de la fereastra clubului lui Franz von Papen, aflat pe strada Voss, era profund emoționat și încă nu se culcase la ora 1, când Hitler l-a vizitat acasă, într-o audiență de urgență, sperându-l de-a dreptul cu „răscoala bolșevică”. Hindenburg nu a stat pe gânduri să semneze pe dată decretul stării de asediu, dând astfel posibilitatea legală pentru naziștii ce împânziseră poliția să dezlănțuie o neagră teroare împotriva adversarilor lor politici.

În aceste condiții, la 5 martie s-au desfășurat alegerile stabilite, naziștii neobținând totuși majoritatea absolută, ci numai 44 la sută din voturi. Teroarea hitleristă nu dăduse toate efectele scontate de Führer, acesta fiind nevoit să-și imagineze o nouă lovitură, dispunând fără nici o explicație arestarea majorității deputaților comuniști și social-democrați. Fără aceștia, la 24 martie 1933, Reichstagul a adoptat o lege, prin care acorda guvernului puteri depline, luarea întregii puteri de către Hitler, care din acea zi a devenit dictator. Democrația a fost abolită.

5. Dacă pentru Adolf Hitler incendierea Reichstagului a fost punctul de pornire al ascensiunii depline și netulburată a guvernării sale autoritare, dictatoriale, abominabile, pentru complici sau cei implicați în tenebroasa afacere

care a schimbat cursul istoric al Germaniei și, într-un fel, al lumii, s-a soldat cu urmări dintre cele mai tragice. În afara marilor protagoniști Göring și Goebbels, nici unul nu a rămas în viață scurt timp după atentat. Toți au murit asasinați.

Primul a fost eliminat comandantul pompierilor din Berlin, Walter Gemppe, care a avut curiozitatea să investigheze în amănunt cauzele incendiului, din zel profesional. Raportul său a fost înaintat ministrului de interne Frick, iar acesta l-a dat lui Diehls, pierzându-i-se urma. Două zile mai târziu, Gemppe a fost îndepărtat din serviciu, fiind găsit mai apoi strangulat. Rezultatul anchetei politice semnat de Diehls : sinucidere.

Deputatul dr. Ernst Oberfohren, președintele grupului parlamentar german-național, însărcinat de Reichstag să întocmească un raport cu privire la împrejurările incendiului, scotocește peste tot, nemțește, adună date și, mai înainte ca el să depună concluziile, a fost găsit împușcat la masa de lucru, în propriul apartament. Toate decumentele adunate de el lipseau. Poliția a declarat moartea drept sinucidere.

— A ieșit bine treaba, i-a spus Hanussen, bucuros, lui Göring, când imediat după alegeri s-a dus să-l felicite. Cred că merit și eu ceva din toată afacerea, căci voi cu toții, ați luat cele mai grase porții, Hermann. Oare nu se poate face nimic pentru mine ? De pildă, să-mi dați un minister. Ei ?

Göring l-a ascultat uimit, găsind cererea pură obrăznicie.

— Hanussen, de ce nu-ți vezi de nasul tău ? Ești doar un circar și atîta tot. Prezența ta în guvern ne-ar compromite, nu înțelegi ? Apoi toată lumea îți cunoaște potlogăriile și porcăriile care se petrec la tine în casă.

La aceste cuvinte, aruncate fără milă, magicianul a turbat.

— Uite unde am ajuns, Hermann! Află că unul este Hanussen. Eu v-am ajutat să parveniți, eu vă dobor, chiar dacă vă credeți atotputernici. Voi sînteți servitorii lui Hitler. El însă îmi este mie supus. Cît privește forța voastră, fac ceva pe ea, atîta vreme cît Ernst Röhm deține puterea armată și el îmi este fidel, nu vouă, împuțîților, răcni Hanussen, uitînd că în fața lui se afla omul care, apăsînd pe un singur buton, îl putea trimite în fundul pușcăriilor.

Göring s-a ridicat automat de la birou, alb ca hîrtia, spumegînd de furie.

— Ieși afară, ovrei obraznic! Acum sînt convins, după impertinența ta că, într-adevăr, nu ești german.

— Eu ovrei? Atunci ce ai spune despre Dolfi, dragă Hermann, ia mai gîndește-te! Știu multe despre el și familia Frankenberger. Cît despre tine, am destule de spus asupra modului cum îți procuri fondurile.

— Umbli cu șantaje? Afară, afară, derbedeu bătrîn! îl alungă Göring.

Hanussen a plecat, scuipeîndu-l.

La 8 aprilie 1933, ziarul „Völkischer Beobachter“, cotidianul oficial al naziștilor, a publicat o scurtă informație sub titlul „Un misterios cadavru“: „Între Baruth și Neuthrof, în pădure, tăietorii de lemne au descoperit cadavrul unui necunoscut, pe jumătate devorat de animalele sălbatice. Serviciul de identitate judiciară consideră că acest corp neînsuflețit se află în pădure de peste o săptămînă. Nici un act nu a permis identificarea. Poliția criminală își continuă ancheta“.

Două zile mai tîrziu, același ziar preciza, în cîteva rînduri: „Cadavrul descoperit în pădurea de la Baruth este probabil al magului Hanussen. Sinuciderea pare certă“.

Bineînțeles, corpul lui Hanussen era acela descărn timer de sălbătici. Sinucidere? Nu a crezut nimeni așa ceva. Victima fusese strangulată.

Moartea lui Hanussen a coincis și cu strangularea activității lui „Thule-Gesellschaft” în Germania. Dar asociația secretă nu s-a dizolvat. Ea continua să existe, transferându-se la Florența, sub numele de „Grupul Ur”, condus de Marele Instructor Julius Evola și probabil funcționează și acum, animând mișcări neofasciste. Gestapoul nu a descoperit niciodată ce s-a petrecut cu „Thule-Gesellschaft”, intrată într-o deplină clandestinitate.

Inginerul Georg Bell a aflat că urmează și el a fi ucis. Spre a-și scăpa viața, își ia tălpășița, luând cu el o servietă plină cu acte compromițătoare pentru naziști, între care date privind incendierea Reichstagului, o înțelegere între NSDAP și miliardarul britanic Deterding cu privire la finanțarea secretă a SA-ului de către acesta, în schimbul protejării intereselor sale financiare în Germania după preluarea puterii de către Hitler, o listă de martori care știau că Hitler omorîse pe propria-i nepoată Geli Reubal, planurile lui Röhm de înlăturare a lui Hitler, genealogia Führerului și altele cu care spera să negocieze libertatea și viața lui, avînd încă pașaportul valabil. În drum s-a oprit la München, lăsînd servieta prietenului său apropiat, ziaristul Fritz Gerlich, spre păstrare. Bell a plecat mai departe trecînd nestîngherit frontiera. În schimb, Gerlich, citind hîrțiile, s-a temut să le țină acasă și le-a predat lui Eugen Anton Bolz, președintele landului Württemberg, care le-a ascuns în biroul său.

Bell a fost însă urmărit și găsit la Kufstein, în Austria, de SA-Standartenführerul Uhl. Sub amenințarea revolverului, acesta i-a smuls secretul servietei, după care l-a împușcat, trăgînd în el șase gloanțe. Uhl s-a dus la München, l-a descusut pe Gerlich, care l-a mințit că nu a citit actele, deoarece le-a predat lui Bolz. SA-Standarten-

führerul continuă cu încăpăținare să caute servieta cu acte, convingându-l pe Bolz să i-o predea. După care a făcut un raport amănunțit superiorilor săi care îl trimiseră în misiune după Bell. Ca un funcționar conștiincios, a trecut în text și rezumatul actelor compromițătoare. Gestapoul a dat însă de urma raportului ajuns pe scară ierarhică a SA, pe masa lui Röhm. A făcut pe ascuns o copie fotografică și aceasta a fost înmînată lui Göring, care o va folosi mai târziu spre a-l acuza pe șeful SA-ului în fața lui Hitler.

A urmat van der Lubbe, judecat într-un proces memorabil, în care au fost implicați și alții — Ernst Torgler, președintele fracțiunii comuniste a Reichstagului, precum și bulgarii Gheorghii Dimitrov, Vasil Tanev și Blagoi Popov. Van der Lubbe, permanent drogat, a fost găsit singurul vinovat de incendierea Reichstagului și condamnat la moarte. La 10 ianuarie 1934 s-a anunțat că a fost executat în curtea închisorii din Leipzig. Dar trupul lui nu a fost niciodată predat familiei spre a-l înmormînta în Olanda. În schimb, cei patru activiști comuniști au fost achitați, fiind eliberați la 27 februarie, sub presiunea protestelor internaționale. Torgler însă a devenit prizonier într-un lagăr de concentrare.

Însă, cu toate asasinatele, principalul inamic și cel care știa cel mai multe rămînea Ernst Röhm, a cărui evocare de către Hanussen stătea vie în mintea lui Göring. Într-adevăr, se temea de moarte ca șeful SA să nu pună cumva mîna pe putere, știind că primul pe lista neagră n-ar fi fost altul decît el. Röhm trebuia deci eliminat. Göring și-a găsit aliați în Himmler și Heydrich, alcătuind o conjurație. Cu multă putere de convingere, prezentînd mărturii false și așa-zise informații ale Gestapoului pregătite de Diehls, printre care ca piesă principală hîrțile lui Georg Bell, Göring l-a făcut pe Hitler să creadă că Röhm pregătea un puci spre a pune mîna pe șefia partidului, în cursul

căruia urma să fie asasinat însuși cancelarul Reichului. Hitler l-a ascultat cu atenție, speriat, apoi a citit nervos piesele din dosar.

— Astăzi nu vom întreprinde nimic. Mîine are loc la Essen căsătoria național-socialistă a gauleiterului Terboven, căreia i s-a făcut publicitate. Eu voi fi acolo, am promis, spuse Hitler, încercînd să tergiverseze lucrurile și să scape de presiunile lui Göring, care îl agasau.

Göring a simțit imediat că, așa cum făcea întotdeauna cînd trebuia să hotărască ceva foarte important, de unul singur, Hitler ezita, își modifica opiniile brusc și se eschiva. Într-adevăr, nu avea suficient curaj pentru a-l suprima pe Röhm, cu atît mai mult cu cît nu putea prevedea reacțiile în partid. Regreta în sinea lui lipsa lui Hanussen a cărui suprimare îl descurajase la un moment dat. Își aminti că și acesta mizase pe Röhm.

— Ah, Röhm ! îi scăpă lui Hitler, rămînînd pe gînduri.

— Führerul meu, trebuie făcut ceva, insistă Göring. Nu putem aștepta să dea el semnalul începerii. Toate informațiile pe care le am mă avertizează că în seara de 30 iunie, Röhm pleacă la atac. Himmler și Heydrich, de altfel, sînt de pe acum în gardă, căci toate rapoartele primite de ei arată că semnalul va fi dat la un banchet organizat în Bad-Wiessee.

Hitler tresări, ca trezit din ațipeală.

— Foarte bine, dacă el a plecat la băi să se distreze, ne vom distra și noi. Voi merge să-l felicit personal pe gauleiterul Terboven, la Essen.

— Führerul meu, m-ar bucura să vin și eu, insistă Göring, de teamă că Hitler, rămas singur, va lăsa totul baltă, Röhm scăpîndu-i și de această dată, printre degete.

— Foarte bine, Göring. Ne ducem la Essen, după care ne odihnim puțin la Bad-Godesberg.

— La Bad-Godesberg! se miră acesta neînțelegînd toanele șefului.

Gauleiterul Terboven, care nu era o personalitate politică, a fost uluit să vadă ca oaspeți, nu numai pe Hitler care-i promisese să-l onoreze, deși el nu-l prea crezuse, dar și pe Göring, iar în suita acestora pe Heydrich și Diehls. La asemenea onoare nu se aștepta, însă lui nici prin minte nu-i trecea care era adevăratul substrat al vizitei. În socotelile lui Hitler, plecarea din Berlin avea două sensuri. Primul, adormirea vigilenței lui Röhm, al doilea evitarea ca acesta, în caz de puci, să-l găsească din primul foc, lăsându-i timp de manevră.

Festivitatea a decurs normal, Hitler și-a luat la urmă rămas bun de la nuntași, lăsându-i să petreacă, iar el s-a dus împreună cu cei care îl însoțeau să facă o inspecție în lagărul de muncă din Westfalia. Himmler i-a ajuns din urmă, aducând ultimile vești de la Berlin.

La hotelul „Dreesen” din Bad-Godesberg, unde a tras Hitler, el i-a dat acestuia hîrtille primite din Capitală. Documentele, în întregime ticluite din vreme de Diehls și Obergruppenführerul Victor Lutze, arătau că a doua zi, 30 iunie, formațiile SA urmau să ocupe clădirile guvernamentale, altele să iasă în stradă, iar o echipă special antrenată să-l asasineze pe cancelar. Ca să mărească tensiunea, Göring a ordonat ca hotelul să fie imediat înconjurat de trupe SS.

În această atmosferă agitată artificial, Hitler se simțea încolțit și în nesiguranță. Deși avea în jurul lui pe Göring, Himmler, Diehls, Lutze și pe Goebbels care scseseră între timp, se temea. Oare toți îi erau fideli? se întreba îpsindu-i din preajmă Hanussen care, cu proorocirile sale, cu viziunile fantastice, ca oracolele, îl călăuzise de atîtea ori și îi mersese bine. Acum i se cerea să-l doboare pe cel mai dîrz nazist, care-i fusese de ani și ani sprijinul cel mai de n. dejde și prieten, singurul cu care se tutuia, în afară de Hanussen.

În hotel era zăpușeală, nori grei acoperind munții din Wester-Wald, întinzîndu-se ca o piclă deasupra văii Rinului.

Apoi a izbucnit furtuna. În lumina fulgerelor, Hitler, cu fața descompusă, a luat deodată hotărîrea supremă, pe care o tot amînase pînă atunci.

— Göring, Himmler, plecați imediat la Berlin și lichidați cuibul de trădători de acolo! a ordonat el prin surprindere la sfîrșitul cinei. Goebbels și cu mine mergem la München, a mai spus, ridicîndu-se de la masă.

Două ore mai tîrziu, Hitler împreună cu Goebbels erau pe aeroportul din Hangelaar, de unde au zburat spre München, aterizînd la 4 dimineața la Oberwiesefeld, păzit de trupe SS. O oră mai tîrziu, un lung șir de autocamioane cu trupe ale Reichswehrului și SS-ului, cu agenți ai Gestapoului, protejat de o mașină blindată, avînd la mijloc limuzinele în care se aflau Hitler, Goebbels și suita lor, au plecat la Bad-Wiessell. La ora 7, coloana a pătruns în mica localitate pustie încă, oprindu-se la hotelul „Hausebauer“ unde se afla Röhm și însoțitorii lui. Sutele de militari, SS-iști și agenți ai Gestapoului au sărit din autocamioane, imobilizînd garda SA, cu totul surprinsă de această apariție tulburătoare. Hitler, în fruntea lor, s-a repezit în hotel, cerînd să-i fie adus Röhm. În cîteva minute, Röhm și statul lui major au fost arestați din ordinul direct al Fîhrerului.

— Trădătorule, i-a strigat Hitler lui Röhm, care a dat să răspundă ceva.

Dar n-a apucat, fiind tîrît afară, cu cătușele la mîini, așa în pijama cum fusese sculat din pat de oamenii lui Hitler.

Prizonierii, al căror număr creștea minut cu minut, au fost înghesuți la „Casa brună“ din München, sub paza trupelor SS, apoi cînd n-au mai încăput în odăi, au fost transferați la închisoarea din Stadelheim.

Seara, Hitler era liniștit. Goebbels i-a raportat că toți cei prevăzuți erau prizonierii lor.

— S-a terminat, deci, a făcut Fîhrerul, examinînd lungă listă a arestaților, avînd în frunte pe Röhm. Apoi a citit și un tabel în care figurau morții.

— Acesta este tot aici, spuse Hans Franck, ministrul de justiție al Bavariei, care stătea în picioare în spatele cancelarului, citind peste umerii Führerului hîrțiile întocmite de Gestapo.

— Nu-i totul, Franck, spuse Hitler, luînd un creion roșu cu care însemnă cu o cruce 110 nume de pe lista arestaților. Aceștia să fie imediat executați, ordonă el, sever.

— Führerul meu, iertați-mi îndrăzneala, dar poate ar fi bine pentru moment să reducem numărul execuțiilor. Avem timp mai tîrziu, continuă ministrul, încercînd să tempereze zelul sîngeros al cancelarului.

Hitler și-a întors capul, privindu-l crunt. Franck îngheță. O spaimă de moarte l-a cuprins. Prin minte i-a fulgerat o fracțiune de secundă ideea că îndrăzneala lui va fi socotită trădare, sfîrșind prin a fi pus și el pe listă. Însă Führerul și-a reluat vechea poziție la masă, subliniind 19 nume, printre care și pe acela al lui Röhm.

— Poftim ! Ce-i subliniat se execută, zise grav, restul se amîină. Iar tu, Franck, te duci la închisoare și-i spui lui Röhm să se sinucidă, mai înainte de a fi lîrît în fața plutonului de execuție.

Hans Franck a pornit pe dată la închisoarea Stadelheim, ajungînd acolo pe la ora 11. A străbătut coridoarele păzite de SS-iști, oprindu-se la celula 474, unde se afla închis Röhm. Un gardian a deschis ușa. Deținutul stătea în picioare, cu pieptul gol, numai cu pantalonii de pijama pe el.

— Ce înseamnă toate acestea, domnule doctor Franck ? Azi dimineață am fost arestat personal la Wiessee de Adolf Hitler. M-a sculat din pat. Ce se petrece ? Domnule, Führerul este sub influența dușmanilor săi de moarte. Fiți atent, acum distruge tot SA-ul. Nu-mi pasă de viața mea, dar gîndiți-vă, vă rog, la subalternii mei. Avertizați-l pe Führer, pînă nu este prea tîrziu.

Franck a rămas tăcut, urmărindu-l pe omul care îl privea îngrijorat.

— Fühlerul, considerîndu-vă soldat, vă oferă șansa să vă sinucideți eroic, i-a spus cu glas tremurînd.

— Toate revoluțiile își devorează proprii copii, i-a răspuns Röhml, cu fața întunecată.

Franck și-a luat adio de la deținut, ieșind imediat. După care a intrat un gardian, lăsînd pe măsută un pistol. Röhml l-a privit fără să-l atingă.

— Să mă împuște Hitler ! a răcnit el.

Gardianul s-a uitat pe fereastră, apoi a intrat din nou în celulă, luînd arma de pe masă, fără vorbă.

— Hei, tu, adu-mi o cafea! i-a comandat Röhml.

După zece minute, prin deschizătura ușii, un SS-ist i-a întins o cană de tinichea smălțuită albastru. Röhml a dus-o la gură și a sorbit o înghițitură, după care a scuipat, înjurînd.

— Vreau o cafea adevărată, nu rahatul vostru din închisoare, zbieră, aruncînd cît colo cana.

Eicke, comandantul SS al lagărului de la Dachau și ajutorul lui, care erau la ușă, au dat buzna în celulă, cu pistoalele îndreptate spre deținut.

— Domnule comandant, pregătiți-vă ! a strigat ajutorul lui Eicke.

Röhml i-a fulgerat din priviri, stînd în fața lor cu pieptul gol, pe care sudoarea țîșni deodată, în broboane mari.

— Ce-i cu povestea aceasta ? întrebă.

— Lasă vorba, răspunse obraznic Eicke, ridicînd arma și țintindu-l. Foc ! comandă, descărcîndu-și încărcătorul pistolului în trupul lui Röhml.

Ajutorul lui l-a imitat. Röhml a căzut țeapăn în față, lac de sînge, nemișcat.

— Fühlerul meu, a mai bîguit, horcăind.

— Prea tîrziu, a spus ajutorul lui Eicke. Dă-i tu lovitura de grație, l-a rugat pe șef.

Eicke i-a pus lui Röhm țeava pistolului în ceafă și a tras ultimul foc.

Primul act al răfuiei era epuizat. În noaptea de 30 iunie au fost asasinați ultimii inamici ai lui Hitler și Göring, în frunte cu Röhm. Cu același prilej, Göring s-a descotorosit și de toți martorii incoezi care puteau spune câte ceva despre incendierea Reichstagului: Karl Ernst, Helldorf, Heines, Waschinsky, chiar și de pompierul Wissell.

La Ingolstadt este ciuruit de gloanțe SA-Standartenführerul Uhl, autorul imprudentului raport și după el, Gerlich. Căpitanul Röhbein, arestat la 30 iunie, destăinuie unui deținut că fusese unul dintre incendiatorii Reichstagului. Acesta l-a denunțat imediat. Pînă seara, limbutul căpitan a fost preluat de Gestapo și executat. Un alt SA-ist Rall, trimis în judecată pentru abuz de încredere, face un memoriu către Tribunalul Reichului spre a-și arăta nevinovăția și atașamentul față de partid, în care pentru mai multă greutate, scrie că a participat la incendierea Reichstagului. Grefierul nazist Reineking sesizează Gestapoului memoriul lui Rall. Un comando al morții îl răpește și îl duce noaptea undeva la marginea Berlinului. Reineking, care făcea parte din comando, îl sugrumă, după care sapă o groapă, timp în care criminalii săi camarazi cîntă bezmetic. Cînd a fost gata, s-a trezit că mortul nu mai era acolo unde-l lăsase, spre a-l îngropa. Rall nu murise și îngrozit fugea peste cîmp. S-au luat cu toții după el, l-au ajuns și l-au sugrumat din nou. N-a scăpat nici Reineking, care va fi ucis spre sfîrșitul anului 1934. Șoferul lui Röhm, mecanicul Krusse, a reușit să scape de urmărirea Gestapoului și să fugă în străinătate. Din Elveția a trimis lui Hindenburg o scrisoare în care declara că știe toate amănuntele incendiarii Reichstagului, fiind martor la o discuție purtată în mașină de șeful lui

de atunci cu Goebbels și Göring, în care aceștia au pus la punct o serie de detalii ale operației. Hindenburg i-a arătat scrisoarea lui Hitler.

— Calomnii ale unui trădător, a răspuns Hitler. Cine le poate lua în considerație? a adăugat cu seninătate.

O lună mai târziu, Krusse murea într-un accident de automobil.

Hitler, Göring, toți capii răfuielii se considerau scăpați de orice amenințare. Din ordinul lor, toate documentele, chiar și simplele notițe referitoare la „Afacerea Röhm” au fost distruse, filă cu filă, în întreaga Germanie. Ba, mai mult, pentru deplină siguranță lagală, la 3 iulie 1934, asasinatelor comise din ordinul expres al lui Hitler au fost decretate „măsurile urgente de apărare națională”. Hindenburg însuși i-a trimis o telegramă de felicitare, scrisă chiar de protagonistul crimelor în masă. Mareșalul, senil, a fost determinat să-și pună semnătura pe text, de către Otto Meissner, șeful Cancelariei prezidențiale, proaspăt aderent al NSDAP, care dorea ca astfel să-și dovedească fidelitatea față de noul stăpîn.

Un singur participant la incendiere a scăpat de furia Gestapoului. Era Heini Gewehr, despre care s-a crezut că a murit. Prudent și-a ținut gura, ani de zile. Pînă la urmă, Gestapoul a dat de urma lui. Dar începuse războiul cu U.R.S.S. și incendierea Reichstagului nu mai interesa pe nimeni. Totuși Gewehr a fost trimis pe front, în prima linie. Apoi, divizia în care era mobilizat a plecat pe jumătate decimată în Franța, la refacere. Debarcarea aliaților l-a prins în Normandia, căzînd prizonier la americani. La procesul criminalilor de război de la Nürnberg a primit să depună ca martor împotriva lui Göring. Declarațiile acestui uitat participant la incendierea Reichstagului au produs senzație.

— Cine garantează că prin depozitia sa, care mă împovărează, martorul nu vrea să-și cumpere libertatea? a sărit atunci Göring, aflat pe banca acuzaților.

S-a dovedit însă, încă o dată, că în pofida oricăror încercări, adevărul iese întotdeauna la lumină. Și, cît au încercat Hitler, Göring și Goebbels să ascundă, cu orice chip, criminala lor acțiune care a servit drept pretext pentru dezlănțuirea terorismului nazist, acapararea prin forță a puterii, distrugerea democrației și instaurarea dictaturii sîngeroase în Germania, apoi în Europa ocupată de hitleriști, faptele adevărate au fost date în vileag.

6..Totul trecuse. Rămînea însă deschisă o altă problemă spinoasă : actele familiei lui Adolf Hitler, din care rezulta originea evreiască a acestuia. Ele erau ceva mai presus decît orice element compromițător ; erau însăși sentința la moarte politică a Führerului și a partidului care statuaseră antisemitismul și rasa ariană stăpînitore drept dogme esențiale.

Göring nu putea uita în nici un chip documentele. Deși se aflau închise bine de el în casa de fier personală, îi ardeau gîndurile. Chiar dacă toți cei care au știut cîte ceva despre ele fuseseră lichidați, nu era cîtuși de puțin sigur că altuia, unui dușman sau șantajist, nu i-ar mai veni ideea să scormonească trecutul Führerului, în Austria.

Aceleași gînduri îl măcinau și pe Adolf Hitler, informat cu toată discreția și diplomația de ieșirile lui Hanussen, dar căruia totuși Göring, temător, nu-i comunicase despre incursiunile lui Bell și cercetările lui Hans Franck. Oricum, pentru el, conducătorul partidului, o astfel de afacere constituia o punere în gardă. Sigur, putea aranja substituirea întregii arhive care-l privea, expediind la Leonding, Linz, Graz, Strones, dar mai ales la Döllenstein și Braunau pe Inn un agent special, de încredere, care să distrugă tot ce reușea din actele parohiale și pe cît posibil la primării. Însă combinația i se părea prea hazardantă, căci individul trebuia să aibă toate calitățile unui spărgător de bănci de profesie. Iar în asemenea indivizi cine putea avea

nădejde că nu va încerca un șantaj, pînă la urmă ? Apoi, dacă era prins, scandalul devenea inevitabil, cu toate consecințele îngrozitoare care decurgeau de aici. Realiză din nou cît îi lipsea Hanussen, singurul care l-ar fi putut scoate din impas. Grijile lui Hitler erau deci mari, el căutînd o rezolvare cît mai rapidă, dar eficace. Problema devenea cu atît mai acută cu cît sănătatea mareșalului Hindenburg era foarte șubredă, într-atît încît președintele Reichului retras la moșia sa de la Neudeck era total absent la treburile statului. Se punea chiar problema succesiunii la guvernarea țării. Hitler nu avea nici o îndoială că el va prelua președinția, legea prin care urma să cumuleze funcțiile de cancelar și șef al statului fiind din timp pregătită de Franck, mare maestru în jonglerii juridice. Ce se făcea însă dacă în acest timp apărea pe undeva ceva despre originea lui, pe jumătate evreiască ? Soluția nu putea fi decît forța, adică anexarea la Germania a Austriei ca țară soră, de același neam. În felul acesta, austriac sau german deveneau tot una ca entitate și deci și el printre toți, amintindu-și prin cîte trecuse și cum jonglase ca să devină neamț cu acte în ordine. Îi creștea firește și autoritatea politică, iar în plus, ceea ce era esențial, nimic nu l-ar fi împiedicat apoi să dispună după plac de arhivele care îl stînjeneau, ca și de rubedeniile din Austria.

Göring și Goebbels, cărora le-a împărtășit ideea anexării Austriei, ambalată în considerente naționale și patriotice, tăinuindu-și mobilul originii sale etnice, l-au aprobat fără rezerve.

— Fühnerul meu, poporul vă va fi recunoscător pentru acest măreț act de unire istorică a celor două popoare frățești de origine și sînge pur german.

— Va fi un pas legitim, pe care Europa se va grăbi să-l salute, adăugă Goebbels.

Hitler îl privi chiorîș, nefiind chiar atît de sigur că Franța și Anglia vor jubila de plăcere. Iar în ce-l privea

pe Mussolini, care-l sprijinea pe doctorul Enghelbert Dollfuss, șeful guvernului austriac, mai mult ca sigur aștepta să se supere rău.

— Chestiunea nu este atît de simplă, spuse Hitler. Ar trebui organizat ceva, rapid, un puci sau așa ceva, în urma căruia național-socialiștii din Austria să ia puterea. Eventual Landsleiterul Theo Habicht să-l înlocuiască pe Dollfuss. Restul va veni de la sine.

Göring, extaziat, și-a exprimat imediat sentimentele.

— Sînt fericit, Führerul meu ! Pînă mîine sau cel tîrziu poimîine, am să întocmesc în amănunt planul indicat.

Hitler, concediindu-și subalternii a rămas într-o dulce visare. Se vedea tînăr, plin de viață, la Linz, la Graz, apoi hălăduind prin Viena, orașe ce-i stăruiau în memorie ca într-un vis și pe care nu le văzuse, parcă, de o veșnicie. „Cum o fi acum în Austria ?“ se pomeni întrebîndu-se.

La 25 iulie 1934, potrivit planurilor elaborate în cel mai deplin secret de Gestapo, aprobate mai întîi de Göring, apoi de Hitler, s-a dat semnalul declanșării puciului la Viena. Acțiunea a fost încredințată detașamentului SS-Standarte 89. Punctul de întîlnire al puciștilor care urmau să-l aresteze pe Dollfuss era Sala federală de gimnastică din strada Siebensterngasse nr. 11, la ora 12,15. Dar în organizare s-a petrecut o defecțiune. Comisarul Johann Dobler, de la Circa XIV de poliție vieneză, care trebuia să-i sprijine pe complotiști, i-a denunțat secretarului Frontului patriotic, partidul lui Dollfuss. Informația a ajuns la șeful guvernului prin comisarul general Fey, în timp ce prezida o ședință a miniștrilor săi. Membrii guvernului au fost invitați să plece de îndată la ministere și să ia măsurile de siguranță cerute de situație. În Cancelaria federală au rămas doar Dollfuss, Fey, secretarul de stat Karl Karwinsky și directorul Siguranței statului.

În timpul acesta, puciștii se pregăteau să dea lovitura. În sala de gimnastică, SS-iștii au primit uniforme identice

cu cele ale regimentului de gardă Deutschmeister. Înarmați pînă în dinți, s-au urcat în autocamioane. Două au pornit spre centrul orașului în direcția Cancelariei federale. Un alt grup sub comanda lui Hans Domes a plecat spre postul de radio AG de la Ravag, spre a-l ocupa, al treilea grup condus de SS-istul Max Grillmayer s-a grăbit în direcția lacului Wörther, la Velden, ca să-l aresteze pe președintele Austriei, Miklas, aflat acolo în concediu.

Puciștii nu știau că acțiunile lor începuseră să fie supravegheate de agenții siguranței și poliției austriece. Ei semnalau pas cu pas mișcările rebelilor.

În piața Cancelariei federale era liniște încă. Doctorul Engelbert Dollfuss și cei trei însoțitori ai săi se pregăteau să părăsească clădirea. Dar chiar atunci, camioanele cu SS-iști au ajuns în fața palatului, rebelii năvălind înăuntru. Opt dintre ei, conduși de Otto Planetta aveau misiunea să-l captureze pe cancelar. S-au precipitat pe scări cu pistoalele în mînă. Dollfuss i-a auzit și a încercat să scape printr-o ușă secretă. Prea tîrziu. Otto Planetta l-a ajuns și, cu două gloanțe, l-a culcat la pămînt. Unul trimis sub braț, altul în gît. Era ora 13. Dollfuss a fost așezat pe o sofa îngustă. Rănitul cere, cu ultimele puteri, un medic, dar este lăsat de complotiști să agonizeze. La ora 15,45 s-a sfîrșit, lipsit de orice ajutor medical.

În acest timp, grupul lui Hans Domes a ajuns la Ravag, a redus la tăcere paza și a forțat crainicul, punîndu-l cu armele în spate, să anunțe la microfon: „Guvernul Dollfuss a demisionat. Dr. Anton Rintelen a preluat treburile guvernului“. După care l-au pus să citească o serie de instrucțiuni către grupuri secrete de SS-iști răspîndite prin țară. Dar acestea nu sînt difuzate, căci tehnicienii au deconectat stația de transmisie. Rebelii așteptau deci în zadar vești prin radio. Nici Rintelen nu mai știa nimic despre mersul acțiunii puciste, stînd pe un fotoliu în holul hotelului „Imperial“ din Viena să se comunice ceva la radio, cum

fusese prevenit, apoi să meargă la Cancelaria federală spre a lua conducerea guvernului stabilit de naziști. În rîndul complotiștilor, lipsiți de indicațiile cuvenite, s-a născut confuzia, agitația. Trupe de infanterie au înconjurat clădirea radioului și după două ore de schimburi de focuri, au luat prizonieri pe toți rebelii. Alte regimente au venit de urgență să-l apere pe președintele Miklas și să despresoare palatul Cancelariei federale. Detașamentul lui Grillmayer a fost interceptat la Klagenfurt și arestat. La Viena, doctorul Rintelen a fost descoperit de ziaristul Friederich Funder, care pune mîna pe el cu ajutorul unor polițiști. Doar Cancelaria federală a rămas împresurată de trupe, deoarece rebelii nu voiau să se predea. La ora 17, ministrul Neustädter-Stürmer le-a adresat un ultimatum. Aveau la dispoziție 55 de minute, după expirarea cărora clădirea urma să fie luată cu asalt. Pînă la urmă, rebelii au hotărît să se predea. Era ora 19,30 și totul se terminase în întreaga țară. Puciul pus la cale de Göring a eșuat lamentabil.

Adolf Hitler se prefăcea că nu știe nimic de toată această afacere. Se afla în acea zi la teatrul muzical „Festspielhaus“ din Bayreuth, ascultînd „Aurul Rinului“ de Wagner. Din timp în timp, aghiotanții săi Julius Schaub și Wilhelm Brückner intrau în lojă și-i aduceau vești sosite prin radio de la Viena. Le furniza ambasadorul Rieth care stătea permanent în contact cu complotiștii și autoritățile. Telegramele erau rapid descifrate la Berlin, unde Diehls pur și simplu înnebunise, agitat de întorsătura evenimentelor. La teatru, Hitler turba, dar trebuia să se prefacă senin. După spectacol, forțîndu-se să fie jovial, a cinat la restaurantul teatrului, cu întreaga-i suită, lăsîndu-se fotografiat de reporteri.

— Trebuie să fiu văzut, altcum se va vorbi că eu am dirijat toată povestea, i-a șoptit lui Brückner, ordonîndu-i să fie totul pregătit pentru plecarea grabnică.

— Ce ați făcut, neputincioșilor? a zberlat el, ajungînd la Berlin, înfruntîndu-i pe Göring, Goebbels, Himmler și Heydrich, cu privirile pline de ură. Ne ridicăm lumea în cap, a continuat cu voce de tunet, făcînd să zbîrnie cancelaria, unde-și adunase acoliții. Dacă află ramolitul de Hindenburg ce s-a petrecut cu adevărat este în stare să dizolve și Reichstagul. Vă dați seama în ce am intrat? adăugă, ca și cum n-ar fi știut nimic pînă atunci despre cele ce se puseseră la cale, la sugestia chiar a lui.

Goebbels a înțeles că șeful încerca să dea întreaga vină pe ei și, la o adică, să-i prezinte opiniei publice drept singurii vinovați.

— Führerul meu, îngăduiți-mi să vă spun că propaganda nu va avea nimic de pierdut din acest puci nereușit. Dimpotrivă, vom trage toate foloasele, replică el.

Hitler s-a liniștit ca prin farmec.

— Guvernul german nu poate fi acuzat că are vreun amestec, a îndrăznit și Göring. Nici unul din „băieții” din Austria nu poate să spună așa ceva. Paul Hudl, Franz Holzweber și tembelul de Planetta, care nu și-au îndeplinit misiunea, habar n-au de ceva. Ei sînt convinși că totul a fost organizat de Theo Habicht. Acesta crede că Rintelen este în cauză, iar Rintelen a fost contactat doar de un agent al nostru, instruit de Diehls, ajuns la Viena sub nume fals, care imediat s-a întors la Berlin și, la nevoie, ne putem dispensa de el. Unde încapе aici guvernul german? Singurul la curent este ambasadorul nostru. Îl vom rechema.

— Lăsați-l acolo. Asta ar mai lipsi! șuieră Hitler. Vreți să se comenteze plecarea lui? Mai târziu o vom face, nu acum, ce naiba!

Chiar din acea zi, aparatul de propagandă nazist s-a așezat la lucru, dezvinovățind guvernul și în același timp agitînd teza unității tuturor germanilor din Europa. Austria și mai ales Mussolini, pe care Hitler și-l dorea aliat, au primit toate asigurările că Germania deplînge și regretă

gestul iresponsabil al puciștilor, grup de exaltați alcătuit numai din persoane particulare de naționalitate austriacă și germană, fără contingentă cu Reichul, absolut condamnable pentru faptele lor, calificate drept „criminale”. Hitler și Göring și-au părăsit fără scrupule agenții, lăsându-i să se descurce singuri cu autoritățile din Austria. Așa cum își liniștise Göring șeful, s-a și întâmplat. Declarațiile celor prinși au fost atât de contradictorii, încât anchetatorii s-au încurcat de-a binelea.

Europa a trebuit să înghită minciuna; deși toată lumea era convinsă de contrariul celor îndrugate de Hitler. Acesta lăsase la Viena 147 de morți din SS-Standarte 89, plus șapte puciști, în cap cu Holzweber și Planetta, spînzurați în urma condamnării lor la moarte de către un tribunal austriac.

Nu erau singurele urmări. A doua zi după evenimentele din Austria, Hitler, potrivit rangului său, trebuia să-i informeze pe președintele Reichului asupra celor imputate Germaniei de către guvernul austriac. Ambasadorul acestei țări ceruse chiar o audiență la Hindenburg dis-de-dimineață, mulțumindu-se să fie primit doar de cancelar.

Prin telefon, Hitler l-a însărcinat pe Hans Heinrich Lammers, secretarul mareșalului, să-și pună la curent și să-și liniștească șeful despre cele întâmplate, mai înainte ca acesta să citească ziarele, urmînd să sosească și el imediat la Neudeck.

Bătrînul era în halat, cînd Lammers a ciocănit în ușa dormitorului.

— Ce-i cu tine, atît de devreme? l-a întrebat Hindenburg, bănuind o nouă lovitură a naziștilor, după singeroasa răfuială cu Röhm, de la care nu se scursese nici o lună.

Secretarul i-a relatat fără să omită ceva tot ce fusese învățat să spună. Mareșalul a început să tremure ușor, s-a înroșit treptat la obraji, lăsîndu-se ușurel pe marginea patului.

— Mi-e rău, mi-e rău, a șoptit el, învinetindu-se la față, auzind de asasinarea lui Dollfuss. S-a întins pe pat, răsuflînd greu.

— Excelență, excelență! a strigat speriat Lammers, văzîndu-l pe jumătate mort.

Hindenburg nu a mai răspuns. Informațiile date de secretarul său l-au iritat îngrozitor, într-atît încît, bolnav, în vîrstă de 87 de ani, n-a mai putut rezista șocului. Înțelegînd că Hitler instaurase domnia crimei în Germania, adevăratul miez al lucrurilor care se petreceau în jurul său, sîngele tot i-a venit în cap. Venele au cedat, bătrînul suferind un accident cerebral. Toate străduințele echipei de medici a profesorului Ferdinand Sauerbruch, care stătea de gardă permanent la Neudeck, au fost zadarnice. Hindenburg agoniza.

Hitler a înțeles că trebuie să se grăbească, auzind că zilele mareșalului erau numărate. A convocat guvernul și l-a determinat să ia următoarea hotărîre: „Funcția de președinte al Reichului se unește cu cea de cancelar al Reichului. Ca urmare, atribuțiile de pînă acum ale președintelui Reichului trec asupra Führerului și cancelarului Reichului, Adolf Hitler“.

Guvernul a dispus apoi ca Reichswehrul să depună chiar în acea zi jurămîntul de credință față de Adolf Hitler, noul comandant suprem al statului și armatei.

La 2 august 1934, ora 9, profesorul Sauerbruch a consultat pentru ultima oară pe Hindenburg. Mareșalul decedase.

Adolf Hitler era din acel moment stăpîn absolut al Germaniei.

III

1. Legea deplinelor puteri votată la 24 martie 1933 de parlamentul schingiuit de Hitler dădea guvernului posibilități nelimitate nu numai de manevrare a libertăților, inclusiv de modificări după plac a Constituției, ci și elibe-

rarea puterii executive de orice control parlamentar, prelungirea dictaturii pe termen nelimitat. Inițial votată pentru o perioadă de patru ani, ea a fost prelungită în 1937 pe încă doi ani, apoi în 1939 pînă la 30 ianuarie 1943, iar de la această dată nu i s-a mai dat un termen, rămînînd valabilă permanent. O altă lege „pentru garantarea unității partidului și statului” promulgată la 1 decembrie 1933 crea o fuziune între NDSAP și organele de stat, partidul căpătînd monopolul puterii sintetizată în formula „juridică” a statului total.

După ani de intrigi, sforării, șantaje, minciuni și crime, Hitler se afla în vîrfurile piramidei. Dar se temea ca puterea lui să nu ia sfîrșit, făcînd tot felul de exhibiții spre a obține credit în fața poporului german pe care îl înșela cu nerușinare, permanent. Își arăta simpatia față de muncitorime, ca să justifice titulatura partidului „național-socialist al muncitorilor germani”, deși el însuși și colaboratorii săi apropiați nu călcaseră în vreo iabrică, ca lucrători. Vorbea despre socialism, fluturînd lozinci care nici pe departe nu erau socialiste și nu înfăptuia nici unul din punctele programului partidului de factură general socială. Singurele realizări erau înființarea de instituții și asociații pentru muncitorime care organizau concedii colective, reuniuni prietenești, spectacole, chermize, avînd în secret nu scopul relaxării masei de participanți, ci supravegherea acestora de către Gestapo și în timpul liber.

Hitler avea un fel bizar de a privi lucrurile, confundînd interesele sale personale, gusturile și prejudecățile, dorințele, pasiunile, chiar angoasele lui, cu cele ale întregii națiuni. Foarte repede a ajuns să se creadă predestinat a revoluționa nu numai Germania, ci întreaga lume. Era într-aceasta o manifestare patologică, ai cărei germenii îi depistase cu mulți ani în urmă magicianul Hanussen și pe care el îi dezvoltase, cultivînd în mintea conaționalului său sentimentul forței și dorința de a ajunge în vîrfurile

ierarhiei sociale. Se dorea, așa cum îi proorocise Hanussen cândva, conducătorul Europei, al planetei, creatorul unei noi ordini pe Pământ, un nou mesia.

Elev sîrguincios al lui Hanussen, învățase bine lecțiile prezenței în fața mulțimii, luînd pozițiile cele mai diverse și mai neașteptate, după cum dictau împrejurările. Era cînd blînd și pașnic, cînd amenințător și intimidant, tăcut în chip de filosof sau grandilocvent, letargic ori coleric. Se făcea văzut și se lăsa fotografiat pe stradă, în piețe, în cazărmi, luînd masa cu soldații, în mijlocul copiilor, în fabrici alături de muncitori, cărora le strîngea mîinile cu efuziune, împreună cu stelele de cinematograf, la concerte și pe stadioane. În același timp își supunea subalternii unor groaznice crize de nervi, dictînd ordine îngrozitoare, destituind impulsiv persoane pentru greșeli imaginare, condamnînd la moarte cu ușurința trasării unei linii de condei pe hîrtie. Caracterul său insensibil și neliniștitor era dublat cu un cinism fără margini, de o cruzime premeditată. Porunca desfășurarea unor manifestări sportive și culturale grandioase, dar și execuții în masă, întreținea convorbiri cordiale cu muncitori și oameni de pe stradă, dar și manevre de culise pentru compromiterea sau dispariția inamicilor politici. Toate cu cel mai perfect sînge rece, cu cea mai adîncă stare de calm yoghin.

Ajuns dictator, conștient de purtarea lui, nimic nu-l mai preocupa decît menținerea în situația de conducător deplin, de consolidare continuă a poziției căpătate. Într-atît era de absorbit în această direcție, încît nimic nu-l mai interesa, neglijînd îndatoririle complexe ale funcției sale de președinte al statului, lăsînd totul pe seama subalternilor. Îi era teamă de un program regulat, de o activitate organizată, toată viața fiind un vagabond, un pierde-vară și un somnoros, trezitul de dimineată fiind supliciu cel mai greu. Temperamentul aiurit îl stăpînea, dînd un aspect ciudat comportării sale. Iar misticismul și superstițiile care-i

dominau gîndirea făceau din el un om slab, tremurînd în fața destinului implacabil, a forțelor tenebroase astrale în care credea orbește, pe deplin ignorant și subcultural ce era. Timpul său se scurgea într-o necurmată sarabandă a indeciziilor, rătăcirilor, nehotărîrilor. Niciodată nu-și propunea un program, fiind sigur că nu-l putea înfăptui. Hălăduia de colo-colo, cel mai adesea fără rost, dînd ordine și indicații „din inspirație”, făcînd abstracție de cunoașterea reală a faptelor și implicațiile măsurilor dictate, pe care nu le urmărea niciodată, nesocotind cu aroganță părerile experților, socotindu-se pe sine însuși un geniu. Năvălea cu toată energia spre a rezolva o problemă care nu era urgentă, lăsînd baltă o altă de acută stringență. Cu încetul, încoerența și haosul și-au făcut apariția și nimeni nu putea descurca imensul păienjeniș în care căzuse Germania, așteptînd ordinele lui Hitler. Iar el, un fluieră-vînt, făcea ce putea de unul singur, fără ca vreunul să cricnească. Cine murmură, comenta, făcea observații, sfîrșea în cel mai bun caz prin a fi scos din funcție imediat. Hitler nu suferea să fie contrazis, să fie cît de cît criticat, văzînd în asemenea atitudini imputări, lipsă de credință față de el sau defăimare. Drept urmare, în jurul său s-a creat cu încetul un gol, o tăcere, pe care le interpreta ca expresie a respectului față de genialitatea și infaibilitatea lui. Dorea să fie adulat, simțindu-se fericit și în largul său în fața mulțimilor, savurînd ovațiile și înfuriindu-se cînd nu era aplaudat la scenă deschisă, lacheii săi în frunte cu Goebbels avînd grijă să ni-i lipsească niciodată vuietul uralelor, bine regizat în lungi repetiții, sub supravegherea unor șefuleți naziști anume instruiți.

Hitler avea întotdeauna nevoie de public în jurul său. Singurătatea îl tulbura și-l apăsa. Dar mai multă nevoie avea de un sprijin psihic, capabil să-i orienteze acțiunile, pe care el însuși nu reușea să le coordoneze. Îi lipsea Hanussen ca aerul, căci acesta singur fusese capabil să-l

îndrume corect și el simțea aceasta acum, după dispariția magicianului. Teoriile simpliste despre viață și morală ale magului îl stăpîneau, în mintea lui Hitler ele fiind cheia succesului.

— Viața este o luptă, îl imita el pe Hanussen, făcînd confesiuni lui Göring, care-l asculta nemișcat. Cel mai puternic îl doboară pe cel slab.

— Da, da, mormăia interlocutorul, știind aceasta din propria-i practică.

— Așa sau așa, continua Hitler, repetînd expresia lui favorită. Morala este o dovadă de prostie sau de decadență. Disputa dintre forță și spirit se va încheia întotdeauna în favoarea primei. Iar cît privește pacea eternă, ea nu va dăinui pe Pămînt decît atunci cînd ultimul om îl va ucide pe penultimul. Există o lege imuabilă, inventa el, aceea că asupra tuturor impune cruzimea, iar că acela ce are este îndreptățit să aibă. Germania are optzeci de milioane de locuitori, a căror existență trebuie asigurată, continua monologul. El își caută drepturile în Europa. Iar dreptul aparține celui mai puternic. Noi sîntem, Göring, cei mai puternici.

— Da, da, confirma acesta stereotip, cu o mină foarte serioasă.

— Sigur că da, căci germanii sînt incontestabil superiori din punct de vedere biologic și în drept să zdrobească rasele inferioare. Ține minte! perora Hitler înainte, dacă mor, acesta este testamentul meu.

Gîndul morții premature îl stăpînea de la o vreme, simțindu-se slab, deprimat, fără cauze obiective. În sufletul său se considera un om singur, adesea neînțeles și de neînlocuit. De frica morții, superstițios, credea în orice „semn“, grăbea demențial orice acțiune începută, cerea tuturor să facă totul repede, din dorința de a vedea, de a apuca să trăiască momente închipuite și uneori proiectate pentru deceniile viitoare. Printre aceste proiecte exista și

cel al războiului total, care să dea măreție Germaniei. Dar oare când putea fi momentul cel mai prielnic pentru declanșarea lui ? Opinia generalilor, care nu-l aprobau, o detesta. Hitler avea nevoie nu de militari ci, mistic cum era, de un ocultist, de un astrolog care să-i citească viitorul, cum făcea odinioară Hanussen.

2. Nu se știe cine i-a dat, în 1936, să citească „Tratatul de astrobiologie“ al doctorului Karl Krafft, un ocultist elvețian ale cărui preocupări erau cu totul deosebite față de cele ale nefericitului Hanussen. În timp ce iluzionistul fusese un semidocht, crescut la „școala lumii“, un circar isteț, cu morală de yoga „pur sînge“, elvețianul era un om cult și fin, fost asistent al profesorului politehnician francez Paul Choissard și matematician desăvîrșit.

Krafft avea un observator astronomic particular la Urberg, precum și un mic institut de cercetări, urmărind să facă din astrologie o știință exactă pe baza datelor statistice și a unor concluzii precise și de netăgăduit. Mergînd pe o linie cu totul deosebită față de clasicii astrologiei, nu aplica orbește sentințele lui Ptolemeu, Arnould de Villeneuve și Nostradamus, cum procedau confrății săi într-ale ocultismului, ci o serie de formule matematice inventate de el. Mai mult, avea o armată de oameni care se ocupau cu întocmirea și clasarea de fișe personale ale diverselor persoane cărora le acorda consultații, precum și a personalităților mondiale din trecut și prezent. În 1936, Krafft dispunea de peste un milion de asemenea fișe, precum și de un fișier automat. O simplă apăsare pe un buton era suficientă pentru ca sertarul în care se afla fișa dorită să se deschidă imediat, ușurînd căutarea.

Fișele îi erau necesare lui Krafft, după afirmațiile sale, nu neapărat la întocmirea unor horoscoape individuale, ci la „cercetarea marilor legi ale evenimentelor istorice“, în scopul stabilirii unor reguli științifice ale astrologiei.

Sigur, totul era o himeră, însă Krafft avea pretenția că stăpînea, prin formulele sale matematice, cunoașterea viitorului. De altfel, concepțiile personale privind așa zisa astrobiologie decretată de el știință, erau reproduse în introducerea tratatului său, pe care Hitler l-a savurat. El scria, între altele : „Această carte se adresează oamenilor de știință, îndeosebi medicilor și biologilor, nu numai pentru a le supune probe ale realității și a importanței raporturilor astrobiologice, dar și pentru a le ușura cercetările personale în acest domeniu. El se adresează astrologilor serioși, atît pentru a-i ajuta să întrevadă caracterul învechit atît al premiselor lor, procedeele și concluziilor, cît și de a le oferi baze noi pentru tentativele lor de reformare a astrologiei. El se adresează, de asemenea, profanilor în scopul de a-i apăra împotriva scepticismului negațiilor, superstițiilor și manoperelor astrologilor fataliști, ale căror concepții nefaste contrazic propria lor activitate de consilieri.“

Hitler, cu firea lui mistică, gata să creadă, în mod superstițios, în semne sau cuvinte „prevestitoare“, a rămas entuziasmat de cartea lui Krafft, simțind nevoia imperioasă să-l consulte. L-a instruit pe Julius Schaub, aghiotantul lui cel mai intim și l-a trimis în secret la Uberg, să i-l aducă pe astrolog la München.

Karl Krafft a primit bucuros oferta și, pe ascuns, a ajuns în Germania, fiind introdus imediat la Hitler. Din acel moment, astrologul elvețian i-a luat locul lui Hanussen. Dar, dacă pe vremea nefericitului iluzionist austriac, el avea nevoie de sfaturi și sprijin psihologic, pentru a se ridica pe scara socială și a lua pînă la urmă puterea politică, acum împărtășea cu totul alte veleități. Urmărind visurile semănate în mintea lui de Hanussen, Hitler se dorea stăpînul lumii, cuceritorul ei prin forță. Iar Krafft a fost găsit tocmai bun să-i servească drept ajutor.

Astrologul elvețian a rămas omul lui Hitler, pe care l-a cucerit și l-a uimit, ghicindu-i exact data nașterii : 20 aprilie 1889, ora șase și douăzeci și două de minute.

— Ai greșit cu un minut, l-a corectat Hitler, rîzînd, cu totul surprins de extraordinara precizie a astrologului în a-i spune fapte absolut secrete pentru toți. Iar stabilirea la minut a nașterii îl uluia de-a dreptul, căci nici el nu știa, de fapt, la ce oră văzuse lumina zilei. Nu te mai întreb, domnule Krafft, unde mi-e locul nașterii, căci mi-e teamă că problema este prea ușoară pentru dumneata, continuă Führrerul, încă amuzat.

— De ce nu, excelență ? La Brunau...

— Nu cumva mi-ai șterpelit actele, maestre ?

— Tot ce știu se află în aștri, eu nu fac decît să interpretez pozițiile lor, minți Krafft, care avea o mulțime de fișe autobiografice pregătite pentru toți șefii de stat din aproape întreaga lume. În ce privește Germania, a cărei evoluție politică ocupa paginile ziarelor europene, el își pusese ajutoarele să-i întocmească fișe pentru protagoniștii aventurii naziste. Iar referitor la Hitler, a cărui biografie obscură constituia o taină bine ținută de Germania, l-a descurcat un asociat în cercetări, ungurul Ludwig, care locuia la Londra, sub numele de împrumut de Louis de Wohl.

Ludwig corespundea cu Krafft de mai mulți ani, ba chiar își petrecuse un timp la observatorul de la Urberg, inițiindu-se în metodele preconizate de astrologul elvețian. Wohl era cunoscut în Marea Britanie, datorită unei rubrici semnată de el în mai multe ziare și reviste de mare tiraj, intitulată „Stelele prezic“. Era un tip scund, osos, cu capul prelung, ca o sfeclă, ochi șterși, ascunși după niște ochelari cu ramă neagră și groasă, care-i dădeau un aer hilar, de comis-voiajor. Ca și Hanussen, odinioară, Wohl dădea spectacole de iluzionism, de mare succes. Unul din amicii lui era un oarecare William Patrick Hitler, din Liverpool, ai cărui părinți țineau un mic restaurant pe Uppe Stanhope Street, în Toxteth Park.

— Willi, ești rudă cu cancelarul Germaniei ? l-a întrebat Wohl, în glumă.

— Bineînțeles. E unchiul meu, i-a răspuns acesta, absolut serios.

— Măi, al naibii ești cu răspunsurile. N-ai vrea să-mi spui că taică-tău este fratele lui Adolf Hitler !

— Ce te miră ? Chiar așa și este, confirmă Willi, pe tonul cel mai convingător, adăugînd că tatăl său, Alois Hitler, austriac de origine, căpătase cetățenie engleză înainte de război și se căsătorise cu mama lui, Bridget Elisabeth Dowling, la Londra, în anul 1910.

Cînd Krafft întocmea fișele oamenilor politici din Germania, s-a văzut în imposibilitate să noteze ceva despre Hitler, al cărui trecut era absolut o enigmă pentru toată lumea. Wohl tocmai se afla la Urberg cînd elvețianul era necăjit de toată această poveste. Și-a amintit atunci de prietenul său Willi. Curînd, Krafft a avut toate datele furnizate de însăși cumnatul lui Hitler, care i-a mai spus și că acesta, în tinerețe, intenționase să emigreze în Anglia, fiind găzduit de ei, la Liverpool, o jumătate de an, între noiembrie 1912 și aprilie 1913, dar Adolf era un om de nimic, pierzîndu-și vremea pe străzi și pe cheiurile portului, unde privea fără rost vapoarele. Alois, văzîndu-l că nici gînd nu are să-l ajute în prăvălie, s-a supărat și într-o zi l-a trimis acasă, imbarcîndu-l pe un cargou ce pleca la Triest.

Confesiunile doamnei Bridget Elisabeth Dowling Hitler au constituit o adevărată mană cerească pentru Krafft, care și-a zăpăcit cu ele de-a binelea sus-pușul client. Amănuntele furnizate de către astrolog, care ascundea sursa, unele uitate și rememorate atunci de Hitler, l-au determinat pe șeful nazist să-i propună elvețianului un serviciu permanent, exorbitant onorat.

Krafft, care după contactarea lui Hitler fusese racolat de Intelligence Service, a acceptat, avînd în acest fel asigurată și remunerarea sa de către englezi pentru informațiile furnizate lor cu privire la discuțiile sale cu Hitler.

Ca să-i fie mai la îndemână, Führerul i-a construit o cabană în munți, în apropiere de vila sa de la Berchtesgaden. De câte ori avea nevoie de el, își trimitea aghiotantul Schaub să i-l aducă cu mașina, întotdeauna cu cea mai mare discreție, punându-i tot felul de întrebări asupra evenimentelor și oamenilor care îl interesau, ca și referitor la șansele unor acțiuni planuite de el.

Krafft „consulta“ aștrii și-i dădea răspunsurile fie pe loc, fie în zilele următoare, după ce-și încheia „calculule matematice“. În realitate, el își crea răgaz pentru a primi ordinele necesare de la agentul de legătură al spionajului englez, pe care îl contacta de urgență în asemenea cazuri. Astfel, aliații au putut cunoaște permanent și din timp intenții de ale lui Hitler, apoi datele stabilite pentru invaziile unor state europene, momentele declanșării marilor ofensive.

Dr. Krafft a fost omul care a împiedicat, în felul său, debarcarea armatei germane în Anglia, în iulie 1940, când Hitler putea atunci să-i zdrobească pe aliați.

— Doctore, iată, sîntem victorioși. Națiunea noastră germană, din care faceți și dumneavoastră parte, a înfipt steagul gloriei la Paris, pe pămîntul Franței. Mai departe ce spun aștrii ?

Krafft care se aștepta la o asemenea întrebare și era instruit de Intelligence Service, s-a prefăcut că se apucă de calcule, cerînd tot felul de amănunte, a consultat o hartă cerească, apoi a conchis :

— Pînă acum, excelența voastră s-a aflat sub semnul acelui-ași zodiac favorabil, care l-a făcut victorios pe Barbarossa. Dar mai departe, aștrii ne sînt potrivnici. Va trebui să mai așteptăm, poate un an, și din nou văd o constelație fericită, sub care veți reface Sfîntul Imperiu roman de națiune germană.

Lui Hitler, chestia cu imperiul roman nu i-a prea surîs, dar și-a amintit de proiectul pactului tripartit pe care urma să-l încheie la sfîrșitul lunii septembrie cu Italia și Japonia.

— Așa deci, a făcut el îngîndurat, stabilind o ciudată legătură între spusele astrologului și planurile sale.

Krafft a plecat calm, cu sentimentul misiunii împlinite. Superstițios, Hitler a amînat operațiunea „Leul de mare” care trebuia să-i aducă trupele în Anglia. De bună seamă, la această hotărîre au contribuit și alți factori, printre care și eșecul lui Göring în „Bătălia aeriană a Angliei”. Dar insinuările astrologice ale lui Krafft și-au avut rolul lor bine dirijat de spionajul englez.

Führerul era din ce în ce mai încrezător în steaua lui favorabilă. În campanii militare fulgerătoare își vedea Imperiul proorocit de Krafft îndeplinindu-se zi după zi. Austria a fost supusă într-o zi, Polonia în 19, Danemarca și Norvegia în 60, Olanda, Belgia, Luxemburgul, Iugoslavia, Grecia și Creta în 45. Europa era la picioarele sale. Hitler, entuziasmat, se credea acum predestinat să conducă Europa și ca un mare comandant de oști, preluînd conducerea operațiunilor militare. Bineînțeles, prin hotărîrile sale stranii, dictate de bunul plac și inspirații de moment, care ignorau planurile statelor sale majore, sugestiile generalilor în dirijarea războiului s-a creat același haos instaurat și în viața civilă tot de el. În grandomania lui trăgea nădejdea să zdrobească Rusia într-o vară, depășindu-l pe Napoleon. Krafft îl ajuta să progreseze în reacții malade, supraaprecierea propriei persoane, destituirea generalilor. Pe de altă parte, furniza aliaților informații foarte prețioase, care cel mai adesea dejucau planurile lui Hitler. Führerul era cuprins tot mai adesea de accese de furie turbată, vecine cu nebunia periculoasă, dictînd atunci ordine ineficiente.

Coincidența contramăsurilor aliaților a dat bănuieli Gestapoului, care căuta febril sursa informațiilor scurse la inamic. Nici pe departe nu-i putea veni în minte lui Himmler că, în bună măsură, ele proveneau prin filiera Krafft de la cea mai sigură persoană : Hitler. A-l bănuii pe Führer de confidențe aliaților era mai presus de orice gînd. Atunci,

cine cunoștea secrete atât de adânci, alții decît apropiatii Führerului ? Care să fie trădătorul ? Göring, Goebbels, Borman, Keitel, Jodl, Raeder, Dönitz ? De necrezut ! Atunci, cine ?

Karl Krafft a simțit că începe să fie suspectat și în pericol. Ca să scape, l-a rugat pe protectorul său să-l învoiască într-o vacanță.

— Mă simt înconjurat de puteri inamice, excelență, îmi trebuie puțină odihnă și un adăpost sigur.

— Prea bine, i-a răspuns Hitler, înțelegător. Du-te liniștit, domnule Krafft.

— Am să plec în Elveția, la Saint-Blaise, i-a comunicat astrologul.

— Dar consultațiile noastre ? a întrebat speriat Hitler. Ah, am mare nevoie de ele. Parcă diavolul și-a băgat coada în treburile Germaniei ! exclamă el, lăsînd să-i scape îngrijorarea care îl cuprinsese încă din primăvara lui '43, cînd însuși Rommel îi spusese că războiul era pierdut.

— Toate sfaturile dorite le vom rezolva prin aghiotantul dumneavoastră, Herman, Fegelein sau oricare altă persoană, căreia îi voi sta la dispoziție zi și noapte, făcu astrologul, găsind pe loc rezolvarea.

Hitler și-a luat rămas bun de la el, fără să știe că făcea aceasta pentru ultima oară.

Karl Krafft s-a întors în Elveția, convins că scăpase de naziști. Din cînd în cînd, Fegelein îl vizita, din ordinul lui Hitler, care cerea astrologului să-i prezică viitorul. Obergruppenführerul Hermann era omul cel mai de încredere al lui Hitler. Din rîndaș, el ajunsese general, fiind căsătorit cu Gretel Braun, sora Evei, amanta Führerului. Prin urmare, trecea drept cumnat al acestuia, cu atât mai mult cu cît se afla permanent în ănturajul dictatorului, la masă, la petreceri, oriunde. Fegelein era deci un curier de nădejde pentru Hitler. Totul a mers astfel, pînă într-o noapte de februarie a anului 1944. Vila astrologului, izolată în pădure,

a fost asaltată de un comando SD, care l-a luat prizonier, transportându-l pe furiș peste frontieră, în Germania.

Himmler, investigînd în detaliu persoanele din jurul lui Hitler, descoperise vizitatorul secret al Fűhrerului. Agenții lui l-au filat discret stabilind cu precizie legăturile acestuia cu Intelligence Service.

După un interogatoriu sumar, în cursul căruia astrologul a fost groaznic schingiuit, Himmler a ordonat executarea acestuia. Călăii l-au tîrît în curtea Gestapoului, apoi, aruncînd asupra lui o găleată cu benzină, i-au dat foc, arzîndu-l de viu.

3. Căderea lui Krafft fusese luată în calcul de spionajul englez, ca ipoteză posibilă, încă de la racolarea acestuia. William Stevenson, supranumit Temerarul, șeful lui „British Security Coordination” i-a dibuit o dublură în persoana lui Wohl.

Cînd Wohl l-a vizitat pe Krafft pentru prima oară la Uberg, el era deja în serviciul Statului Major britanic, cu gradul de sublocotenent. I se pusese la dispoziție o locuință în Grosvenor House și nu făcea altceva decît să dea consultații astrologice unor persoane bogate, atrăgîndu-și clientela mai cu seamă din rîndul soțiilor de diplomați și chiar al personalului ambasadelor și legațiilor la Londra. Informațiile pe care le culegea, Wohl le înainta superiorilor săi, fiind adesea recompensat cu diverse sume suplimentare salariului său de militar, care i se depunea într-un cont secret. Nu se știe dacă el l-a recrutat pe Krafft în perioada cît a stat ca oaspete al acestuia, la Uberg sau astrologul elvețian a intrat în serviciul secret britanic ulterior, după primele consultații ocultiste date lui Hitler. Dar, din acel moment, rubricile lui Wohl din ziarele englezești și-au modificat brusc conținutul, ele căpătînd un pronunțat caracter politic de factură internațională. Spionajul britanic spera că, într-o zi, superstițioșii din jurul

lui Hitler, Rosenberg, Himmler, Heydrich, toți ceilalți, poate chiar șeful lor cel mare vor cădea în plasa întinsă. Soco-
telile englezilor s-au dovedit corecte căci iată, Krafft i-a
atras atenția lui Hitler, așa ca din întâmplare, asupra
unui horoscop publicat la rubrica „Stelele prezic“ din
marele cotidian britanic „Times“. Führerul a ascultat atent
traducerea făcută pe loc de Krafft, fiind puternic marcat
de faptul că textul prevestea, fără echivoc, victoria finală a
Germaniei în război.

A doua dimineață, l-a chemat pe Martin Bormann
ordonându-i să se traducă în mod regulat horoscoapele
publicate în presa engleză să-i fie arătate periodic.

— Nu trebuie, Bormann, să subestimăm influența horos-
coapelor, acest fum considerat de unii amăgitor, cîtă vreme
anglo-saxonii, mai ales, cred în ele cu duritate de fier,
într-atît încît Statul Major britanic permite publicarea
lor în ziare, s-a justificat Hitler, în timp ce omul său se
întreba cum naiba ajunsese ziarul „Times“ în mîinile
Führerului. Trebuie să dezgropăm toate horoscoapele
acestui astrolog, care sînt atît de revelatoare, mai porunci
Hitler, dînd astfel de lucru cancelariei sale. Pentru a judeca
tot ce ține de superstiție, în comparație cu realitatea,
este suficient ca aventura unei predicții să fie verificată
prin evenimente, nu prin coincidențe care nu pot intra în
calcul științifice, continua Hitler, repetînd lecția învățată
de la Krafft. În orice caz, predicția aceasta a astrologului
britanic devine articol de lege și amintirea lui se va transmite
din generație în generație, își încheie dictatorul elucubrațiile,
cunoscînd că Bormann îi va nota imediat confidențele în
jurnalul său intim, destinat viitorimii.

Hitler nu avea de unde să știe că horoscoapele lui
Wohl erau dictate de interesele spionajului britanic și că
acesta fusese pus de Statul Major în subordinea lui William
Stevenson spre a-l dubla pe Krafft.

Astfel, prezicerile astrologului elvețian erau menite să-l determine pe Hitler să ia decizii cât mai eronate. Iar horoscoapele lui Wohl prezentate în ziarele engleze, apoi și în cele americane, aveau rolul de a întări convingerile dictatorului nazist asupra justetei măsurilor sale, ca și în ce privea capacitatea ocultă a celor doi astrologi, ailați fiecare în altă tabără.

Wohl făcea parte dintr-un grup de specialiști în arta iluzionismului condus de Jasper Maskerlyne, a căror misiune era aceea de a crea arme imaginare, capabile să-l deruteze pe inamic. De pildă, la indicațiile lor au fost amenajate aeroporturi false, pe care stăteau „gata de decolare” zeci de avioane, simple butaforii din carton și placaj, asupra cărora se aruncau cu furie aviatorii nemți, raportînd la bazele lor, dacă mai ajungeau, „succesul” bombardamentelor. Grupul „magic” al lui Maskerlyne, cotate ca unul din marii prestidigitatori ai epocii sale, se ocupa nu numai de crearea iluziilor optice, ca tabere militare, concentrări de artilerie și blindate, care derutau inamicul, dar a imaginat, la un moment dat, un procedeu de oglinzi capabil să mărească la dimensiuni naturale simple machete, nu mai mari ca o jucărie. Echipa lui Maskerlyne a reușit să inducă în eroare inamicul pe toate fronturile, plasînd armate imaginare, divizii de tancuri truate, flote false, acolo unde îi cereau statele majore. Acestei echipe i se datorează o iluzie optică extraordinară, cu largă publicitate la timpul ei, avînd scopul de a speria inamicul, în perioada cînd Hitler se lansase să anunțe construirea unor noi arme foarte distrugătoare. Cu aparatele sale optice, Maskerlyne a aranjat ca o serie de nave militare să fie văzute în rada unui port, în nordul Canadei, pentru ca, aproape simultan să apară în rada unei baze militare americane din California. Efectul a fost atît de senzațional, încît l-a impresionat și pe Hoover, directorul F.B.I.-ului, care lua parte la experiență ca persoană avizată. Presa

a făcut mult caz despre noua armă secretă americană, capabilă să transfere flote și armate întregi, dintr-un loc într-altul, la mari distanțe, cu puterea gândului. Până la urmă, publicitatea extraordinară a creat un mit asupra acestei povești, care mai dăinuie și astăzi. Elder Wills, fost scenograf la Teatrul „Drury Lane” din Londra era specialistul echipei în camuflaj. El, împreună cu frații Korda, maeștri în decorul de film, acopereau aerodromuri cu „păduri și dune”, mascau obiective militare, dar mai ales reproduceau peisaje la scară naturală, din teritoriile ocupate de naziști, unde agenții ce urmau să plece în misiuni de luptă făceau repetiții, ca pe platoul unui studio cinematografic.

În ce-l privește pe Wohl, acesta a fost aruncat în joc de Stephenson cu rolul de a-l zăpăci pe Hitler. Horoscoapele lui furnizau nu numai confirmări la intențiile intime ale acestuia, dar trebuia să-l irite, din când în când, împingându-l la greșeli, sub presiunea psihologică impusă de astrolog. El primea informații pe mai multe căi, toate însă furnizate de serviciile lui Stephenson de la New York. Date prețioase erau oferite de căpitanul Fritz Wiedemann, fostul comandant al unității militare din care făcuse parte Hitler spre sfârșitul primului război mondial, care ajunsese, la un moment dat, unul din oamenii de încredere al Führerului în anii ascensiunii politice a acestuia. Wiedemann, numit în 1937 consul la San Francisco, s-a convins că Hitler țira poporul german spre catastrofă, părăsind partidul nazist și cerînd refugiu în S.U.A., apoi în Marea Britanie. Știa multe, inclusiv despre intențiile fostului său șef de a cuceri o serie de țări europene, inclusiv Rusia și de a bloca Mediterana. Wiedemann cunoștea o mulțime de amănunte din viața lui Hitler, obiceiuri, ticuri, pasiuni, informațiile sale fiind utilizate atît de Wohl, cît și de Krafft.

Activitatea lui Wohl s-a extins și peste ocean, el avînd misiunea de a zdruncina încrederea publicului american în invincibilitatea lui Hitler și a unor teroriști ca Heydrich. Astrologul britanic a fost invitat în S.U.A. de către Federația americană a astrologilor științifici din Cleveland, o creație fantomă a spionajului englez. Cum a sosit la Cleveland, Wohl a și fost prezentat publicului american cu ajutorul presei și radioului, făcîndu-se în jurul lui o reclamă fantastică. Ziarul „Cleveland News“ s-a grăbit să publice pagini la rînd cu fotografii ale „distinsului astro-filosof ungur Louis de Wohl“, precum și un amplu articol intitulat „Sînt prea mulți escroci în astrologie, afirmă Louis de Wohl“. Bineînțeles toată propaganda era plătită de Stephenson, prin intermediul „impresarului“ lui Wohl, în realitate un agent american. În septembrie 1941, „Federația americană a astrologilor științifici“ a ținut o conferință internațională, la care au fost invitați o sumedenie de ghicitori. Atmosfera era creată, astfel încît mai tîrziu, Wohl — declarat cea mai autorizată persoană din lume în astrologie — a putut ține o conferință de presă la New York, declarînd că „horoscopul lui Hitler arată că planeta Neptun intră în casa morții“.

Activitatea lui Wohl la New York era susținută de Fiorello LaGuardia, primarul orașului, care-i furniza tot felul de informații din viața americană prin consilierul și prietenul său Ernest Cuneo.

„Profețiile“ astrologice ale lui Wohl erau manipulate de oamenii spionajului britanic. La Cairo, de pildă, o dublură a lui Wohl era faimosul prezicător, șeicul Youssef Afifi. În Nigeria era instruit un mare vrăjitor, în Malaya un muezin, iar la Hong Kong, un preot dintr-o pagodă celebră.

După ce Wohl a început să publice horoscoape în S.U.A., el a declarat unui corespondent al agenției Associated Press că „steaua Führerului a început să apună“. La cîteva zile după aceasta, Afifi publica horoscopul lui la

Cairo : „Peste patru luni, o planetă roșie se va înălța la orizontul răsăritului. Un primejdios răufăcător care a înecat lumea în sânge, va muri“. Stephenson a avut grijă, prin oamenii săi, ca ziarele engleze și americane să reia „profeția“. Iar Wohl scria în ziarele americane : „Șacalul nr. 1 al lui Hitler intră în casa violenței“. Aceasta se întâmpla exact înainte ca Heydrich să fie asasinat de un comando instruit în „tabăra X“ de lângă Toronto a spionajului britanic. Evident, „profeția“ s-a adeverit la 27 mai 1942, când o dată cu anunțarea atentatului, s-a avut grijă să se reia și cele spuse atît de Wohl, cît și de Afifi.

Profețiile lui Wohl, pe care acesta le făcea în cadrul unui nesfîrșit turneu de conferințe în orașele americane, erau întotdeauna confirmate de mersul evenimentelor, lucru firesc, deoarece englezii îl aprovizionau permanent cu informații autentice. Publicul începuse să se convingă că Wohl dispunea realmente de puteri supranaturale, cu ajutorul cărora putea scruta viitorul, astfel încît orice declarație a acestuia era socotită drept o teribilă sentință, un semn al providenței sau al soartei implacabile, lumea așteptînd avidă de curiozitate să vadă ce se va petrece în continuare.

Wohl s-a mutat la New York, unde, într-o cameră modestă de hotel în Manhattan, își redacta în liniște rubricile pentru ziare și posturile de radio. El primea informațiile prin intermediul scriitorului și dramaturgului Benn Levy, recrutat și el de spionajul britanic. Levy aducea textele procurate prin rețeaua lui Stephenson, în stare brută, se urca pe scara de incendiu a hotelului și strecura plicul printr-o fereastră ascunsă, în camera lui Wohl. Astrologul nu-l vedea, nu-l cunoștea și nici nu-și punea întrebări cine îi aducea materia primă pentru horoscoape, știind că sursa era sigură, garantată de șefii lui militari. În același mod, Levy îi achita și salariul săptămînal, schimbat din lire sterline în dolari.

Activitatea lui Wohl a continuat astfel nestingherită ani în șir, uneori horoscoapele lui favorabile lui Hitler înfuriind groaznic pe unii în Marea Britanie, mai ales. De pildă, la începutul anului 1944, când războiul era pe terminate, un asemenea horoscop a determinat pe un deputat britanic să-l atace violent pe Wohl, calificându-l drept trădător și cerînd chiar judecarea lui, în cursul unei ședințe secrete a Camerei comunelor. El nu știa că Wohl era acum căpitan în armata britanică, decorat de mai multe ori pentru mari servicii aduse poporului britanic și un versat agent al serviciilor de spionaj ale țării sale. Bineînțeles, interpelarea deputatului a rămas fără urmări și Wohl a continuat să facă horoscoape pînă în luna mai 1945, când munca sa de astrolog-filosof s-a încheiat, fiind pus în retragere, cu gradul de maior.

Horoscoapele lui Wohl erau colecționate cu minuțiozitate de Bormann, din dispozițiile lui Hitler, care le urmărea cu aviditate. Este o certitudine faptul că multe din gesturile și hotărîrile dictatorului nazist au fost influențate de Krafft și, după asasinarea acestuia, de Wohl, în mod indirect.

În cele din urmă, pe Hitler, sfîșiat de contradicțiile propriului său temperament, distrus psihic, hărțuit de mersul războiului și lupta popoarelor pe care le impila, de necurmatele insuccese izvodite din însuși sistemul dictatorial pe care-l instaurase, dar pe care le considera din superstiție „opera diavolului“, l-au lăsat nervii. Întregul lui anturaj și-a dat seama de nebunia sa avansată. Arăta ca o epavă, ca un drogat. Mîinile îi tremurau, gesturile îi erau sacadate, vocea subțire. Izbucnea în ieșiri isterice, demențiale foarte adesea sau dimpotrivă cădea într-o totală apatie, cînd ochii îi sticleau înfiorător. Himmler, Göring, Ribentrop

l-au părăsit pînă la urmă, lăsîndu-l singur. Rămas izolat în adăpostul lui blindat din Berlinul înconjurat de trupele sovietice, Hitler încă mai credea în „steaua norocului său“. Nu mai avea în jur nici un astrolog. Hanussen și Krafft sfîrșiseră asasinați ca vrăjitorii din Evul Mediu, iar îndepărtatul Wohl nu-i mai era accesibil. Totul devenise pustiu în sufletul acestui om ce hălăduia prin bunker, comandînd armate inexistente, făcînd planuri aberante de înfrîngere a aliaților și de înălțare a Germaniei naziste. În fața istoriei, a sentinței nemiloase a popoarelor, a trebuit să moară. Steaua lui, și a celor ce l-au sprijinit, într-adevăr apusese.

Vrăjitorul Rudolf Hess

I

1. Una dintre cele mai enigmatice figuri din perioada celui de-al doilea război mondial a fost, fără îndoială, Rudolf Hess, prietenul politic apropiat, copărtaş de celulă în închisoare și locțiitor al lui Adolf Hitler. Asupra acestui straniu personaj, care a făcut să se vorbească mult despre el, au fost emise tot felul de supoziții menite să disece în amănunt și să elucideze ascensiunea, cât și comportamentul straniu de care a dat acesta dovadă de-a lungul întregii sale vieți. Ce a fost în realitate Rudolf Hess : aventurier, vizionar politic, martir al mașinațiilor lui Hitler, criminal de război notoriu, dement irecuperabil ? Aceste calificative i-au fost atribuite singure, grupate câte două sau toate la un loc. Mai puțin sau poate niciodată nu s-a vorbit despre un aspect dominant al vieții lui Hess, anume acela al concepțiilor sale mistice, capabile să lămurească pe deplin mobilul acțiunilor personale care, desprinse din contextul preocupărilor sale, evident duc la concluzii tot atât de bizare ca și aparența exterioară a faptelor ce l-au caracterizat.

Cine a fost în realitate Rudolf Hess ?

Viața lui, așa cum se cunoaște din documente și propriile-i mărturisiri, are multe puncte obscure, dar ele nu împietesc asupra conturării caracterului acestuia. S-a născut în Egipt, la Alexandria, în 1896, unde tatăl său era negustor. Hoinărind de mic prin mahalalele orașului, trăind printre egipteni, le-a deprins perfect limba, dar și obiceiurile, superstițiile și mentalitățile tipic orientale. Bătrînul Hess încerca să-i tempereze dorința de escapade prin cartierele arabe, comportîndu-se cît se poate de prusac, fără alt rezultat decît acela de a-și îndîrji și mai mult odrasla într-ale ocultismului. Rudolf, dat să studieze într-un colegiu francez din oraș, învăța științele moderne, dar citea pe ascuns în arăbește și coptă, cărți despre magie, cabală, astrologie și divinație. Se căznea cu încăpăținare să practice yoga și hipnotismul, imprimîndu-și un mod de viață auster, de fachir indian, spre disperarea mamei sale care nu înțelegea nimic din toate acestea, fiind convinsă că fiul ei era puțin scrîntit, din care pricină avea adesea discuții cu bătrînul Hess, acuzîndu-l că și-a traumatizat fiul.

Hess-tatăl a găsit de cuviință, atunci, să-și trimită băiatul în Germania, spre a-l scoate din mediul oriental, care credea că era pricina tuturor relelor. Timp de trei ani, Rudolf a studiat la Bad-Godesberg în Rhenania, apoi la Neuchatel în Elveția. Cînd a izbucnit războiul, în 1914, s-a înrolat voluntar, avansînd pînă la gradul de locotenent aviator, fiind și decorat pentru bravuri. În fine, după război, Hess și-a reluat studiile la München, ajungînd imediat discipolul profesorului Haushofer, personaj mistic, autorul unor teorii politice revanșarde, brutale și retrograde, bazate pe ritualuri mistice germanice și credințe magice nordice de mult uitate. Profesorul Haushofer viza un stat germanic „de oțel“, răspîndind mitul rasei pure, arianice, al luptătorului blond cu ochi albaștri, căruia, chipurile, îi revenea misiunea stăpînirii lumii. Hess a îmbrățișat cu ardoare

aberațiile profesorului său, pe care le propovăduia zelos în adunările societății secrete „Thule“, ce avea ca Mare Instructor pe magul Hanussen, prietenul lui Hitler. Însemnul conspirativ de recunoaștere al membrilor acestei societăți era crucea încîrligată (zvastica), semn solar magic antic, devenit mai târziu, la sugestia lui Hess și Haushofer, emblema naziștilor.

La München l-a cunoscut pe Hitler și el membru al societății „Thule“. Cei doi au devenit repede amici, Hitler văzînd în Hess un model intelectual, de la care a deprins atitudini de yoghin, iar Hess a recunoscut în Hitler pe omul mesianic prezis de aberațiile haushoferiste. Deși căsătorit recent cu o fată superbă, Ilse Prohl, fiica unui medic, în loc să-și vadă de treburile proaspetei familii întemeiate, Hess s-a înhăitit cu Hitler, intrînd în luptele politice și manevrele desfășurate cu șiretenie de acesta. Pînă la urmă, după puciul nereușit din noiembrie 1923, a fost arestat și condamnat la închisoare împreună cu Hitler și timp de nouă luni a împărțit celula din penitenciar cu acesta. Hitler a pretins că i-a dictat lui Hess în pușcărie principiile „doctrinei“ sale cuprinse în cartea de căpătii a hitleriștilor „Mein Kampf“. Privite însă critic și comparativ, „dicteurile“ lui Hitler apar evident ca simplu plagiat al teoriilor lui Karl Haushofer, pe care le-a cunoscut în adîncime și detalii, în timpul detențiunii, de la Hess. Eliberați din închisoare, cei doi prieteni de celulă au devenit nedespărțiți, ba mai mult, Hess, după ce Hitler, prin diferite tertipuri a ajuns stăpînul Germaniei, va fi numit locțiitorul Führe-rului și ministru al Apărării, postul cel mai important în guvernul unui regim dictatorial și militarist.

2. Hess a adus cu el în partidul nazist o hoardă bizară de „clarvăzători“, magicieni, astrologi, lamaiști, fachiri, buddhiști, cabaliști, în ale căror „puteri supranaturale“ credea cu încăpăținare. În mijlocul lor se simțea de minune. De altfel, întregul mediu intim în care vehicula Hess era

alcătuit din ocultişti. Soția lui, ea însăși alimenta cercul, fiind o „inițiată” în astrologie și membră a unei secte engleze de factură masonică, încă dinaintea căsătoriei, iar profesorul Karl Haushofer, mentorul ca și fiul acestuia, doctorul Albrecht Haushofer, prietenul intim al lui Hess, erau inveterați spiritiști, organizând adesea ședințe de invocare a decedaților iluștri. În plus, bătrînul Haushofer se considera expert în tălmăcirile mistice ale viselor, Hess povestindu-i cu regularitate aventurile sale onirice nocturne, pe care mentorul său i le „traducea”.

Rudolf Hess mai avea în anturaj două personaje stranii, amîndouă astrologi, pe Schulte-Strathaus și Negengast, care-i făceau horoscoape lunare și decadale. El urmărea cu ardoare „prezicerile” acestora și nu întreprindea nimic fără a-i consulta. Hess, la rîndul lui, ducea o viață de yoghin indian, căpătînd cu timpul, datorită antrenamentului permanent, o capacitate psihică fantastică, precum și forța de a hipnotiza. În afara cercului său foarte intim, incluzînd și pe Hitler, care — de asemenea — exersa hipnotismul și yoga, nimeni nu cunoștea preocupările oculte ale locțiitorului Führerului. Sau cel puțin așa credea Hess. Dar medicul mîunchenez Ludwig Schmitt care l-a tratat din 1936 pînă în 1939 de diferite boli știa cu cine avea de-a face. De altfel, după război, el a și declarat unui corespondent al ziarului „New York Times” că „Hess manifesta o tendință spre schizofrenie și era ușor psihopat, datorită exagerărilor în practica yoga, precum și a concepțiilor sale aberante, ocultiste”. De asemenea, doctorul Wolfgang Wohlgemuth, asistentul profesorului Theo Morell, medicul lui Hitler, chemat să prescrie rețetele familiei Hess, și-a dat seama că, de fapt, se afla în fața unor oameni care mai curînd credeau în forțele oculte, decît în puterile științei. „Hess, a declarat acesta, la procesul de la Nürnberg, arunca medicamentele recomandate de mine, pentru a-l trata de insomnie și impotență sexuală, preferînd

tot felul de prafuri și fierturi făcute de un vraci lamaist, angajat special pentru aceasta. Folosea curent un elixir tibetan, adus special pentru el din Asia, de Sven Hedin, despre care afirma cu siguranță dezarmantă că vindecă nu numai orice boală, dar este capabil să prelungească viața. Oricum, Hess era pe deplin convins că aștrii exercită o influență asupra politicii și soartei oamenilor, punea o bătrână cărturăreasă să-i ghicească în cărți, trata cu cea mai mare seriozitate măsluielile unor vraci și ghicitori de tot felul și era aservit ocultismului într-atît încît nu-și ascundea profundul lui dispreț față de rațiune.“

Ilse, soția sa, care-i conducea cu fermitate acțiunile, frecventa o vrăciță, făcătoare de filtre de dragoste și farmece, în credința că ajutată de asemenea mijloace va rămîne gravidă. În fine, acest eveniment s-a petrecut și ea a dat naștere unui băiat, pe care l-au numit Buz. Mai tîrziu, în cercurile sus-puse naziste se bîrfea că pruncul n-ar fi copilul lui Rudolf Hess. Însă, de vreme ce venise pe lume în familie... Tatăl, natural sau nu, a îndrăgit băiatul cu fanatism. Acesta este unul din mobilurile declarate care vor explica acțiunile ulterioare ale lui Hess. Un al doilea mobil îl va constitui convertirea lui la secta masonică din care făcea parte Ilse Hess și care adoptase o poziție pacifistă.

„Intelligence Service“ pe care personajul Hess îl interesa în mod deosebit, datorită influenței ce o exercita asupra lui Hitler, l-a înconjurat discret cu agenți abili, toți pretinzîndu-se astrologi, magnetizatori, ghicitori și vraci, care se străduiau să amplifice tendințele mistice ale lui Hess și mai ales pacifismul de factură lamaistă, deja insuflat de Sven Hedin.

Pînă la urmă, Hess a căzut în plasa întinsă de „Intelligence Service“.

3. Hess a început nu numai să dorească pacea, de dragul fiului său, cum va declara mai tîrziu, însă probabil

dirijat de secta masonică, dar să se și închipuie un „Messia” al păcii, un fel de apostol al liniștii mondiale, ales de providență. Cu toată forța lui de convingere s-a consacrat convertirii lui Hitler la pacifism. El însuși avea să spună, peste ani, că spera ca astfel să întoarcă definitiv cursul istoriei. După înfrângerea Franței, Rudolf Hess considera că „misiunea” sa de apostol va fi încununată de succes, căci însuși Hitler se arătase dispus la o pace de compromis cu Anglia. De aceea a refuzat să ia parte la semnarea armistițiului cu Franța, în 1940. Un an mai târziu a plecat în Spania, în „concediu”, încercînd să ia contact cu Sir Samuel Hoare, ambasadorul Marii Britanii la Madrid, în speranța aranjării păcii, acolo. Din Spania, el a scris unor numeroase personalități mondiale, cunoscute pentru sentimentele lor pacifiste, printre care și ducelui de Hamilton, presîndu-i să-i răspundă și să poarte corespondență cu el. Despre ducele de Hamilton auzise că avea o deosebită influență asupra regelui George al Angliei, considerîndu-l cel mai indicat personaj pentru a-i fi aliat în opera sa de pacificare a Europei. Acțiunea pacifistă „spaniolă” a lui Hess se petrecea la începutul lunii aprilie. Din acest moment a început cea mai senzațională aventură politică pe care a cunoscut-o istoria contemporană. Să lăsăm derularea ei pe seama documentelor, așa cum au fost ele descoperite, de-a lungul deceniilor pînă în anul 1987, cînd Rudolf Hess a fost găsit spînzurat cu cordonul electric al lămpii de pat, în închisoarea de la Spandau.

Iată, mai întîi, opinia doctorului Werner Viktor Masser, reputat istoric, considerat cel mai autorizat specialist din lume în problemele hitlerismului, publicată în revista „Le Figaro Magazine” din 5 septembrie 1987 :

„După victoria sa în vest, în cursul verii anului 1940, Hitler a dorit să invadeze U.R.S.S., la mijlocul lui mai 1941. Dar Mussolini a intrat în Grecia, fără să-l prevină, angajîndu-se într-un război din care părea că va ieși învins.

Hitler a fost nevoit să-i acorde sprijinul, trebuind să amîne atacul împotriva U.R.S.S., pînă la 21 iunie 1941. Hess însă, era dinainte planificat să plece în Anglia, cît posibil înainte de 15 mai, pentru a încerca să aranjeze pacea cu Marea Britanie și să-l degajeze pe Hitler în vederea invaziei în Răsărit. El trebuia să-și îndeplinească astfel misiunea, încît să-i permită lui Hitler ca, în caz de eșec, să salveze situația. Pot demonstra, fără a putea fi contestat, că Hess a plecat în Scoția, avînd misiunea de la Hitler de a negocia cu englezii responsabili ai politicii britanice“.

Bineînțeles, Hess, în pofida declarațiilor sale ulterioare de inocență, cunoștea perfect planurile lui Hitler, el fiind locțiitorul acestuia, prezent la toate consfăturile secrete și confident al Fűhrerului. Știa, de pildă, că ambasadorul S.U.A. la Londra, Kenedy, ținînd la neutralitatea Americii, spusese președintelui Roosevelt : „Anglia luptă pentru coloniile ei, nu împotriva lui Hitler... Englezii se gîndesc tot timpul la modul cum să ne antreneze în război“. Dar nu știa că președintele Roosevelt deja promisese în secret lui Churchill tot sprijinul economic și militar împotriva lui Hitler. „Eu sînt cel mai mare agent secret al vostru, i-a spus președintele Roosevelt, lui William Stephenson, șeful lui British Security Coordination, la începutul lui iulie 1940, cînd acesta sosise în S.U.A. trimis de Churchill să aranjeze o alianță anglo-americană, împotriva Germaniei hitleriste. Nu știa, de asemenea, că în ianuarie 1941, avusese deja loc la Washington prima conferință secretă de stat a statelor majore englez și american, pentru organizarea luptei comune împotriva lui Hitler. S.U.A. intrase deci pe ascuns în război. Pe de altă parte, Hitler fusese convins de Gűring că englezii vor fi dispuși să facă pace, dacă vor fi supuși unor bombardamente aeriene masive. El a ordonat în iunie 1940 distrugerea aviației engleze și a prinaletor orașe britanice, dar nu știa că englezii nu se gîndeau de loc la pace în condițiile umilitoare, așa cum

le pretindea Germania, căci dețineau din decembrie 1940 directivele lui Hitler codificate „Barbarossa“, prevăzând atacul Germaniei împotriva U.R.S.S. „Dacă lucrurile se vor întâmpla așa, a spus Churchill, aflînd planurile lui Hitler, atunci naziștii n-au decît să se înecă în aceleași zăpezi rusești care l-au înfrînt pe Napoleon.“ Prin urmare, britanicii contau deja nu pe pacea cu Hitler, ci pe alianțele americanilor și sovieticilor, ale căror forțe militare erau capabile să zdrobească mașina de război hitleristă. Ceea ce s-a și întîmplat.

4. Hitler, convins de Hess să înceapă tratative de pace, aștepta nerăbdător și furios răspunsuri ce nu mai veneau la propunerile lui, deja avansate prin locțiitorul său, cu prilejul „concediului“ în Spania. El credea că, amînînd invazia în Anglia, timpul se scurgea în favoarea sa, impunînd pacea, pe care o socotea subminată numai de guvernul lui Churchill care trebuia izgonit de la putere de forțele pacifiste, cărora Hess le adresase apelul său. Dar cum să afle aceste forțe pacifiste voința Führerului? Iată născîndu-se astfel un proiect fantastic, sugerat lui Hess de profesorul Haushofer și astrologii Schulte-Strathaus și Negengast. Ei i-au prezis lui Hess, pe rînd, că va deveni curînd cel mai iubit om de pe pămînt, alesul care va aduce lumii pacea. Hess, înflăcărat de prezicători, n-a întîrziat să-i dezvăluie lui Hitler planul: trebuia să plece în Anglia spre a convinge forțele pacifiste și pe regele George să izgonească pe Churchill de la guvern, apoi să semneze pacea. Multă vreme, o mulțime de autori, bazîndu-se pe declarațiile lui Hess de-a lungul anilor, au considerat planul acestuia de a pleca în Anglia drept o acțiune stranie, născută doar în mintea unui psihopat. Nu s-a gîndit mai nimeni la o serie de aspecte care îndreptau supozițiile spre cu totul alte direcții și, mai ales, la com-

plicitățile diverse, unele mîinate de interese contrarii, începînd cu agenții lui „Intelligence Service“ deghizați în astrologi și fachiri, pînă la Hitler în persoană.

5. Să vedem, cînd noi fapte au ieșit la iveală, ce s-a petrecut, în realitate, în mai 1941, ținînd seama de factorii descriși pînă acum.

După o îndelungată convorbire cu Hitler, Hess s-a dus la uzinele de avioane „Messerschmitt“ din Augsburg pentru a începe imediat pregătirile în vederea plecării în Marea Britanie. Proprietarul întreprinderii, inginerul Willy Messerschmitt, îi era prieten. Hess, ca aviator veteran, i-a cerut acestuia un aparat modern cu care să facă antrenamente de zbor, sub pretextul că dorea să-și păstreze forma fizică de pilot. Desigur, nu a fost refuzat ba, dimpotrivă, rugat să-și aleagă avionul, de pe banda de montaj. Hess a preferat un bombardier bimotor, de tip ME 110, începînd imediat zborurile.

Inginerul Messerschmitt avea să relateze cu lux de amănunte, în anul 1947, în cadrul unei conferințe de presă, cum s-au petrecut atunci faptele. El l-a descris pe Hess ca pe un pilot excelent, foarte curajos și priceput într-ale tehnicii. Cu multă cheltuială de energie a făcut aproape douăzeci de zboruri de încercare cu aparatul ce-i fusese dat pentru antrenamente. După fiecare ieșire de pe aeroportul din Augsburg, el reproșa echipei de ingineri proiectanți tot felul de erori tehnice și inconveniente în pilotaj, sugerînd, ba chiar ordonînd, diferite îmbunătățiri în construcția aparatului, care încă nu fusese livrat, ca tip de avion, armatei. Messerschmitt era înciudat și întotdeauna se întreba ce urmărea Hess prin observațiile sale, fără a găsi vreun răspuns suficient de logic, decît mai tîrziu, cînd Hess deja evadase în Anglia.

După un zbor mai lung, Hess s-a întors foarte vesel. De fapt mima veseliei, cum s-a constatat ulterior.

— Ascultă Willy, i-a spus el lui Messerschmitt, avionul acesta a devenit excelent. Ar putea fi folosit și ca vânător. Dar stocul de benzină este redus, mai ales dacă trebuie să lupti cu el împotriva unui număr sporit de aparate inamice. Pornești înapoi la bază să alimentezi, lăsînd libere avioanele adversarului? Cred că ar trebui să montați în aripi rezervoare suplimentare de carburant. Însă pariez că aparatul vostru și-ar pierde toată funcționalitatea. În primul rînd ar deveni mai leneș și mai puțin mobil. Astfel va fi o țintă ușoară pentru inamic.

Messerschmitt s-a înfuriat, dar s-a stăpînit, căci în fața lui se afla omul numărul doi al Reichului. El știa că aparatul fusese perfect proiectat, iar tracțiunea mult mai puternică decît era nevoie. Apoi, propunerile lui Hess se opuneau concepției generale a avionului, care cu benzină în aripi nu mai putea transporta o cantitate de bombe corespunzătoare cerințelor, deci nu mai era un bombardier eficient. Iar ca aparat de vînătoare, orice glonț sau schije în aripi îi putea determina prăbușirea în flăcări sau explozia.

— Nu fac pariu, deoarece îmi cunosc bine marfa, i-a replicat, și mă tem că voi cîștiga. De aceea, în cîteva zile vom transforma aripile în rezervoare suplimentare, a continuat inginerul, numai spre a-i fi pe plac, ascunzîndu-și reflecțiile, precum și hotărîrea de a-și anunța clientul, adică Luftwaffe, asupra sugestiilor lui Hess.

— Excelent. Însă nu uita, va trebui să montezi și o stație de radio emisie-recepție puternică, deci mai grea, pentru a permite pilotului să mențină legătura cu baza la distanțele mari de acțiune ce i le pot permite rezervoarele suplimentare.

— Chiar și așa. ME 110 nu va avea nimic de suferit, sînt sigur, adăugă Messerschmitt, căruia i se păreau cam ciudate dorințele locțiitorului lui Hitler, ce veneau în contradicție cu comenzile constructive date de Göring personal.

Însă Göring nu era Hess. De aceea n-a mai pus întrebări și nici n-a mai comentat, dispunând să se pună aparatului două rezervoare suplimentare de benzină pentru „testarea forței de tracțiune la greutatea sporite”, precum și o stație de radio foarte puternică.

Hess urmărea îndeaproape executarea perfectă a planului său, pe toate canalele. Hildegard Fath, fosta lui secretară, își amintea, într-o declarație făcută autorităților de ocupație americane că, începînd din vara anului 1940, la indicația șefului ei, trebuia să obțină zilnic datele secrete privind situația meteorologică din zona Mării Nordului și a insulelor britanice spre a le furniza cu promptitudine. Buletinele erau redactate de căpitanul Busch de la Statul major de legătură din Berlin și transmise prin secretara Sperr. Textul trebuia pus la prima oră, dimineața, pe biroul lui Hess, într-un plic sigilat, nu în mapa de lucru.

Astfel, foarte repede, Hess l-a făcut pe Messerschmitt să-i construiască aparatul de zbor ideal pentru călătoria plănuită, iar pe meteorologul Busch să-i dea toate amănuntele situației atmosferice, fără ca aceștia să bănuiască ceva. Fugarului îi mai trebuia o hartă bună. I-a procurat-o însuși Göring... Spre mijlocul lunii aprilie 1941, după întoarcerea din „concediul spaniol”, Hess era pe deplin capabil să întreprindă temerarul zbor spre Marea Britanie. Din nou a avut o convorbire lungă cu Hitler și, la sfîrșitul lunii, a plecat la Augsburg pentru a decola spre ținta stabilită. Ajuns pe aeroport, și-a pus combinezonul de piele, în timp ce mecanicii pregăteau avionul, apoi s-a îndreptat spre pistă, surîzător, încheindu-și cureaua căștii sub bărbie. Dar, cînd să se urce în aparat, turnul de control l-a chemat înapoi. Era cerut la telefon de însuși Hitler. Hess s-a întors la biroul lui Messerschmitt și a vorbit cîteva minute cu Fûhrerul. După care și-a scos combinezonul și a dispus ca aparatul lui să fie transportat înapoi în hangar.

Nu este greu de înțeles de ce l-a amînat Hitler. El primise știrea că, tocmai atunci, armata germană intrase în Atena, atingînd istmul Corint în timp ce corpul de armată englez, comandat de generalul Wilson, pierduse orice inițiativă de apărare, evacuînd Grecia aproape fără să fi luptat, lăsînd germanilor un mare număr de prizonieri și material de război. În mintea dictatorului nazist înflorise ideea de a urmări pe englezii bătuți, mai întîi în Creta, apoi în Malta și Cipru, izgonindu-i din Mediterana. Condițiile erau altele acum și ele se cereau restudiate, spre a constitui puncte de sprijin pentru germani în tratarea păcii.

Cum a ajuns la Berlin, Hess s-a dus la Hitler. Veștile de pe frontul din Balcani erau într-adevăr excelente pentru naziști și viitorul se contura favorabil lor.

Peste cîteva zile, Hess s-a întîlnit din nou cu Hitler, care era extrem de jovial.

— Rudi, l-a primit el cu căldură, englezii au demonstrat în Grecia cît sînt de neputincioși și încrezuți. Au fugit ca șobolanii. Acum trebuie să le demonstrăm că spațiile maritime nu pot constitui obstacole pentru noi și să le arătăm că oricînd putem să invadăm insulele britanice. Am să le trimit mai întîi în Creta numai două divizii și am să-i zdrobesc.

— Colosal, Führerul meu! Este un plan de forță care va folosi de minune. Englezii nu se vor mai îndoi că războiul este pierdut pentru ei și că oferta noastră generoasă merită să fie acceptată.

Hitler a discutat cu Hess patru ore, punînd totul la cale în detaliu.

O asemenea audiență a fost socotită de secretarii Căncelariei drept un eveniment extraordinar, căci Führerul niciodată nu acordase cuiva o atît de lungă întrevvedere.

Sîmbătă 10 mai, Hess a dejunat împreună cu soția și Alfred Rosenberg, un vechi prieten de pe vremea adunărilor secrete ale societății „Thule“, erijat în ideolog

al nazismului, care lansase o serie de speculații tulburi cu privire la teoria rasistă a „mitului sîngelui”. După masă și-a luat rămas bun și a plecat la Augsburg, de unde a decolat, fără a spune cuiva ceva asupra intențiilor sale, în direcția Norvegiei. Zbura liniștit. Cu două zile mai înainte, bătrîna cărturăreasă îi ghicise „un drum lung cu bucurie”, Haushofer i-a povestit că-l visase în avion înconjurat de raze de aur (deci semn bun), iar Schulte-Strathaus și Negengast îi prezisese în horoscoape „noroc și succes”.

II

1. Avionul a străbătut nestîngherit întregul traseu prevăzut, fiind semnalat la ora 22,08 pe coastele Northumberlandului de observatoarele militare engleze. O escadrilă de vînătoare a fost alarmată, pentru interceptarea misteriosului bombardier. Cam tot atunci, fermierul David MacLean din Eagelsham se întorcea acasă cu șareta. Deodată a auzit zgomotul unui motor de avion și privind în sus a văzut un aparat căzînd, după care a flacăra mare l-a convins că aparatul se prăbușise și ardea. Pe cerul limpede, destul de luminat, se zărea coborînd ciuperca unei parașute. MacLean a dat bice calului, grăbindu-se să iasă în întîmpinarea aviatorului, fără să cugete că gestul îi putea aduce necazuri. După un timp, iată ieșindu-i în cale, pe șosea, parașutistul. Fermierul s-a oprit lîngă el, recunoscînd cu stupoare că se afla în fața unui aviator german.

— Sînt căpitanul Alfred Horn, a mințit Hess. Am venit într-o misiune specială și caut castelul ducelui de Hamilton, i-a spus fermierului în cea mai limpede limbă engleză,

demnă de un artistocrat. Am sărit cu parașuta din avionul meu și căzînd, mi-am luxat piciorul. Nu vă temeți, domnule, sînt singur și neînarmat. Considerați-mă prieten al Marii Britanii, nu un inamic, un mesager de vești importante, a adăugat el, încercînd să se apropie, schiopătînd, de șaretă.

Fermierul l-a ajutat să se cocoaște în micul vehicul hipo și l-a condus la el acasă, oferindu-i după tipicul englez o ceașcă de ceai.

— Nu, mulțumesc, l-a refuzat. Așa de tîrziu nu mai beau ceai. Îmi dă insomnii. Este aproape miezul nopții. Tot ce vă rog ar fi să mă conduceți la castelul ducelui.

Fermierul a biiguit ceva a promisiune. În timp ce oaspetele misterios își masa glezna luxată, MacLean s-a scuzat, a dispărut o clipă într-o cameră alăturată și a telefonat pe șoșite poliției, fără să dea de bănuț cu ceva. O patrulă militară a sosit repede, ducîndu-l pe „parașutistul german” în cazarma Maryhill. Ajutorul de polițist militar Robert Williamson l-a declarat prizonier și i-a luat primul interogator, aflînd astfel că acesta este „căpitanul Alfred Horn” care a venit cu o misiune specială și dorește să vorbească cu ducele de Hamilton, cît se poate de repede.

— Vă declar arestat, a spus, în încheiere Williamson, considerînd că „parașutistul” era în realitate un spion, potrivit și bățos chipiul plat, cu inscripția „Police” deasupra cozorocului.

— Protestez, nu sînt un răufăcător, ci ofițer german, un sol cu misiune importantă pentru Marea Britanie, făcu Hess, înroșindu-se.

— Ofițer, neoofițer, asta este și trebuie să te supui, altfel voi fi nevoit să-ți pun cătușele, nu se lăsă înduplecat ajutorul de polițist, el știînd-o pe a sa, lăsînd politețea deoparte.

Hess nu a mai insistat, supunîndu-se cererii de a-l urma în mașină. A fost dus într-un pavilion retras, care adăpostea

un detașament de Home Guard. Paza l-a luat în primire, cu acte în ordine, și l-a condus la arestul corpului de gardă.

— N-am să intru aici, se revoltă Hess, văzînd odaia simplă, în care se aflau doar un pat mizerabil de campanie, o masă și un taburet de metal.

— Trebuie, n-avem încotro, l-a amenințat cu revolverul un gardian.

Hess nu a avut ce face. Din acel moment, el nu a mai ieșit din închisoare, decît multe decenii mai târziu, dar mort.

A doua zi, duminică 11 mai, dis-de-dimineată, un ofițer de instrucție de la cazarma Maryhill s-a dus la ducele de Hamilton, povestindu-i strania întîmplare din cursul nopții și aducîndu-i la cunoștință dorința prizonierului de a-l vedea negreșit.

— Cine naiba o mai fi și neamțul acesta? a exclamat ducele, înciudat. Oricum, hai să mergem la voi, a adăugat, curios să afle ce se petrecea.

La cazarmă, ofițerul de serviciu i-a arătat actele și obiectele personale ale prizonierului. Printre ele o sticlută cu un lichid puternic mirositor, precum și fotografii în care apăreau arestatul și un copil.

— Mutra acestuia mi se pare cunoscută, dar nu știu de unde să o iau, făcu ducele, gînditor, cerînd să fie condus la arestat.

— Eu sînt Rudolf Hess, prietenul și ministrul cancelarului Hitler, a spus prizonierul. Îmi pare bine să vă revăd. Ne-am cunoscut, dacă vă reamintiți, în 1936, la Jocurile Olimpice de la Berlin.

Ducele s-a luminat. Și-a dat seama imediat că așa era. Hess avea o față foarte caracteristică și ziarele englezești îi publicau frecvent fotografia. Foarte dezinvolt, Hess i-a relatat cum a ajuns în Scoția, fără a se referi la cine l-a ajutat și nici la Hitler, formulînd cît se poate de concis și curgător mobilurile care îl determinaseră să efectueze riscantul zbor. Declarația a fost dată ulterior și în scris,

astfel : „După campania din Franța am cercetat mijloacele de a părăsi Germania în avion. Cancelarul mi-a refuzat autorizarea căci, după mareșalul Göring, eu sînt succesorul său prezumptiv. Din octombrie 1940 am căzut în semi-dizgrație, deoarece mi-am manifestat dorința încheierii rapide a unei păci. În decembrie, prietenul meu inginerul Messerschmitt mi-a dat un avion, cu care m-am exersat. De cîteva ori am încercat să ajung aici, dar timpul nefavorabil m-a împiedicat. La 10 mai am pornit spre Norvegia, apoi m-am abătut la stînga, peste mare, în intenția de a ateriza pe domeniul Hamilton. Însă jenat de ceață, am ocolit mult și m-am temut să aterizez fiind și noapte, astfel că m-am aruncat cu parașuta. Iată-mă aici. Am venit în misiune de umanitate. Führerul nu dorește să distrugă Anglia, ci să pună capăt luptei. El este convins că Germania va cîștiga războiul, s-ar putea foarte curînd, dar cu siguranță în cel mult trei ani, însă eu vreau să se pună capăt măcelului inutil. Am un copil pe care îl ador și, văzînd cum mor copii nevinovați, datorită războiului, am hotărît să întreprind imediat ceva. Profesorul Haushofer, prietenul meu, v-a indicat pe dumneavoastră drept englezul cel mai serios care ar putea colabora cu mine, în mod eficient, la realizarea păcii“.

Ducele, imperturbabil, ca orice scoțian veritabil, l-a întrebat cum ar putea face ei pace, atîta vreme cît niciunul nu dispuneau de capacitățile politice necesare. Hess i-a spus că nici el nu știe cum s-ar proceda, dar oricum Anglia ar trebui să-și modifice politica imediat. Cel mai bine ar fi fost să-l conducă în audiență la regele Angliei, deoarece cu Churchill nu s-ar înțelege.

Pentru lordul Hamilton, totul i s-a părut absolut stupefiant, depășind orice conveniențe politice și diplomatice. Dar de la hitleriști, se putea aștepta la orice.

— Domnule, vă rog să-mi declarați dacă Führerul v-a trimis aici și dacă doriți să vorbiți într-o calitate oficială ? l-a întrebat în cele din urmă pe Hess.

— El nu știe nimic despre plecarea mea !

— Atunci sînteți un aviator, prizonier de război.

Rudolf Hess a protestat din nou vehement, indignat la culme, afirmînd că venise ca diplomat, ca sol al păcii, nu ca militar, nefiind înarmat atît el, cît și avionul său. Lordul nu s-a sinchisit, lăsîndu-l singur, grăbit să-i telefoneze lui Churchill toată istoria absolut incredibilă la care fusese martor.

2. Churchill se afla la Ditchley, la niște prieteni, invitat să vadă un film vesel. „Mă amuzam copios, spune el în memoriile sale, cînd am fost înștiințat de un secretar că ducele de Hamilton îmi solicită o întrevvedere, insistînd și spunînd că este ceva urgent, de care ar trebui să se ocupe guvernul. Ducele, unul din prietenii mei intimi, comanda o escadrilă de vînătoare în estul Scoției, dar nu-mi puteam imagina ce treburi erau acelea a căror discutare nu putea fi amînată pînă a doua zi, luni dimineață. Cînd am auzit despre ce era vorba, am rămas stupefiat. La fel aș fi reacționat dacă colegul meu apropiat, ministrul nostru de externe Eden, ar fi sărit cu parașuta în zona Berchtesgaden (unde se afla reședința lui Hitler, n.n.) dintr-un avion Spitfire furat“.

Churchill n-avea însă chef să stea de vorbă cu prizonierul cunoscînd condițiile de pace înrobitoare propuse mai de mult de Hitler, dar și perspectivele unor puternice alianțe cu americanii și sovieticii care îl scuteau de negocieri cu nașiștii. A ordonat ca Hess să fie tratat ca prizonier de război și închis în Turnul Londrei.

Foarte repede a revenit însă asupra primelor sale dispoziții, indicînd ca Hess să fie scos din Turnul Londrei, unde nimeni nu-l putea contacta, spre a fi închis într-o casă de țară, lîngă Londra, cu confort deosebit și posibilități de recreere, ca să poată fi vizitat de persoane admise de Foreign Office. Hess a început să fie tratat cu toată consi-

derația cuvenită unui prizonier, mare comandant de armată. Dar această schimbare de atitudine s-a petrecut după ce hitleriștii au declanșat invazia în U. R. S. S., obținând fulgerătoare victorii, care păreau că vor duce la zdrobirea Armatei Roșii. Se pare că, atunci, guvernul englez s-a gândit la posibilitatea ca Hess să fie ținut în rezervă, pentru eventualitatea în care ar fi fost găsită utilă tratarea unui compromis cu Hitler. Oricum, în acea vreme Anglia era foarte alarmată.

În închisoarea sa, care arăta mai curînd ca o casă de odihnă, Hess a fost vizitat continuu de numeroase personalități politice britanice, ca și de membri ai guvernului, inclusiv lorzii Simon și Beavenbrook. Ce au discutat aceștia cu Hess, ce s-a pus atunci la cale, a rămas un mister. Va rămîne astfel pînă în anul 2017, dată stipulată printr-o lege specială. La 14 martie 1951, deputatul englez Stokes a interpelat pe ministrul de externe al Marii Britanii, cerîndu-i să specifice ce a conferit în timpul războiului lordul Kirkpatrick cu Rudolf Hess. Ministrul a răspuns :

— Nu este în intenția guvernului Majestății Sale de a face publice documentele relative la evenimentele survenite în acea epocă !

Prin urmare, niciodată nu se va ști care a fost realitatea, ce a stat în spatele afacerii Hess ?

III

1. Ceea ce apare absolut limpede este deocamdată faptul că, în timp ce Hess și Hitler, stăpîniți de credințe oculte, apelau la astrologi, magi și vrăjitori spre a scruta și modela viitorul, după sfaturile acestora, Churchill, Roosevelt, De Gaulle și Stalin se conduceau după rațiune, logica evenimentelor politice și dorința popoarelor lor de a trăi libere de asuprire.

Se mai pune o întrebare, anume aceea dacă Rudolf Hess, așa cum s-a tot afirmat, a făcut gestul de a ajunge în Anglia, ca pacificator, de capul său. Să derulăm faptele, așa cum au început ele să apară din documentele O. N. U. puse după anul 1987 la dispoziția istoricilor. Din ele rezultă limpede că Hess a plecat în Marea Britanie în deplină înțelegere cu Hitler și că, spre a salva situația, s-a prefăcut de conivență nebun, atunci când a eșuat în încercarea sa de a convinge pe englezi spre a încheia pace, ușurînd naziștilor asaltul împotriva U. R. S. S. Devine din ce în ce mai clar că Hess și stăpînul lui Hitler, au încercat, printr-o acțiune aventuroasă, tipică farsorilor naziști, să păcălească pe englezi. Din fericire, bluful nu le-a reușit.

Perfect edificatoare au devenit faptele, punîndu-se cap la cap informațiile provenite din diferite surse foarte pertinente. În jurnalul de servicii al Cancelariei lui Hitler, în ziua de 11 mai, secretarul, predînd schimbul la ora 14, a notat conștiincios : „Aghiotantul Pitsch a adus scrisori de la adjunctul F hrerului, acesta a plecat în 10 mai ora ; 17,40, în Anglia. F hrerul a vorbit cu Martin Bormann, G ring, Ribentrop  i Udet, chem ndu-i la Obersalzburg“. Pitsch, deci, nu numai că  tia despre aventura  efului său, dar se transformase  i în curier al acestuia, aduc nd scrisorile lăsate de Hess, anume pregătite pentru propagandă, în caz de nereu it  în Anglia.

 n seara de 10 spre 11 mai, Hitler, duc ndu-se la culcare, a ordonat valetului său, căpitanul SS Heinz Linge, să nu-l trezească înainte de amiază. Linge a înțeles că urma să-l scoale între orele 12  i 13, dispun nd în consecin   să fie pregătit pr nzul pentru ora 13  i 30 de minute, în salonul mic al vilei de la Berchtesgaden.  n notele sale, valetul   i aminte te că, spre ora 9 dimineăta, au apărut la vilă șeful cancelariei personale a F hrerului, Albert Bormann, fratele lui Martin Bormann,  nso it de aghiotantul Karl Heinz Pitsch, care i-au cerut să-l trezească imediat pe Hitler, spre a-i da o scrisoare din partea lui Rudolf Hess.

— Nu se poate, a refuzat Linge, categoric. Führerul mi-a interzis să-l deranjez la o oră atât de matinală. Și, de altfel, vă rog să vorbiți în șoaptă, le-a recomandat el grijuliu.

— Ascultă Linge, ce naiba, nu pricepi că-i vorba despre ceva foarte grav și presant! a insistat Albert Bormann. Crezi că am tupeul să-ți cer așa ceva pentru o problemă banală?

— Domnule căpitan, Reichul este în pericol, a subliniat Pitsch, deoarece adjunctul Führerului a plecat în Anglia cu un avion.

Linge a rămas înmărmurit.

— Fără știrea Führerului? a blîguit el uimit, știind că nimic nu se mișca în Germania decît cu aprobarea lui Hitler.

— Probabil, i-a răspuns într-o doară Albert Bormann.

Convins că era într-adevăr vorba de o chestiune de excepție, valetul și-a luat inima în dinți, ducîndu-se cu plicul lui Hess la dormitorul stăpînului său. A bătut ușor în ușă și a ascultat atent să audă tușind pe Hitler, ca de obicei cînd se trezea. Dar acesta a deschis imediat, apărînd îmbrăcat și proaspăt ras, ceea ce dovedea că se sculase de mult. S-a uitat prea puțin mirat la valet, părînd că-l aștepta, a întins mîna, arătînd spre scrisoare, și i-a spus scurt:

— Dă-mi-o!

Dar nu a deschis plicul, rămînînd în tocul ușii. Valetul aștepta tăcut.

— Albert Bormann este aici? a întrebat.

— Da, a răspuns Linge.

— Spune-i să cheme imediat pe frate-său Martin, pe Göring, Ribentrop și Udet.

— Am înțeles, confirmă ordinul milităresc, valetul.

Reacția lui Hitler arăta clar că el știa bine ce era cu Hess. Și Göring cunoștea totul. Deși s-a prefăcut absolut surprins de eveniment, chiar și în depozitiile făcute de

el la Nürnberg, Willy Messerschmitt a mărturisit în 1947 starea de spirit adevărată a acestuia, care nu se potrivea de fel cu situația insinuată :

— Primele știri despre fuga lui Hess mi-au ajuns la urechi duminică seara, pe la ora opt, în timp ce mîncam într-un restaurant din Innsbruck. Cineva mi-a spus că auzise istoria la radio Londra, în emisiunea de limbă germană.

Messerschmitt a rîs neîncrezător. Dar, după două ore, Göring l-a sunat la telefon și i-a cerut să vină la München, a doua zi dimineată, spre a-l întîlni negreșit. Potrivit ordinului, constructorul de avioane s-a conformat prompt, așteptîndu-l pe Göring în Gara centrală, unde acesta trebuia să sosească cu un tren special.

Göring venea de la Berchtesgaden, unde Hitler îl convoca. Cum l-a văzut l-a împus în burtă cu bastonul său de mareșal.

— Prin urmare, dacă ar fi după dumneata, oricine poate, bineînțeles, s-o șteargă cu un Messerschmitt !

Inginerul s-a prefăcut că nu înțelege, întrebîndu-l la ce se referea.

— Îl cunoști foarte bine pe individul ăsta Hess ! i-a precizat mareșalul.

Cînd Messerschmitt l-a contrazis că Hess nu este un oarecare, Göring a zîmbit în colțul gurii.

— Trebuia să fi observat că omul acesta este nebun, a spus tăios.

Messerschmitt a înțeles că, de acum înainte, Hess trebuia considerat dement. Dar, iritat de jocul lui Göring, i-a răspuns sec, fără menajamente că, în acest caz, dacă se știa, nu trebuia lăsat să ocupe o funcție atît de înaltă în cel de al treilea Reich.

Göring a izbucnit în rîs.

— Ești incorrigibil. Treaba așa este. Du-te înapoi și continuă să construiești avioane! l-a expediat foarte vesel.

Dar, dacă totul fusese aranjat în detaliu, cu știința șefilor naziști, se pune întrebarea de ce s-au grăbit aceștia să-l declare nebun pe Hess ?

Totul a pornit de la buletinele de știri ale postului de radio Londra. Potrivit planului, Hess urma să aterizeze pe domeniul ducelui de Hamilton, să confere cu acesta în secret, apoi să fie primit în audiență de regele Angliei, care trebuia să fie convins a demite guvernul lui Churchill și să-l numească pe duce ca premier, în vederea încheierii păcii. Socoteala nu s-a potrivit, căci Hess a sfârșit la închisoare de cum a pus piciorul pe pământ britanic. La sugestia lui Churchill, radioul s-a grăbit să anunțe cele petrecute, cu lux de amănunte, chiar din seara de 11 mai. Serviciile Gestapoului au recepționat imediat știrile, informînd pe Heinrich Himmler, iar acesta Cancelaria lui Hitler de la Berchtesgaden. Dictatorul nazist a primit vestea duminică spre miezul nopții și și-a dat seama că tentativa lui Hess eșuase, urmînd deci să se desolidarizeze de el.

Dr. Henry Picker, stenograful principal al lui Hitler, a lăsat notată scena :

„Hitler a aflat de fuga locțiitorului său Hess, în Scoția, pe cînd stătea de vorbă în fața căminului cu Göring și Ribentrop și a fost rugat de Lorenz să iasă pentru o știre importantă. Imediat el i-a dictat lui Lorenz în stenogramă primul comunicat și, după ce, pe la miezul nopții, fusese informat asupra primei știri englezești, a conceput împreună cu Göring, Bormann și Ribentrop anunțul detaliat pentru luni, care explica zborul printr-o suferință de lungă durată care afectase cugetul lui Hess“.

Picker nu era pe deplin în cunoștință de cauză, el neștiind că de fapt Hitler „aflase“ despre fuga lui Hess încă de dimineață, de cînd primise scrisorile aduse de aghiotantul Pitsch. Bineînțeles că mai erau la curent și cei cîțiva fruntași ai partidului pe care îi chemase la el telefonic, încă

înainte de prînz. Cît despre comunicatul de presă, este clar că acesta de mult fusese schițat în mintea șefului naziștilor, în eventualitatea că trebuia să-l dezavueze pe Hess.

După ce textul a fost compus pe loc de Hitler și ceilalți lideri naziști, în jurul focului, la un pahar de ceai, Martin Bormann a vorbit la telefon cu Goebbels, avertizîndu-l că-i va trimite un comunicat important referitor la Hess. Goebbels n-a cerut nici un detaliu. De ce? Foarte posibil știa și el despre ce era vorba. Textul a fost difuzat întregii presei din Germania, care l-a publicat luni, 13 mai. Din el, populația a aflat că Rudolf Hess suferise de un dezechilibru psihic, fiind victima unor halucinații și că, nesocotind ordinul Fûhrerului de a nu mai pilota avioane, își permisese totuși să plece în Anglia de unul singur, pe calea aerului, trăind cu himera că ar putea aranja o înțelegere între Germania și Anglia. Apoi, acestui text i-a urmat a doua zi un altul care suna mai bizar, detaliind între altele:

„...Așa cum s-a confirmat printr-un comunicat din Londra, el a sărit într-adevăr din avion undeva în Scoția, în apropierea locului pe care îl căuta și, după cum se pare, a fost găsit acolo, rănit. Rudolf Hess care, după cum se știa în partid, suferea din punct de vedere fizic de ani de zile îngrozitor, recurgea în ultimul timp din ce în ce mai mult la cele mai diferite mijloace, magnetizatori, astrologi și așa mai departe. În ce măsură aceste persoane au și ele o vină în provocarea unui dezechilibru mintal, care l-a împins în acest pas, se va căuta, de asemenea, să se elucideze. Se poate imagina și că Hess a fost cu bună știință atras de partea engleză într-o cursă. Întreaga manieră de a proceda confirmă însă faptul consemnat încă din primul comunicat, că el suferea de halucinații. Cunoștea mai bine ca oricare altul propunerile de pace ale Fûhrerului. Se pare că acum trăia cu impresia că, printr-o jertfă personală, putea fi împiedicată evoluția ulterioară, care, în ochii lui, nu se putea

încheia decît cu distrugerea totală a Imperiului britanic. Hess, a cărui sferă de competență era, după cum se știe, exclusiv în cadrul partidului, n-avea, prin urmare, după cum reiese din însemnările sale, o reprezentare clară sau chiar a urmărilor acestui pas“.

Evident, istoricul avizat observă acum, cînd adevărul a ieșit la lumină, o mulțime de elemente neadevărate, amestecate cu altele reale, în stilul nazist de manipulare a opiniei populației.

Luni după amiaza, Hitler a convocat, la Obersalzberg, gaulaiterii și înalți funcționari de stat, cărora le-a repetat tot ce scria în ziare. Nimic mai mult decît că Hess trebuia socotit nebun.

Populația germană era uluită, căutînd să citească printre rînduri ce se petrecea în realitate. Zvonurile au început să circule. Toți se întrebau cum a fost posibil ca Hess să plece nestingherit, în plină zi, traversînd țara, printre rețelele de apărare antiaeriană, fără a fi împiedicat nici de Gestapo, nici de aviația de vînătoare. Era limpede că, dacă ar fi zburat fără aprobarea lui Hitler, care era informat despre orice mișcare în țară, totul s-ar fi terminat altfel. Mai părea ciudată afirmația că în partid se cunoștea că Hess era nebun, deoarece nimeni nu auzise așa ceva pînă atunci și în plus nu se potrivea o asemenea stare cu funcția lui de locțiitor al lui Hitler. Starea de spirit a fost prompt constatată de Gestapo care, la 15 mai, raporta Cancelariei Reichului : „Comunicatul n-a fost crezut imediat de membrii partidului și populație, din rațiunea că Hess era un om de încredere“.

Adevărul așa era. Documentele arată că plecarea lui Hess a fost supravegheată atît de agenții Gestapoului, cît și ai Siguranței, ba mai mult, după război, fostul valet Heinz Linge s-a destăinuît în scris, arătînd că, după ce Hitler a aflat ce se transmitea de la Londra, i-a spus lui Bormann, fără teama că-i auzit și de alții :

— Evenimentul este important. Lordul Hamilton, căruia Hess i-a scris în prealabil spre a-l aștepta, nu poate spune în public ce se petrece, căci guvernul britanic și regele ar avea probleme serioase dacă opinia publică britanică ar afla ceea ce se avea de negociat.

Declarația lui Hitler a fost indirect confirmată chiar de Hess, în Anglia, care tocmai atunci arăta ducelui de Hamilton că ideea de a duce tratative cu englezii s-a născut încă în 1940, în cursul unei convorbiri cu Führerul.

Hess a decolat la 10 mai, ora 17,40, conform unui program bine pus la punct. El trebuia să ajungă în Anglia noaptea, spre a scăpa de aviația de vânătoare, dar și pentru a rămîne cît mai ascuns posibil, în eventualitatea că trebuia să caute castelul ducelui. Apoi, avea calculat și timpul pe care aghiotantul lui, Karl Heinz Pitsch trebuia să-l consume pentru a-l anunța pe Hitler, astfel încît să ajungă la Obersalzberg a doua zi dimineața, nu mai devreme.

Valetul Linge, care a stat mereu în preajma conducătorului nazist, a făcut, înainte de moartea sa, o serie de declarații scrise, pe care le-a dat istoricului Werner Viktor Masser. El a povestit cu lux de amănunte mascarada la care s-au pretat atunci Hitler și acoliții lui, spre a camufla adevăratul obiectiv al raidului lui Hess și, mai ales, pentru a ascunde complicitățile lor în întreaga afacere. Astfel, garda de corp a lui Hess a fost arestată de Gestapo, la 5,30 dimineața, în localitatea Gallsbach din Austria, la ordinul lui Göring, dat la ora 5, care teoretic nu avea cum să știe ce se petrecuse, căci primul a fost anunțat Hitler, la ora 9,30, de către aghiotantul Pitsch. În același timp, tot Göring i-a cerut lui Galland să dispună decolarea unei escadrile de vânătoare pentru a-l readuce pe Hess, indicîndu-i și traseul de urmat. În „Memoriile” sale, Galland a calificat inițiativa lui Göring ca un act simbolic pentru presă și marele public, deoarece Hess era de mult în Scoția. Galland s-a întrebat apoi de unde cunoștea totuși

Göring că adjunctul lui Hitler părăsise Germania și, mai ales, ruta aleasă când, în acel moment, doar pe aeroportul din Augsburg era oarecare agitație, presupunându-se că întârzierea reîntoarcerii la bază a avionului pilotat de acesta se datora unui accident. Dar aghiotantul Leitgen și generalul Haushofer, confidentul lui Hess, au făcut tot ce au putut ca alarma să nu fie dată după scurgerea timpului afectat pentru zbor.

Complicitatea conducătorilor naziști la raidul lui Hess mai este relevată de eliberarea gărzii de corp arestată la Gallsbach, după ce Gestapoul s-a convins că nici unul din membrii acesteia nu știa nimic despre planurile lui Hess. Dar cei doi aghiotanți Pitsch și Leitgen au fost internați într-un lagăr de concentrare, din ordinul lui Hitler, care se temea ca vreunul să nu divulge ceva din cele multe pe care le știau. Au și pierit, de altfel, și secretul părea asigurat, din partea lor. În sfârșit, deși Hess a fost declarat nebun și trădător, Führerul a luat sub protecția sa pe soția și fiul fostului său adjunct. Într-una din paginile „Jurnalului” său, Ilse Hess a reprodus chiar un dialog purtat între Hitler și Martin Bormann.

— Această doamnă trebuie ocrotită, a spus Führerul. Este soția unui erou, nu a unui trădător.

Iar Bormann a făcut totul ca doamna Hess să nu aibă nici un fel de neplăceri.

În sfârșit, Erich Kempka, șoferul lui Hitler, a afirmat că Führerul, cu puțin timp înainte de a se sinucide, a spus celor din Bunker că, în cursul anilor, singurul „idealist” pur, în care a avut încredere, a fost Rudolf Hess. O confirmare tardivă, dar foarte limpede a rolului jucat de fostul său adjunct în înscenarea din primăvara anului 1941.

2. Oricum rămîne o tragedie, o pată neagră a istoriei, faptul că soarta a sute și sute de milioane de oameni a depins, la un moment dat, de acțiunile iresponsabile ale unor

psihopați, bîntuiți de spaime mistice și credințe superstițioase, ale căror minți erau refractare la rațiune, bun-simț și realitatea evidentă. Sîngele nevinovat care a curs atunci, suferințele popoarelor, zecilor de milioane de oameni asasi-nați mișelește se constituie într-o uriașă acuzare, dar și într-un avertisment că asemenea erori ale istoriei nu trebuie să se mai repete; că lumea întreagă are datoria de a veghea neconținut pentru înăbușirea din fașă a manifestărilor neonaziste și militariste, pentru apărarea păcii și demnității umane.

